

Завещаното на **ЛЮБОВТА**

Бесеци
отъ Учителя

ТОМ II

ЗАВЕТЪТЪ НА ЛЮБОВТА

БЕСЕДИ ОТЪ УЧИТЕЛЯ

ДЪРЖАНИ ВЪ СОФИЯ. — ИЗГРѢВЪ

ТОМЪ II.

СОФИЯ
1944

Милиятъ погледъ

Сега ще изнеса ония подбуди, съ които се занимаватъ хората. Човѣкъ все трѣбва да се занимава съ нѣщо. Държаиникътъ се интересува отъ това, какво ще стане съ държавата. Войникътъ на бойното поле се интересува, какъвъ ще бжде краятъ на войната. Търговецътъ се интересува отъ печалбитѣ, които идатъ. При жилищната криза, човѣкъ се интересува отъ стаитѣ, отъ кжщитѣ, отъ апартаментитѣ. Нѣщата се измѣнятъ. Нѣкои хора търсятъ новото въ свѣта, но по старъ начинъ. Ако накарашъ стария човѣкъ да играе, като старъ ще играе — краката му не държатъ. Ако накарашъ младия да играе, като младъ ще играе.

Библията е една книга на миналото. Въ Евангелието е писано, какво е говорилъ Христосъ на хората. Но и днесъ Той не е престаналъ да говори. Той е говорилъ две хиляди години, и сега говори, и въ бждеще ще говори. Нѣкои признаватъ Стария заветъ, други признаватъ Новия заветъ и казватъ: Ново нѣма вече. Слънцето веднѣжъ ли изгрѣва? — Много пжти изгрѣва. Дърветата само

веднѣжъ не цѣвятъ — много пѣти цѣвятъ. Рѣкитѣ само единъ пѣтъ не текатъ — постоянно текатъ. Трѣбва да имате ясна представа за живота — той е важенъ. Трѣбва да разрешите вътрешния животъ. Щомъ разрешите вътрешния животъ, и външния ще разрешите.

Младиятъ извира, възрастниятъ тече, стариятъ се влива.

Младиятъ се ражда, възрастниятъ расте, стариятъ умира.

Думата „умира“ има две значения; умира, значи, отива въ другъ свѣтъ, по-високо се качва, не се занимава вече съ обикновени работи — счита ги детински. Умрѣлъ човѣкъ е оня, който гледа отгоре. Подъ „умрѣлъ“ не разбирамъ заровенъ въ земята. Заровениятъ не е умрѣлъ човѣкъ.

Младиятъ пѣе, възрастниятъ работи, стариятъ пари събира.

Младиятъ цѣвти и връзва, възрастниятъ зрѣе, стариятъ плодове продава.

Младиятъ на майка си пѣе, възрастниятъ я утешава, стариятъ я прославя.

Младиятъ е любовъ, възрастниятъ — истина, стариятъ — мъдрость.

Любовъта дава, истината разпредѣля, мъдростьта огражда.

Знаете ли, колко време ще вземе на човѣка, докато разбере тия изречения? Знаете ли, колко време е нужно на човѣка, за да на-

рисува едно лице и да тури същественитѣ чърти? Художници има много, но малцина отъ тѣхъ рисуватъ добре. Не че не желаятъ, но не могатъ. Не е лесна работа да рисувашъ. Ако рисувашъ сутринъ, нѣщата иматъ единъ изгледъ; ако рисувашъ по обѣдъ, нѣщата иматъ другъ изгледъ, а вечеръ — съвсемъ другъ. Художникъ, който иска да нарисува нѣщо хубаво, трѣбва да избира времето.

Нѣкой се интересува, има ли другъ животъ. Чудна работа! Има ли другъ животъ? Нѣма другъ животъ. Единъ животъ има — тоя, който знаемъ. Другъ животъ не знаемъ. Веднѣжъ единъ ми казва: Утре ще умрешъ. Казвамъ: Това е философски въпросъ. Азъ не съмъ умиралъ. Че живѣя, зная, но какво нѣщо е смъртъта, не зная. Безпредметно е сега да се занимавамъ съ нея. Като умра, ще зная, какво нѣщо е смъртъта. Смъртъ може да има нѣкъде — умиратъ хората — това е другъ въпросъ. Важно е, че ние живѣемъ.

Съвременната философия е отрѣзала главата на човѣка и я турила отдѣлно; извадила е дробоветѣ му и ги турила отдѣлно; извадила е стомаха, и него е турила отдѣлно. Всичко е разпрѣснато. Какво е главата безъ тѣло, безъ дробове, безъ стомахъ? Какво сж дробоветѣ безъ глава, безъ стомахъ? Какво е стомахътъ, безъ дробове и безъ глава?

„Да се не смущава сърдцето ви.“ Коя е причината на смущението? Нѣкои се смущаватъ отъ любовта. Единственото нѣщо, което не смущава, е любовта. А хората се смущаватъ най-много отъ любовта. Защо? Защото, това, което наричатъ любовъ, не е любовъ. Цигуларътъ не се смущава отъ пиесата, която ще свири; той се смущава отъ това, какъ ще я изпълни. Сърдцето му трепери не отъ любовъ, но отъ страхъ, какъ ще изрази написаното. Всички говорятъ за любовта, но за любовта трѣбва изпълнение. Хора сж нуждни сега въ свѣта! Когато хората се научатъ да изпълняватъ това, което любовта говори, свѣтътъ ще бжде другъ. Пакъ сжщиятъ ще бжде, но музика ще има въ него.

Цѣлата природа представя сборъ отъ хиляди и милиони форми и системи, съ които тя е правѣла своитѣ опити. Цѣла книга е написана по това. Като гледамъ природата, виждамъ, какво е правѣла въ миналото, какво прави сега и какво ще прави въ бждеще. Нашиятъ животъ зависи отъ разбирането на нейнитѣ опити. Ако ние искаме да правимъ нови опити, това е изгубена работа. Никой не може да внесе въ човѣка нѣкаква нова дарба, следъ като той се е родилъ вече. Родениятъ човѣкъ носи въ себе си само онова, съ което се е родилъ — него трѣбва да развива. Какво ново може да придобие? Нищо ново не

може да придобие. Ако искашъ нѣщо ново да придобиешъ, има само единъ начинъ: да се научишъ да обичашъ ближния си. Новото е въ любовта. Ние сме се научили да обичаме себе си — малкиятъ свѣтъ. Всичкото противоречие въ живота произтича отъ това, че ние обичаме себе си повече, отколкото трѣбва, и се измжчваме. Ние искаме да предадемъ известна красота въ живота. Хората носятъ хубави дрѣхи. Дрехитѣ нищо не придаватъ на човѣка. Тѣ сж само предпазителни мѣрки. Трѣбва да знаемъ, кога съ какви дрехи да се обличаме: кога съ памучни, кога съ копринени, кога съ вълнени. Коприненитѣ дрехи сж за богатитѣ, вълненитѣ сж за сиромаситѣ, а памучнитѣ за ония, които сж работили и си почиватъ. Памучнитѣ дрехи разхлаждатъ. Когато човѣкъ изхарчи паритѣ си, осиромашава — памукъ носи; когато забогатѣе, вълна носи — вълната събира топлината. Богатитѣ хора иматъ повече топлина. Тѣ вѣрватъ въ това, което сж придобили. Тѣ обичатъ да носятъ повече вълнени дрехи. Богатиятъ гледа на овцата като на глупаво животно, а се кичи съ вълната ѝ. Овцата, именно, имъ дава сила да събиратъ пари. Тя владѣе изкуството на забогатяване. Богата е овцата. Знаете ли, колко време е употребила, докато се научи да прави своята вълна? Колко струва едно руно днесъ? Има руна по два килограма — три хиляди лева

струва. Едно време струваше по-малко. Ще кажете, че вълната е много скъпа. Не е скъпа вълната, но паритѣ сж обезценени.

Казватъ, че сегашниятъ редъ на нѣщата се е измѣнилъ. Въ какво се е измѣнилъ? Ние ядемъ по сжщия начинъ, както сж яли хората преди хиляди години. Разликата е въ вилицитѣ, въ лъжицитѣ, въ покривкитѣ, въ готвенето. Храната, обаче, отива на сжщото мѣсто. Въ известно отношение, сегашниятъ начинъ на хранене е по-нехигиениченъ отъ нѣкогашния. Сега азъ ви говоря за тия работи, понеже ги свързвамъ съ човѣшкитѣ възгледи. Нѣкой казва: Азъ имамъ известни възгледи за живота. Споредъ мене, човѣкъ има възгледи, когато носи права мисълъ, когато носи право чувство, когато постѣпката му е права. Тия три процеса не могатъ да се отдѣлятъ единъ отъ другъ. Вие не можете да отдѣлите вашитѣ мисли отъ чувствата, нито чувствата отъ мислитѣ, нито постѣпкитѣ отъ мислитѣ и чувствата. Следователно, животътъ на човѣка зависи отъ мислитѣ, отъ чувствата и отъ постѣпкитѣ му. Отъ това, какъ постѣпвате, зависи и вашиятъ бждещъ животъ. Сегашниятъ ви животъ опредѣля бждещия ви животъ.

Често казвате: Да ни дари Господъ. Ние трѣбва да се молимъ, не да ни дари Господъ, но да ни научи, какъ да използваме условията, които ни е далъ. Иде новъ порядъкъ. Отъ

две хиляди години повтарятъ едно и сжщо нѣщо, че Христосъ умрѣлъ, че Го разпнали на кръстъ. Две хиляди години да се повтара едно и сжщо нѣщо е достатъчно. Единъ американски мисионеръ проповѣдвалъ веднѣжъ за пророкъ Иона, и цѣлъ часъ доказвалъ, какъ китѣтъ го погълналъ. Единъ отъ слушателитѣ казалъ: Зоръ видѣ Иона, докато влѣзе въ кита. Какво ще се доказва? Глѣтналъ го. Гърлото на кита е толкова голѣмо, че човѣкъ свободно може да мине презъ него. За това не се иска голѣмо доказателство.

Предъ насъ стои едно опитно училище — великата природа и животѣтъ. Всички камъни, растения, извори, планини, изгрѣването на слънцето, звездитѣ и хиляди работи, които сж останали отъ поколѣнията — всичко това трѣбва да се изучава. Въ Евангелието четете, какво е училъ Христосъ. Тамъ не е писано всичко, което Той е говорилъ. Проповѣдватъ ни, че, като отидемъ на оня свѣтъ, веднага ще влѣземъ въ рай. Райтъ е една земя безъ нечистотии — земя, украсена съ най-хубавитѣ цвѣта — пълна съ ухания; земя съ разнообразни растения, съ най-чисти извори, които сжществуватъ въ Божествения свѣтъ; земя съ най-хубава музика, съ най-хубави училища, съ най-хубави домове, съ най-хубави яденета. Въ рай нѣма нечисти мѣста. Казва се, че сегашнитѣ хора сж културни. Култура безъ нечистота е культу-

ра, наистина, но има ли нечистота, тя е култура на опити. Не е лошо и това. Животното, дето седне, тамъ остава нечистотиитѣ си. Човѣкътъ е културенъ, но и той остава излишѣцитѣ си. Ще кажете, че това е физическа страна. Знаете ли, колко нечисти мисли, колко нечисти желаня и постѣпки, които не се виждатъ, оставяте въ пространството? Вървите по една улица и изведнѣжъ настроението ви се измѣня. Имали сте приятно настроение, изведнѣжъ ви става тѣжно. Защо? Нѣкой скърбенъ човѣкъ е миналъ преди васъ. Вървите по друга улица — ставате веселъ. Нѣкой веселъ човѣкъ е миналъ преди васъ.

Свѣтътъ и хората се представятъ предъ насъ такива, каквито ние си ги мислимъ. Въ сжщность, ние още не знаемъ, кое е Божествено. Хората трѣбва да мислятъ. Не е само да бждатъ психолози и да казватъ, че човѣкъ има душа. Хубаво е това вѣрую. Но ако ти вѣрвашъ въ слънцето и седишъ въ нѣкой зимникъ, какво те ползува твоята вѣра? Вѣрата е на мѣстото си, когато чрезъ нея опитвашъ реалността. Това, въ което вѣрвашъ, трѣбва да го опиташъ. Само така придобивашъ знание. Безъ любовь ти не можешъ да излѣзешъ отъ твоя зимникъ. Любовьта е Божественъ потикъ на човѣшкия умъ, Божественъ потикъ на човѣшкото сърдце, Божественъ потикъ на човѣшката душа, Божественъ потикъ

на човѣшкия духъ — тя е най-малкиягъ потикъ. Любовта не е нѣщо голѣмо — малъкъ потикъ е тя. Трѣбва да обръщашъ внимание на тоя потикъ.

Минавашъ покрай нѣкой човѣкъ, който те погледне любовно, съ милъ погледъ — цѣлия день всичкитѣ ти работи вървятъ добре. Другъ нѣкой те погледне лошо — не ти върви напредъ. Ако още при раждането на детето, майката го погледне съ свити вежди, цѣлиятъ му животъ не отива добре; ако го погледне мило, всичко ще му върви добре. Погледнешъ ли нѣкого, както не трѣбва, ти създавашъ злото въ свѣта. Срѣщамъ навжсени, недоволни хора, които разискватъ върху Божията правда. Ти имашъ тридесетъ милиарда поданици въ себе си, искашъ правда, но постъпвашъ ли съ тѣхъ, както трѣбва? Далъ ли си имъ свобода? Далъ ли си свобода на клеткитѣ въ стомаха си, които работятъ като волове по дванадесетъ часа на день? Далъ ли си свобода на клеткитѣ на своитѣ дробове? Ако не можешъ да дишашъ правилно, не давашъ храна на клеткитѣ си, както трѣбва и колкото трѣбва. Далъ ли си свобода на своитѣ мисли? Четешъ книги, а не давашъ свобода на своитѣ мисли. Какъвъ човѣкъ ще станешъ? Това сж вършели нашитѣ предци. Цѣлата история е означенувана съ войни — отъ победи къмъ победи. Велики държави — велики ра-

боти сж вършели, но хората сж изчезнали. Тогава, въ какво се заключава животътъ? Вие се заблуждавате, никой не е изчезналъ. Хората не сж въ оня свѣтъ, но въ тоя. Князетъ, царетъ на миналото сж станали работници, прости хора. Царътъ е съблѣкълъ царската си мантия и облѣкълъ проста, работническа дреха. Той се срамува отъ тая дреха, не иска да го познаятъ. Съ какво ще се похвали той, съ постъпките си ли? Той бѣше изпратенъ на земята, не да сжди хората, но да бжде тѣхенъ възпитателъ. Затворитъ трѣбваше да бждатъ възпитателни сръдства.

Ако искатъ българитъ, мога да имъ дамъ една идея, какви трѣбва да сж бждещитъ затвори. Осждатъ нѣкого на петгодишенъ затворъ. Осждениятъ е младъ момъкъ. Вмѣсто да го затворятъ, да го хранятъ наготово, безъ да работи, безъ да чете, нека го изпратятъ на работа при единъ добъръ селянинъ — земеделецъ, да му работи петъ години, по петъ часа на день — да копае, да оре. Въ свободното си време да чете, да свири на нѣкакъвъ инструментъ — на гадулка, на гайда. Остане ли въ затвора, той ще гледа часъ по-скоро да излѣзе оттамъ. Казватъ: Кой ще го пази при селянина, да не избѣга? Нека направятъ опитъ, да видятъ, ще избѣга ли. Ще му кажатъ, че наказанието му се смѣня: вмѣсто затворъ, ще работи при нѣкой селянинъ даромъ.

Ако му харесва това наказание, нека направи още една погрѣшка — още петъ години. Сега осждагъ нѣкого на доживотенъ затворъ, или на обесване и съ това доказватъ, че е направилъ нѣкакво престѣпление.

Въ Божията книга е писано, никого да не бесятъ, никого да не убиватъ. Духоветъ, които сж грѣшили, Богъ ги е изпратилъ въ ада, тамъ да се учатъ — да горятъ, безъ да изгарятъ. Казано е въ Писанието: „Богъ не съизволява въ смъртъта на грѣшника“. Ние умъртвяваме тия хора, и затова страдаме, носимъ последиствията на своитъ дѣла. Вие изпждите една лоша мисълъ отъ главата си и казвате: Да се махне тя! Не разсждавате правилно. Ако знаете закона, ще видите, че следъ време лошата мисълъ ще се превърне въ благородна. Следъ време едно ваше лошо чувство ще се превърне въ благородно. Не казвайте да се махнатъ, не ги осждайте на смъртъ. И лошата постѣпка следъ време ще се изправи, ще се превърне въ благородна.

Азъ не искамъ да доказвамъ тия работи. Не е лошо да се доказватъ, но време нѣма. Кой допринася повече добро въ свѣта: красивиятъ, или грозниятъ? — Грозниятъ. При сегашнитъ условия той поне не прави пакости. Красивиятъ прави много пакости. Богатиятъ ще се облѣче хубаво, ще се представи такъвъ, какъвто не е. Другъ нѣкой ще събере уждич

книги, ще прочете нѣщо по музиката, ще покаже, че много разбира. Ще скърпи нѣщо оттукъ - оттамъ и ще каже: Композиция е това. Нѣкой челъ Исая, заучилъ нѣщо, проточи лицето си, минава за набоженъ и казва: Светия станахъ. Само съ четене на книги не ставашъ светия. Светията трѣбва да работи, да учи.

Сега се питате, какво ще ви кажа. Всички сте били затворници, а сега сте изпратени на земята за изправяне. Това е било въ миналото, а сега сте дошли да изправите живота си за петъ години. Ако ви се хареса тоя затворъ, ще останете още петъ години. Вие обичате затвора — въ това отношение ви харесвамъ. Малко ви сж тридесетъ, четиридесетъ, петдесетъ години, искате повече. Следъ 120 години най-много ще ви повикатъ, да видятъ, какво сте направили. Каква е вашата погрѣшка, за която сж ви осждали? Вие сте осждени за една малка погрѣшка, че не сте погледнали нѣкого любовно, съ миль погледъ. Единъ нашъ приятель сънувалъ една нощъ, че го осждатъ на смъртъ. Той попиталъ: Кажете ми поне, защо ме осждате? — За тая бѣла книга те осждаме. Осждатъ го, не да го обесятъ, но да го заровятъ живъ. Той попиталъ: Човѣщина нѣмате ли? Като започнали да го заравятъ, той се изпотилъ отъ мъка, събудилъ се и казалъ: Господи, добре, че бѣше сънь. Страшна работа!

Ако ние, съвременнитѣ хора, не възлюбимъ страданията и не помагаме на хората, какви сме тогава? Като повдигашъ нѣкого, ти повдигашъ себе си, повдигашъ и цѣлото човѣчество. Отклонявашъ ли нѣкого отъ пътя му, спѣвашъ ли го въ развитието му, ти препятствувашъ на цѣлото човѣчество.

Сега вие искате нѣкакъвъ моралъ. Два морала сжществуватъ: Мжжътъ никога не може да направи зло на жената, и жената никога не може да направи зло на мжжа. Това сж мои твърдения. Жена на жена пакостъ прави, и мжжъ на мжжъ пакостъ прави, но жена на мжжъ и мжжъ на жена — никога. Ако си жененъ, ще дойде единъ мжжъ, ще се заинтересува отъ жена ти и ще я привлѣче. Ако ти си на негово мѣсто, какво ще направишъ? Какво може да направи жената, като влѣзе въ единъ домъ? Тя ще критикува другата жена. Не, тя трѣбва да говори добре за жената, и мжжътъ да говори добре за мжжа. Кога ще се оправи свѣтътъ? Когато останатъ само единъ мжжъ и една жена. Ако има две жени и двама мжже, свѣтътъ се разваля. Затова любовта е единна. Не можешъ да обичашъ едновременно двама души. Единъ само ще обичашъ. Когато говоримъ за любовта, разбираме Единния въ свѣта.

Кое е отличителното качество на яденето? — Хранителността му. Ако маслото е раз-

валено, червениятъ пиперъ мухлясалъ, брашното вгорчено, яденето не е добро. Кой готви най-добре? — Природата. Можешъ да изядешъ една хубава ябълка, сготвена отъ природата, и да бждешъ доволенъ. Простиятъ животъ и чистата мисль сж подобни на ябълката. Не яжте мисли, готвени отъ хората.

Сега вие се безпокоите, какво ще ви каже Христосъ. Като отидешъ на оня свѣтъ, Христосъ ще ти даде задача, да слѣзешъ на земята при нѣкой боленъ, да му изсвиришъ нѣщо. Като чуе, какъ свиришъ, Той ще ти каже: Още много време ще останешъ на земята. — Защо? — Защото болниятъ, не само, че не е оздравѣлъ, по повече се е разболѣлъ. Единъ мжжъ далъ съветъ на една жена: Мжжътъ ти е богатъ, не го напущай. Дръжъ и младия, въ когото си се влюбила, макаръ, че е беденъ. Това е сегашниятъ моралъ. Трѣбва да бждемъ вътрешно чисти, да се явимъ свободно предъ очитѣ на цѣлия свѣтъ, на всички напреднали сжщества. Тѣ четатъ нашитѣ мисли и желанія. Нѣма скрито-покрито въ свѣта. Не се самоизлъгвайте. За васъ и за обикновенитѣ хора може да има скрито, но за напредналитѣ хора на земята нѣма скрито-покрито. Само като погледнатъ човѣка, тѣ казватъ: Не ни харесва тоя човѣкъ. Ние трѣбва да носимъ преноржката на нашето лице, на нашитѣ очи, на нашитѣ уши; да носимъ пре-

поржката на нашия носъ, на нашата уста, на нашитѣ рѣце, на нашитѣ крака; да носимъ препоржката на всичко, което излиза отъ насъ.

Сега дойде новиятъ редъ на нѣщата. Всички, които бѣха съ стария редъ, се подмладиха, туриха червения цвѣтъ на първо мѣсто. Безвѣрниците станаха вѣрващи. Като дойде комунистическото влияние, старитѣ възгледи се измѣниха. По-рано комунизмътъ бѣше външно грозенъ, съ маска. Като се освободи, махна маската, и видѣха, че е млада, красива мома. Съвременнитѣ християни не сж дали толкова жертви, колкото комуниститѣ. Ще кажете, че всичко е било глупаво. Не е така. Всѣки човѣкъ, който се жертвува, е повече на правъ пътъ, даже и съ заблужденията си, отколкото оня, който не се жертвува. Комуниститѣ казватъ: Ние не търсимъ Господа въ небето, но търсимъ Господа вжтре въ насъ, въ сърдцето. Оня е далечъ, не сме Го виждали, затова проповѣдваме за тоя Господъ, Който живѣе въ насъ. Прави сж, тѣ сж безвѣрници, защото слънцето е залѣзло. Залѣзва слънцето — нѣма Господъ. Изгрѣва слънцето — има Господъ. Като изгрѣе слънцето, безвѣрниците ще станатъ вѣрващи. Схачайте живота правилно. Любишъ — това е изгрѣвъ. Зенитътъ въ живота е мъдростъта. Крайниятъ предѣлъ, дето слънцето не залѣзва, е истината. Ако отидете на северния полюсъ, тамъ слънцето не залѣзва

шестъ месеца. Сега и на васъ казвамъ: Ако не можешъ да бждешъ човѣкъ, какво си тогава? Докато живѣешъ, трѣбва да обичашъ само единъ човѣкъ. Тая обичъ ще бжде радио-предавателъ. Всичкитѣ хора ще се съобщаватъ чрезъ вашето радио. Всѣки, който има радио се съобщава съ Лондонъ, съ Москва, съ Ню-Йоркъ. И ще възприемате мислитѣ на хората чрезъ вашето радио.

Питамъ: Защо да не очистимъ нашето радио, да възприемаме хубавитѣ мисли, които идатъ отъ свѣта? На земята ние сме на единъ малък островъ. Ние мислимъ, че сме най-важнитѣ въ слънчевата система. Трѣбва да изучаваме астрологически планетитѣ. Меркурий е детска планета. Въ нея хората се учатъ да ходятъ. Ходенето е синонимъ на търговията. Взимане-даване, това е Меркурий. Когато детето отива при майка си, тя го храни, притръща го — това е Венера. Когато е подъ влияние на земята, то ходи на чешмата да носи вода — услужва. Марсъ изкарва говедата на паша. Юпитеръ ги връща отново въ дама и ги издоява. Тоя човѣкъ е набоженъ. Всѣки, който знае да издоява, е набоженъ. Всѣки, който може да те издои, сжщо е набоженъ. Благо е да те издоятъ. Знаешъ ли, колко е лошо, колко е страшно да останешъ неиздоенъ? Казвашъ, че сж те обрали. Благодари, че сж те обрали. Защо да не се радваме, когато ни да-

ватъ и когато ни обиратъ? Да се радваме, когато слънцето изгрѣва, и когато слънцето залѣзва. Когато залѣзва, отиваме на почивка. Тогаве изчезва въ насъ користолюбието. Условията на земята, въ които се намираме, сж такива, че слънцето трѣбва да огрѣе и другитѣ страни. — Що е страданието? — Залѣзътъ на нашето слънце. — Що е радостта? — Изгрѣвътъ. Дойде ли залѣзътъ за насъ, т. е. страданието, слънцето отива да огрѣва страдащитѣ. Това значатъ думитѣ: „И скръбта ви ще се превърне на радост“. Да се радваме, когато страдаме. Не е лесно това, да страдашъ и да се радвашъ на страданието.

Кое е новото въ свѣта? Казвате: Отечественъ фронтъ. Единъ Отечественъ фронтъ има въ свѣта. Ние сме Отечественъ фронтъ. Цѣлата природа е Отечественъ фронтъ. Цѣлиятъ свѣтъ е Отечественъ фронтъ. Той е сжществувалъ и по-рано. Азъ се радвамъ, че е дошълъ и въ България. Всички българи, които живѣятъ по цѣлата земя, да служатъ на Отечествения фронтъ! Само съ любовта може да се служи на Отечествения фронтъ.

Човѣкъ има четири системи: мозъчна, или мислеца; дихателна, която служи за пречистване на кръвта; стомашна система и двигателна система, въ която влизатъ коститѣ и всички мускули. Сега българитѣ се управляватъ отъ четири партии — четири темперамен-

та: партия на главата, партия на дробоветѣ, партия на стомаха и партия на ржцетѣ и краката. Азъ ги похвалявамъ, че сж едно цѣло, не сж отдѣлни партии, но служатъ зедно — една партия. Да служимъ на Отечествения фронтъ съ главата, съ дробоветѣ, съ стомаха, съ ржцетѣ и краката. Като части на едно цѣло, всички иматъ еднакви права. Главата има право, дробоветѣ иматъ право, стомахътъ има право, ржцетѣ и краката сжщо иматъ право. Всички хора сж на правата страна, само че, като децата, и тѣ правятъ погрѣшки. Нѣма грѣшници, но има хора, които правятъ погрѣшки. Ние казваме: Тоя човѣкъ е голѣмъ грѣшникъ. Ние сме го нарекли грѣшникъ. Голѣми грѣшници въ свѣта нѣма. Де сж голѣмитѣ грѣшници? Не може да направи човѣкъ едно престѣпление, ако не му е позволено. Богъ го пита три пѣти: Ти обмислилъ ли си тая работа добре? Азъ ти позволявамъ да я направишъ, но после да не се разкайвашъ. Веднѣжъ направена погрѣшка, трѣбва да се изправи. Ще се извинява нѣкой, че не турилъ нѣкъде запетайка. Нѣма какво да се извинявашъ — тури я. Нѣкой не писалъ „ѣ“, дето трѣбва — нѣма какво да се извинявашъ — изправи погрѣшката си.

Азъ не искамъ да поправамъ човѣшки-тѣ погрѣшки, но и вие не ги поправайте. Като видите, че нѣкой е написалъ нѣщо, казвате:

Погрѣшно си го написалъ. Какъ искате да го напише? Въ български езикъ има „е“ и „ѣ“. Буквата „е“ е гласна; тя показва разширяване и повишение. Нѣщата се разширяватъ и повишаватъ. Въ „ѣ“ има разширяване, но има и една права линия, една мѣрка, съ която се мѣри стойността на нѣщата. Не можешъ да пишешъ „ѣ“, ако не знаешъ, какъ да носишъ страданията. Който се е научилъ да носи страданията, само, той може да пише „ѣ“, само той може да тури правата линия въ буквата. Философитѣ знаятъ, защо еврейскиятъ народъ има само съгласни букви, гласнитѣ се подразбиратъ. — Какво показва това? — Че еврейскиятъ народъ ще мине презъ голѣми изпитания. Ние, българитѣ, повикахме гласнитѣ букви на помощъ. Ако не си юнакъ да носишъ едно голѣмо страдание, не можешъ да пишешъ буквата „а“. Когато жената е бременна, тя се учи да пише „а“. И мжжътъ, като тури раница на гърба си, учи се да пише „а“. Когато вдигнешъ единъ тежъкъ товаръ, да ти е приятно да го носишъ. Ако можешъ да го носишъ, той олеква. Можешъ да вдигнешъ цѣлъ тонъ само съ единъ прѣстъ, но ако знаешъ какъ. Ще разединишъ хилядитѣ нишки, съ които единъ предметъ се стреми къмъ земята; ще ги направишъ успоредни, да не се стремятъ къмъ едно и сжщо мѣсто, както много извори, които се събиратъ на едно мѣсто. Ще ги разедина-

вашъ. Тогава предметътъ олеква. Вие сами се товарите. Щомъ осждате единъ човѣкъ повече, отколкото трѣбва, половината отъ наказанията ще ги турятъ на вашия гърбъ. Не говорете невѣрни работи, понеже ще спънете себе си. Ако мислите невѣрни работи, ще се спънете и въ мисълта си.

Въ всѣка фаза на Отечествения фронтъ се изискватъ три нѣща, на които можете да разчитате: чиста, отлична мисълъ, отлично чувство, безъ никакво колебание и отлична постѣпка. Вашата мисълъ трѣбва да е свързана съ любовта, вашитѣ чувства трѣбва да сж свързани съ мъдростта и вашитѣ постѣпки — съ истината. Истината е свързана съ материалния свѣтъ, мъдростта е свързана съ духовния свѣтъ, съ дробоветѣ, а любовта е свързана съ човѣшката мисълъ. Съвременнитѣ хора изучаватъ любовта отъ умствено гледище. Какво нѣщо е любовта? Казвате: Не ме погледна хубаво. Красивата мома знае, че не си я погмедналъ хубаво. Щомъ я погледнешъ мило, тя казва: Много хубаво ме погледна. Тя намира, че си я преценилъ правилно. Добре, майсторски си образувалъ жгѣла на зрението — ученъ човѣкъ си. Нека се научимъ да говоримъ. Казвате: Ще ме извините, боли ме гърлото. Всѣки трѣбва да има гласъ: ясенъ, мекъ, да говори безъ извѣртвания.

За изяснение: представи си, че при тебе дойде единъ българинъ. Какво ще му свиришъ? Изsvири му едно българско хоро по всички правила. По-добре хоро, отколкото да му свиришъ нѣщо отъ Бетховенъ. Тази музика е за друго общество, не е за тоя човѣкъ. Въ Бетховенъ сж съчетани много музикални мотиви. Бъ едно българско хоро има единъ живъ мотивъ, който раздвижва кръвта. Свирете пѣсни, които радватъ човѣшкия умъ. Свирете пѣсни, които радватъ човѣшкото сърдце. Свирете пѣсни, които даватъ потикъ къмъ хубави постъпки. Станешъ сутринъ, меланхоличенъ си — запѣй една пѣсень. Не пѣй „Заплакала е гората“. Кажи: „Зарадвала се е гората, като видѣла Стояна.“ Ние сме светии и ангели и, като ни види гората, радва се. Като видишъ едно дърво, не казвай: Невежа е това дърво. Вижъ, какви хубави листа има, какъ хубаво цъвти. Погледни го мило, любовно, да му трепне сърдцето. Иначе, то ще каже: Мина единъ човѣкъ и не ме погледна. Като видишъ единъ брѣмбаръ, зарадвай се. Мжчи се той — погледни го, поздрави го. Добра работа върши той. Ти питаешъ: Защо Господъ е направилъ тоя брѣмбаръ? Брѣмбарътъ е браминъ. Трѣбва да знаешъ, какво величие е той. Изпратенъ е на земята да учишъ, какво нѣщо е брѣмбарътъ. Тоя браминъ, като се върне, ще каже на Господа, какво е научилъ отъ хората.

Посещавашъ едно цвѣте и казващъ : Цвѣте! Въ цвѣтето е скрито богатство. Ти не виждашъ това, но то праща своето богатство надалечъ, вика мушицитѣ да взематъ сладкитѣ сокове и да ги занесатъ у дома си. Умно е това цвѣте. То чака съ нетърпение да дойде една мушица при него. Цвѣтето се радва, че го посетило едно ангелче и взело отъ неговото богатство. Ти скърбишъ, а то по радиото вика тия мушици, Божиитѣ брѣмбарчета да дойдатъ. Радвай се на твоята скръбъ. Тамъ, дето е Господъ, страдание нѣма. Тамъ, дето не е Господъ, страдание има. Когато се отдалечаваме отъ любовта, страданията идагъ. Нѣкой пжтъ казвате : Не ме обича никой — става ви мжно. Другъ пжтъ казвате : Обичатъ ме — става ви радостно. Единственото нѣщо, което не се мѣни, е любовта. Единственото нѣщо, което не се мѣни, е мждростъта. Единственото нѣщо, което не се мѣни, е истината.

Дръжете основната мисль : Има Единъ, Който ви обича. Радвайте се на това. Щомъ Той ви обича, всички ще ви обичатъ. Щомъ Той не ви обича, вие сте изчезнали отъ свѣта. Ако не ви обича, ще изчезнете отъ свѣта и нищо нѣма да остане отъ васъ. Веднъжъ живѣете, не се заблуждавайте да казвате, че не ви обичатъ. Щомъ живѣете, всички брата, които живѣятъ на земята, ви обичатъ. Има брата, които пжтуватъ невидимо. Тѣ сж мате-

риални, не сж духове. Тѣ не образуватъ сѣнки, затова не ги виждате. Такъвъ братъ минава и ти казва: Ще се оправи твоята работа. Ти ставашъ веселъ. Отде дойде тая мисль? Тоя братъ минава, погледне те. Ти го виждашъ само като слънчевъ лжчъ. Въ всѣки слънчевъ лжчъ ще видите единъ ангелъ съ красиво лице. Той казва: Ще се уреди работата, не бой се. Ако постъпвашъ добре, всичкитѣ ти работи ще се наредятъ добре. Господъ ще бжде доволенъ отъ тебе, и ти ще изправишъ малката си погрѣшка. Но трѣбва да гледашъ любовно. Погледни човѣка любовно, не му казвай, какво мислишъ за него.

Казвамъ: Ако искате да прогресирате, бждете доволни отъ онова, което вие съзнавате. Цѣлиятъ свѣтъ е благо за цѣлото човѣчество, сжщо и за васъ. Дали го съзнавате, или не, така е. Христосъ казва: „Не ви наричамъ раби, защото рабътъ не знае, какво прави господарътъ, но васъ ви нарекохъ приятели.“

Мнозина носите стари възгледи за нѣщата. — Защо? — На разни възрасти сте. Питамъ: Младитѣ какво сж научили? Възрастнитѣ какво сж научили? Старитѣ какво сж научили? Ако ние не може да погледнемъ мило къмъ всички живи сжщества, какво можемъ да направимъ? Като станете сутринъ, хвърлете единъ милъ погледъ. Ако туй не може да направите, какво друго ще направите? Сутринъ,

като станете, да знаете, че свѣтътъ е отворенъ за васъ. Има какво да учите. Нѣма по-хубаво нѣщо отъ ученето. Хранете най-хубавитѣ мисли, чувства и постѣпки за когото и да е. Не се увличайте отъ ежедневнитѣ работи. Сждбата на свѣта има за цель оправянето на хората. Тѣ се сждятъ, за да намѣрятъ пътя на любовта.

Божията Любовь носи изобилния и пълненъ животъ!

х

11. Беседа отъ Учителя, държана на
22 октомврий, недѣля, 10 ч. с. 1944 г.
София.—Изгрѣвъ.

Служители

Какъвъ предметъ имате за днесъ? Какви сж уроцигъ ви? Защо Господъ създаде свѣтлината и защо — топлината? Казвате: Лесно се отговаря на тия въпроси. Всички хора желаятъ леснитъ работи.

Въ нашия салонъ има доста картини — все художници сж ги рисували. Защо нѣкое лице е дълго — не знаете; защо носътъ е дълъгъ — не знаете; защо нѣкои вежди сж дебели, а други тънки — пакъ не знаете. Това сж елементарни нѣща, но не ги знаете. Решавате трудни въпроси. Труднитъ въпроси произтичатъ все отъ елементарни нѣща.

Имате числата: 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9 — прости числа. Като ги съчетаете, образуватъ се голѣми числа. Какво е значението на числата, не знаете. Знанието не трѣбва да бжде товаръ. Всѣки предметъ трѣбва да се изучава добре. Човѣкъ, който нѣма знание, е лишенъ отъ свѣтлина. Знанието е събиране на свѣтлина. То е събрано богатство и трѣбва да се използва.

Сга вие, може - би, се занимавате съ други работи, но искате да се научите да живѣете добре. Това е пай-трудната работа. Каз-

вате: Да живѣемъ споредъ Божия законъ. Какъ ще живѣете по тоя законъ? — Ще учимъ. — Значи, не е въпросъ да живѣете по Божия законъ, но да учите онова, което Богъ е създалъ. Въ какво се заключава ученето? Първо ти опитвашъ нѣщо, напримѣръ, опитвашъ сърната киселина. Съ езика си ли ще я опиташъ? Ако близнешъ съ езика си и се изгоришъ, ще се дръпнешъ назадъ. Умпиятъ ще вземе книжка или дръвче, ще го потопи въ киселината и ще види свойствата ѝ. Нѣкой ваши мисли сж като сърната киселина — изгарятъ. Кажете една обидна дума на нѣкого, и той съ години не може да я забрави, образува рана въ него. Казвашъ: Праздна работа сж думитѣ! Праздна работа, но създаватъ всичкитѣ спорове и неприятности въ свѣта. Преди всичко, човѣшкиятъ езикъ трѣбва да се смекчи, или да се възпита. Като музикантъ, ти трѣбва да възпиташъ езика си. Езикътъ може да ти създаде и най-голѣмото благо, и най-голѣмото нещастие.

Ако имате портретъ на човѣкъ съ обикновенъ, малъкъ носъ, и силно издадена горна устна, ще се усмихнете. Кое ви кара да се усмихвате? Такава е устната му. Тоя човѣкъ е въ гжстата материя. Той има доста добъръ умъ, но не е работилъ върху устата и върху носа си. Върху неговия носъ сж работили дѣдитѣ и прадѣдитѣ му. Той не е работилъ,

спи още. Той носи своя носъ като обява за работата на своитѣ дѣди. Тѣ сж били умни. Но човѣкътъ, който има такъвъ носъ, не е ученъ, защото самъ не е работилъ, не се е училъ. Казватъ за нѣкого: Вдѣхновилъ се е отъ Духа. Кой отъ васъ се е вдѣхновявалъ отъ Духа? Що е вдѣхновяване? Приамане на въздухъ. Нѣкой вдѣхналъ, нѣкой издишалъ въздухъ. Човѣкъ първо вдишва въздухъ, а после издишва.

Ако имате портретъ на човѣкъ съ хубавъ, голѣмъ носъ, какво ще кажете за него? Гледате тоя портретъ — липсва нѣщо на човѣка. Интелигентенъ е, но око нѣма. Защо нѣма око? Въ мрачина живѣе. Половината е въ свѣтлина, половината е въ мракъ — едно око му липсва. Де трѣбва да бжде поставено окото? Не е достатъчно човѣкъ само да рисува, но той трѣбва да се възпитава — изкуство е това. За да се възпита, нужно е знание. Трѣбва да знае, какво, именно, да рисува. Художникътъ поставя много сѣнки, но трѣбва да знае, де и какъ да ги постави. Като наблюдавашъ едно лице, виждашъ известни чѣрти, които сж динамични. Трѣбва да знаешъ, какъ да пипашъ нѣщата, да не предизвикашъ тия чѣрти. Ако хванешъ носа си грубо и го дърпашъ, работата ти презъ цѣлия день ще бжде объркана. Ако търкашъ грубо очитѣ си, пакъ ще развадишъ работата си. После ще се чудишъ, защо

не ти върви. Туряшъ на пжтя си едно шише. Минавашъ и счупвашъ шишето. Не туряй на пжтя си шише, да не го счупишъ. Тури го настрана.

Наблюдавамъ понѣкога, какъ седите. Плашите се, свивате се, боите се да не ви оберагъ. Който е богатъ, ще го оберагъ; който е беденъ, не могатъ да го оберагъ. Лѣкаргътъ какво ще прави? — При болни ще ходи. При богатия ще дойдатъ, ще хлопатъ и ще му кажатъ: Пади дай! Който има жито, трѣбва да дава. Който има мотика, трѣбва да копае. Болниятъ копае ли? — Не, той е аристократъ. Легне на леглото, обръща се на една или на друга страна и ъчка. Дойде лѣкаргътъ, пипне го по врата, хване пулса му и му предписва лѣкарства: три грама лайка, сварена въ 50 грама вода, по една лѣжичка всѣка сутринъ. Това е най-простиягъ начинъ на лѣкуване. Ако сте лѣкаръ, какво щѣхте да правите? Казвате: Проста работа! Ако те хване задухъ, какво ще правишъ? Какво лѣкарство знаете противъ задуха? Нѣкога имате разстройство на стомаха. Какво лѣкарство ще вземете? Разстройството на стомаха произтича отъ несъвмѣстими храни — храната не се смилва. Какво тоническо лѣкарство ще вземете за това? Българингътъ употребява рѣпа, ситно настъргана, или очистително. Трѣбва да се пречистягъ човѣшкиягъ мозъкъ и човѣшкото сѣрдце. Нѣкой пжтъ чув-

стувващъ, че желанията ти не сж естествени — и за тѣхъ трѣбва пречистване. Нѣкога си неразположенъ, ражда се съмнение, подозрение въ тебе. Предполагашъ, че си ялъ нѣкаква отровна храна. Никога не яжте храни, които не сте опитали, на които не познавате действето.

Не ставайте носители на невѣрни нѣща. Всички хора не могатъ да бждатъ лѣкари, не сж създадени за това. Опредѣлено е количеството на лѣкаритѣ въ свѣта. Всички хора не могатъ да бждатъ хлѣбари. Опредѣлено е количеството и на хлѣбаритѣ. Всички хора не могатъ да бждатъ земеделци. Всички хора не могатъ да бждатъ зарзаватчи. Всички не могатъ да бждатъ жени; всички не могатъ да бждатъ мъже; всички не могатъ да бждатъ деца; всички не могатъ да бждатъ момчета; всички не могатъ да бждатъ момичета. Има статистика въ свѣта, споредъ която е опредѣлено количеството на всички служби.

Мнозина идатъ при мене да ме питатъ, въ коя партия да влѣзатъ, понеже има четири партии сега. Всѣки ще влѣзе въ партията, за която е роденъ. Ако си хлѣбъ, влѣзъ въ стомаха; ако си въздухъ, влѣзъ въ дробоветѣ; ако си топлина, влѣзъ въ сърдцето; ако си свѣтлина, влѣзъ въ мозъка. Да допуснемъ, че се присъединишъ къмъ една партия. Какво ще разрешишъ съ това? Ако си комунистъ,

цѣлъ денъ ще работишъ съ мотиката; ако си земеделецъ, ще орешъ земята, ще садишъ — за земята ще се държишъ; ако си широкъ социалистъ, ще се държишъ за бѣлитѣ дробове; ако си звенаръ, ще се държишъ за мозъка. Звенаритѣ сж хора на науката, просвѣтени сж тѣ. Казватъ за нѣкого, че е духовенъ човѣкъ. Нѣкои мислятъ, че духовниятъ е ученъ човѣкъ. Ни най-малко не е ученъ. Духовниятъ човѣкъ има особено мнение за себе си; той мисли, че е отъ високо произхождение, аристократъ, тежко стѣпва. — Защо стѣпва тежко? — Защото краката му сж слаби. Нѣкой е слабъ, иска да придобие по-голѣма тежестъ. И едното, и другото не е лошо.

Сега вие искате да служите на Бога. Какъ трѣбва да се служи на Бога? За да служишъ на Бога, като станешъ сутринъ, трѣбва да знаешъ, какъ да погледнешъ слънцето. Ти гледашъ слънцето, зриашъ се, мигаешъ, но така не се гледа. Ще гледате нѣщата отблизо, на фокусъ. Всѣки предметъ, който не е поставенъ на фокусъ, като го гледате, ще добиете криво понятие за него. Идеята нѣма да бжде вѣрна.

Сжществуватъ много заблуждения въ живота. Всички хора се заблуждаватъ въ едно и сжщо нѣщо. Срѣщате нѣкого, нѣмате добро разположение къмъ него. Това се дължи на васъ, първо вие сте хвърлили едно отражение;

отразявате се въ него, като въ огледало — виждате себе си. Тоя, когото не харесвате, и къмъ когото сте неразположени, това сте вие. Казвашъ на нѣкого: Ти си лошъ човѣкъ. Той е огледало, въ което се оглеждашъ. Дойде една сестра при мене и ми разказва нѣщо лошо за друга нѣкоя. Като говори за другата, въ сжщностъ тя говори за себе си. Когато критикувашъ нѣкого, първо себе си критикувашъ. Понѣкога критикувате и мене, че не съмъ погледналъ нѣкого хубаво. Какъ да го погледна? Ако го погледна, ще го уплаша, защото не го гледамъ. Не искамъ да го гледамъ, понеже не е красивъ. Говоришъ за обхода, изисквашъ отъ другитѣ, а ти самъ я нѣмашъ. Наблюдавамъ ви, срѣщате нѣкого, изпъчтите се, или пѣкъ се свиете. Това не е правилна обхода. Като срещнешъ нѣкого, не знаешъ, какво положение да вземешъ. Обхода трѣбва да имате! Какво означава кръстосването на ржцетѣ предъ гърдитѣ? За да погледнешъ единъ човѣкъ, както трѣбва, намѣри въ него една отличителна, Божествена чѣрта, която никога не се мѣни. Всѣки човѣкъ има поне една Божествена чѣрта. Като намѣришъ тая чѣрта, той ще ти стане приятель. Ако не можешъ да я намѣришъ, той никога нѣма да ти стане приятель. Ако и той не намѣри тая чѣрта въ тебе, не може да ти бжде приятель. Казвате: Той е човѣкъ съ достоинство. Де се на-

мира центъра на достойнството въ човѣка? — Въ горната частъ на главата. Когато мозъкътъ отпредъ е тежъкъ, човѣкъ прави усилие да издигне главата си нагоре, да я държи перпендикулярно къмъ земята. Човѣкъ съ вирнатата нагоре глава има достойнство. Ако държи главата си малко наведена, той нѣма достойнство.

Думата достойнство е съставена отъ до-стои, правъ стои човѣкъ. Така разбира българинътъ достойния човѣкъ — изправенъ стои. Достойнството е човѣшко качество, честността е сжщо човѣшко качество. Това не сж Божествени качества. Честниятъ човѣкъ е честенъ само при известни условия; при други условия, той гледа интереситъ си. Като даде дума, държи я; каквото обещае, свършва го. Честниятъ устоява на думата си, но честността не показва устойчиви чувства. Казваме за нѣкого, че е честенъ и справедливъ. Трѣбва да бждешъ справедливъ. Справедливостта е Божествено чувство — мѣрка, съ която се мѣрятъ нѣщата. Честността има две прояви. Ако кажешъ, че ще набиешъ нѣкого, ще го набиешъ; ако кажешъ, че нѣма да го биешъ, нѣма да го биешъ. Честниятъ устоява и въ положителното, и въ отрицателното; каквото каже, изпълнява. Отъ голѣма честностъ нѣкой набива човѣка. Често бащата бие сина си — пакъ отъ честностъ. Младо, 15 — 16 годишно

момче, закачило съседката си, младо момиче. Башата е сприхавъ, хваща сина си и го пита: Ти защо закачи момичето? Честенъ е башата, не търпи проявитъ на сина си. Удря му една-две плесници — така се разправя съ него. Казвате: Ние не сме като башата. Знаете ли, колко плесници удряте умствено? Голъми побойници сте. Умствено плъскате, удряте плесници. Не давайте мнението си необмислено. Бждете ученици, повдигнете се, не се занимавайте съ хората. Добри сж хората, нека само вършатъ работата си. Нъкой не копалъ хубаво. Дай му примъръ. Защо ще му кажешъ, че не копае хубаво? Покажи му, какъ се копае, и той ще те последва.

Дръжте въ ума си мисълта, че сте граждани на Царството Божие и се готвите за тамъ. Оставете заблужденията настрана. Животъ е нуженъ на оня, който е кандидатъ за Царството Божие. Това царство може да се уподоби на музикантитъ въ единъ оркестъръ, които свирятъ хубаво. Тъ знаятъ да свирятъ, владѣятъ изкуството. Който не знае да свири, не може да влѣзе въ Царството Божие. Казвашъ: Азъ обичамъ нъщо. Обичашъ нъщо, а не го правишъ. Това, което не можешъ да направишъ, не го сбичашъ. Ако не можешъ да свиришъ, не обичашъ музиката. Казвашъ: Обичамъ да слушамъ. — Всъки обича да слуша. Ако въ човѣшката мисълъ не взиматъ участие петтѣ

сѣтива, мисълъта не е права. Ако не пипнешъ единъ предметъ съ ржката си, ако не го близнешъ съ езика си, не го помиришешъ съ носа си, не го чуешъ съ ухото си, не го видишъ съ окото си, ти си далечъ отъ истинското понятие за тоя предметъ. Но ако го пипнешъ, близнешъ, помиришешъ, чуешъ и видишъ, ти имашъ ясна представа за предмета. Ти само зърнешъ единъ човѣкъ и казвашъ: Видѣхъ го, познавамъ го. Не, петтъ сѣтива трѣбва да взиматъ участие въ познаването. Тѣ ще дадатъ петъ качества за предмета.

Говори се за вѣрность на хората. Единъ човѣкъ е вѣренъ, когато е истинолюбивъ, разуменъ, любещъ, справедливъ и добъръ. Това сж качества, които трѣбва да има всѣки кандидатъ за Царството Божие. Правдата, това е музика. Азъ не искамъ, като говоря, да плаша хората. Нѣкои свещеници плашатъ хората, че ще идатъ въ ада. Това сж праздни работи. Справедливиятъ езикъ е мекъ и хубавъ. Какъвъ ще бжде резултатътъ, ако кажешъ на нѣкого меко и тихо, че това, което прави, не е хубаво, не е достойно, не е справедливо? Какъвъ ще бжде резултатътъ, ако викашъ, крещишъ на нѣкого, че не го обичашъ? Нѣма защо да викашъ. Чудни сж съвременнитѣ хора. Господъ още не ги е накаралъ да пѣятъ. Той само ги кара да носятъ нотитѣ на ония, които свирятъ, а тѣ считатъ това за достоин-

ство. Ти само ще занесешъ нотитѣ на музиканта, това е твоята работа, но и нея не си свършилъ, както трѣбва. Като члосишъ нотитѣ, смачкалъ си ги, не можешъ да ги пазишъ. Тури нотитѣ на музикалното столче, внимателно ги нареди и се отдалечи. Стой настрана и слушай, какъ свирятъ музикантите. Казвашъ: Не ме интересува музиката. Една мома, като гледа момъка, отъ какво се интересува? Той е музикантъ, композира нѣщо. Тя иска да му тури вжже, да го води като волъ, да му заповѣдва. Той става редникъ, тя полковникъ и казва: Хайде на разходка. Загазва младиятъ момъкъ. Тя казва: Много те обичамъ, готова съмъ да умра за тебе. Днесъ умира, утре умира, въ сжщность той умре, а тя пакъ си живѣе.

Сега и вие, на Изгрѣва, все умираете. Другитѣ хора умиратъ по бойнитѣ полета, а вие още живѣете. Азъ не подържамъ идеята да умиратъ хората. Ние трѣбва да се научимъ да живѣемъ, сега е време да се живѣе. Азъ не съмъ за смъртъта. Хората сж умирали, умирали, свѣтътъ е пълень съ гробища. Хиляди и милиони паметници има на мъртви хора, на велики хора, но нѣма още паметници на живитѣ хора. Колко хора има досега, които сж се възнесли живи? Азъ зная само единъ — Енохъ и втория — Илия. Енохъ има паметникъ, но Илия го върнаха отгоре. Той се яви като Иоанъ Кръстителъ, на когото отнеха гла-

вата. Не мислете, че, ако сте като Илия, ще отидете направо въ невидимия свѣтъ. Ще отидете, но ще ви върнатъ назадъ. Човѣкъ, който убива 400 души пророци, връщатъ го пакъ на земята. Нѣкой свири цѣли 20 години и още не е влѣзълъ въ оркестра на голѣмитѣ музиканти. Едва назъртва презъ прозореца. Назърне малко презъ прозореца и казва: Още не е за мене. Тукъ е мѣсто за майстори. Като погледна, виждамъ, свирятъ хората. Като се сравнявашъ съ другитѣ, ще видишъ, че тия хора разбиратъ, знания иматъ, проникватъ навсѣкжде. Тѣ виждатъ и задъ гърба си, какво става.

Казвамъ: Вие сега тъкмо сте хора да учите. Нѣкои отъ васъ сте на 40—45 години и казвате: Остарѣхме. Азъ не се лъжа, на стари хора не вѣрвамъ, тѣ се приструватъ. Когато не искатъ да плащатъ дълговетѣ си, минаватъ за стари, краката имъ не държатъ, това не могатъ да направятъ, онова не могатъ да направятъ. Не може така. Старъ човѣкъ е оня, който е на възраст петъ - шестъ милиона години, като Витоша. Тя е на петъ милиона години и е млада мома, готви се за женитба. Млада е още, не е женена. Нѣкои отъ васъ сега сж на 45 години, а още на 20-та година се ожениха. Витоша още не е женена, минава за млада, красива мома, а вие на 20 години се оженихте. Казвате: Хайде да свър-

шимъ и тая работа. Да се ожени човѣкъ, това е най-важната служба, която може да приеме.

Като дойде при мене нѣкой женепъ, азъ не смѣя да го погледна, усмихвамъ се само. Той казва: Азъ не можахъ да живѣя добре съ моята възлюбена, разведохме се. Що е разводъ? Уволняване отъ служба. Той не знае още, какво нѣщо е женитбата. Видѣлъ една мома и, безъ да я познава, оженилъ се. Той взелъ чуждото ребро и следъ това се мъчи да го тури тамъ, отдето Господъ го извадилъ. И като не може да го намѣсти, развежда се. Той не трѣбваше да я взима. Мжжътъ има 12 ребра, а Ева е 13-то ребро — нещастно число. Въ сжщностъ, числото 13 не е нещастно, но Адамъ не бѣше готовъ за него. Мжжътъ трѣбва да знае, дали жената е отъ неговитѣ ребра, или не. Момъкътъ трѣбва да гледа, дали момата е отъ неговитѣ ребра. Но и момата трѣбва да гледа, може ли да се намѣсти въ неговитѣ ребра. Подъ „ребро“ разбирамъ добъръ и уменъ човѣкъ. Значи, човѣкъ е създаденъ отъ добъръ материалъ, отъ две ребра, съ две качества: едното ребро е добро, а другото е умно. Мжжътъ е създаденъ отъ земя, отъ прѣстъ, а жената е създадена отъ доброто и разумността. Другояче казано: Човѣкъ е създаденъ отъ живота. Най-хубавиятъ материалъ е изваденъ отъ живота и отъ него Богъ създалъ човѣка — мжжа. Въ тоя човѣкъ Богъ

вдъхна дихание, и той стана жива душа. Жената — дева е проекция на външния животъ. Адамъ бѣше почвата, отъ която израсна Ева. Тя после цѣвна и даде плодъ. Господъ каза на Адама: Отъ това дърво нѣма да кжсашъ плодове, тѣ сж зелени още; когато узрѣятъ, само тогава може да кжсашъ. Но Ева яде отъ зеленитѣ плодове. Преждевременно яде тя, не ги дочака да узрѣятъ. Сега и вие опитвате единъ плодъ, хвърляте го — не е узрѣлъ. Трѣбва да чакате да узрѣе.

Търпете, чакайте да узрѣятъ плодоветѣ на вашитѣ мисли, на вашитѣ желанія, на вашитѣ постѣпки. Тогава Богъ ще ви позволи да ядете. На малкитѣ деца давате ли твърда храна? Малкитѣ деца се хранятъ съ млѣко — съ майчиното млѣко започватъ тѣ. Ако нѣкоя майка се опита да даде твърда храна на детето си, тя ще го умори. Азъ не искамъ сега да разглеждамъ женитбата, майчинството, бащинството. Нѣкога ще разгледамъ тия въпроси, ще ви говоря, какво нѣщо е майка, баща; сега не е време за това. Достатъчно сж тия идеи, които сега имате. Единъ день ще ви говоря, какво нѣщо е девата, какво нѣщо е младиятъ момъкъ, какво е възрастниятъ, какво е стариятъ.

Казвате за нѣкоя жена: Тя е светица. Досега азъ не съмъ срѣщалъ по-възвишена, по-света жена отъ Кортеза. Но и тя имаше

единъ недостатъкъ — сприхава, бѣше. Ноктитѣ на ржцетѣ ѿ бѣха кжси, недоразвити. Казахъ ѿ: Ти си сприхава. — Това е моятъ недостатъкъ, признавамъ си, трѣбва да се моля за това. Като ходѣше между хората, тя съзнаваше, че е нетърпелива, сприхава. Кортеза бѣше сприхава, а на васъ какво ви липсва? Често прибързвате въ заключенията си. Азъ искамъ, каквото говорите, каквото пишете въ вашитѣ всѣкидневници, да бжде вѣрно. Всички факти да сж провѣрени. Не разпространявайте невѣрни слухове. Вие сте създадени да бждете служители на Бога. Представете си, че единъ човѣкъ, докато е живѣлъ на земята, билъ свободенъ, постъпвалъ, както намиралъ за добре. Като отиде въ другия свѣтъ, какво ще види тамъ? Ще срещне човѣкъ, съ гърбъ, обрънатъ къмъ него. Това е човѣкътъ, когото той обидилъ нѣкога, докато билъ още на земята. Тоя обръналъ гърбъ къмъ него, оня обръналъ гърбъ къмъ него и казватъ: Ти си чуждъ човѣкъ за насъ. Срѣща другъ, навжсилъ се. И той му е сърдитъ нѣщо.

Човѣкъ самъ си създава тия противоречия. На всѣка крачка срѣщашъ лица, които не те гледатъ весело. Все навжсени, все сърдити, нищо не говорятъ — всички мълчатъ. Така ще видишъ изкуството си, ще видишъ, какво си създалъ. Ще ти кажатъ: Това изкуство е твое. Тоя съ обрънатия гърбъ, то-

ва си ти; тоя съ навжсеното лице, това си ти; тоя съ счупения кракъ, това си ти. Навсѣкжде си ти. Гледашъ, нѣкой пронизанъ съ ножъ, нѣкое говедо заклано, кокошка заклана и изядена. Ти ги гледашъ, но и тѣ гледатъ. Навсѣкжде те следватъ. Вървишъ като виденъ човѣкъ, дошълъ отъ земята и отивашъ при Господа. Като те види съ тая свита, Господъ казва: Върнете го съ всичката му свита, одето е дошълъ! Като влѣзешъ въ оня свѣтъ, много нѣща, които тукъ сж били скрити, ще изпъкнатъ. Никой нѣма да ти каже дума, но дѣлата ти ще вървятъ следъ тебе. Ти ще напуснешъ оня свѣтъ, и отново ще дойдешъ на земята. Казвате: Това не се отнася до насъ, ние сме окултисти. Васъ, именно, ще хванатъ първи. Сждбата отъ васъ ще започне. Ще ви сждятъ за малкитѣ погрѣшки. Първата инстанция е въ мировото сждилище, втората инстанция — въ областния сждъ, третата инстанция — въ апелативния сждъ и четвъртата — въ касационния сждъ. Не искамъ да ви говоря върху това, защото нѣма да ме разберете. Често наблюдавамъ, нѣкои отъ васъ разбиратъ буквално това, което говоря.

Азъ виждамъ нѣщата по особенъ начинъ, не както ясновидцитѣ—особено виждамъ всички работи. Виждамъ нѣколко млади моми седатъ при единъ младъ момъкъ и говорятъ нѣщо на ухото му. Отъ другата страна, на другото ухо

нѣколко млади момци, сжщо му говорятъ нѣщо. Той не вижда, но се вслушва въ думитѣ имъ, обръща внимание на еднитѣ и на другитѣ. Какво му говорятъ? Момитѣ отъ една страна му казватъ: Запознай ни съ тия момци. Момцитѣ казватъ: Запознай ни съ тия моми. Той стои като посрѣдникъ между тѣхъ. Тѣ му плащатъ, а той прави връзкитѣ. Той се уговаря съ тѣхъ, какво ще му платятъ. Казва имъ: Хиляда лева струва това. Тѣ не даватъ толкова. Най-после пазарлъкътъ става. Той взима и отъ момитѣ, и отъ момцитѣ по нѣщо. Нѣкога разговорътъ е много интересенъ. Като погледна ясновидкитѣ, тѣ сж облѣчени въ свѣтли дрехи, като патриарси. Приказватъ важно. Дойде нѣкой момъкъ при една отъ тѣхъ и казва: Ти си единствената светица, при тебе дойдохъ. Мога ли да бжда назначенъ на служба въ еди-коя си епархия? Светицата не се задоволява съ 50 и съ 100 хиляди, и съ 200 хиляди не се задоволява. Като ѝ даде 500 хиляди, съгласява се — приема го въ своята епархия. Това сж бюра за женитби.

☩ Сега и вие сте такива бюра. Искате да бждете щастливи. Трѣбва да дойдатъ млади моми и момци да ви нашепватъ, тѣ да наредадатъ работата. Нѣкоя майка иска други да се молятъ за нея, да си роди детенце. Отъ една страна майката плаща, отъ другата страна бащата плаща, дано дойде това дете. Оставете

тия работи настрана. Като дойде нѣкой при васъ, бждете честни. Това се иска отъ всѣки. Какво нѣщо е честността? Оставямъ настрана бюрото, ще ви свържа съ невидимия свѣтъ, съ него да разговаряте, оттамъ да нареждате работитѣ си. Азъ не взимамъ участие въ работитѣ на бюрото, това не е мое дѣло. И азъ имамъ бюро. Като дойдете при мене, можете да се допитвате до невидимия свѣтъ за онова, което ви интересува. Всѣки самъ може да направи много работи, но не се опитвайте сами. Тая работа не е за васъ. Това е Божия работа. Като дойде едно дете, де ще го пратите? Знание се иска отъ всички. Ако това дете е недоволено отъ майка си, защо е дошло тогава? Ако пратимъ едно дете нѣкъде, или ако свържемъ двама души, трѣбва да сж доволни. И детето, което се роди чрезъ тѣхъ, сжщо трѣбоа да е доволно. Така се повдигатъ и родителитѣ, и детето. Така тѣ си помагатъ. Много нѣща има, въ които можемъ да си помогнемъ.

Казвамъ: Очистете първо очитѣ си отъ влагата, да виждате ясно. Очистете ушитѣ си, да чувате музикално. Очистете носа си, очистете устата си, очистете ржцетѣ си. Като се очистите, мога да ви обясня причинитѣ на страданията, които преживявате. Несретитѣ се дължатъ на лъжливитѣ образи, които сжществуватъ въ астралния свѣтъ. Вие сте оплете-

ни въ тия образи и трѣбва да се освободите отъ тѣхъ. Усмивхате се на нѣкого, съ желание той да има добро мнение за васъ. Първо Богъ трѣбва да има добро мнение за васъ. Другояче казано: Любовта, която минава презъ тебе, първо тя да е доволна отъ тебе, че си добъръ проводникъ. Вие разрешавате въпроса, кого да обичате. Оставете тоя въпросъ настрана. Оставете Богъ да обича, когото иска, а вие обърнете внимание на Божията любовъ. Всички плодове не сж дадени за васъ. Взимате единъ плодъ, изаяждате го, използвате, каквото ви трѣбва. Взимайте отъ любовта, каквото ви трѣбва. Каквото остане, и то е на мѣстото си. Знаете ли, какъвъ щѣше да бжде свѣтътъ, ако бѣхте чисти? Има нѣщо нечисто въ човѣка. И азъ виждамъ тая нечистота. Тамъ е моята погрѣшка, че виждамъ вашитѣ недъзи. Защо ги виждамъ? — Търся начинъ да ги изправа. Виждамъ погрѣшката на единъ човѣкъ, но трудна работа е да се изправи. Като видя погрѣшката му, азъ ставамъ съ него заедно съдружникъ, за да го изправа. Това, което съмъ видѣлъ въ него, се отразява и върху мене, затова трѣбва да го изправа и въ него, и въ мене. Той мисли, че азъ съмъ станалъ причина да прави погрѣшки.

Разчитайте на ония дарби, които Богъ ви е далъ, и не се занимавайте съ дарбитѣ на хората. Оставете тѣ да се занимаватъ съ свои-

тъ дарби. Богъ ви е далъ всичко преизобилно. Занимавайте се съ своето изобилие. Когато свършите своята работа, можете да се занимавате и съ работата на другитѣ. Мжно е да се занимавашъ съ дарбитѣ и съ погрѣшкитѣ на другитѣ хора. Законъ е: Тоя, когото въ даденъ моментъ осждашъ, това си ти. Не разбирашъ нщо — неразбирането е твое, това си ти; ако разбирашъ, пакъ си ти. Трѣбва да разбирашъ нщата добре, да придобиешъ равновесие. Казвашъ: Това е противоречие! Какъ е възможно това?

Плодоветѣ първо сж горчиви; горчивитѣ плодове се обръщатъ на стипчави; стипчавитѣ се обръщатъ на кисели, и най-после киселитѣ ставатъ сладки. Това е Божественъ процесъ. Ако виждате тоя процесъ, следъ време Божествената любовъ ще превърне горчивитѣ работи на сладки. Търпение е нужно, да дочакаме тоя процесъ. Наистина, спривавиятъ може да стане добъръ; добриятъ, като се движи между лоши хора, лошъ става. Лошиятъ, като се движи между добри хора, добъръ става, присажда се. Казано е: Ако лошиятъ човѣкъ гледа дълго време на доброто, добъръ става; ако добриятъ гледа дълго време на лошото, и той се присажда — лошъ става. Така се присаждатъ хората. Като спирате дълго време вниманието си върху лошитѣ работи, ще се присадите съ лошото. Следъ това трѣбва да

дойде нѣкой ученъ човѣкъ, да бутне присадката и да се освободите. Присаждайте се съ добри присадки, а не съ лоши.

Разчитайте на онова, което Богъ е вложилъ първоначално въ васъ. Погрѣшките, които правите, се дължатъ на странични причини. Тѣ сж вметнати нѣща въ вашия животъ. Отъ тѣхъ трѣбва да се освобождавате постепенно. Казали сте една лоша дума на нѣкого. Какъ ще я поправите? Ще ви оставя да помислите, и втория пѣтъ да отговорите. Ако искашъ веднага да превърнешъ лошата дума на добра, кажи на брата си: Слушай, братко, азъ видѣхъ въ тебе нѣщо лошо. Въ сжщностъ, себе си видѣхъ. Азъ съмъ лошъ човѣкъ, ти си добъръ. Само така се изправятъ лошитѣ работи.

Що е разкаяние? Да видя своитѣ погрѣшки, това значи, да се разкая. Азъ не искамъ другитѣ хора да се разкайватъ. Богъ изисква отъ човѣка самъ да се разкае. Хората се разкайватъ, а сжщевременно виждатъ погрѣшките на близките си. Не, човѣкъ трѣбва да се разкае, да види своитѣ погрѣшки и да ги изправи. Щомъ ги изправи, той става радостенъ. Погрѣшките сж богатство за човѣка. Никой не трѣбва да съжالياва, че е направилъ погрѣшка. Койго прави погрѣшки, пчели веднѣжъ; който ги изправя, пчели два пѣти. Който прави погрѣшки, губи веднѣжъ; който не ги изправя, губи два пѣти. Изправяйте погрѣшките си.

Богъ не ви е пратилъ въ свѣта да сждите. Той ви е изпратилъ да исправяте малкитѣ погрѣшки: езикътъ ви да стане мекъ, обонянието ви да стане силно, да усѣщате най-нѣжното ухаение; слухътъ ви да стане чувствителенъ, да схваща и най-финитѣ трептения, най-чиститѣ тонове на справедливостта. Думата „справедливъ“ трѣбва да има само едно значение. Кажешъ ли „справедливъ“, „справедливостъ“, да разбирашъ само едно нѣщо. Разбирашъ ли две нѣща, това не е справедливостъ.

И тъй, не съжалявайте, ако не сте въ нѣкаква партия. Всички сте комунисти, понеже ходите по земята и работите; всички сте земеделци, понеже орете земята; всички сте широки социалисти, понеже дишате; всички сте звенари, понеже четете. Щомъ живѣете въ България, всичко имате — и Отечественъ фронтъ имате. Кажи си: Азъ нося въ себе си всичко, затова съмъ и комунистъ, и земеделецъ, и широкъ социалистъ, и звенаръ. И Отечествениятъ фронтъ е въ мене. Съ всички съмъ въ братство и равенство.

Отъ всичко това, което ви говорихъ, запомнете най-важното. Има нѣща, които не искаме да забравите. Всичко друго може да забравите, но помнете три-четири нѣща: Да носите комуниста въ себе си, да носите земеделеца въ себе си, да носите широкия социалистъ въ себе си, да носите и звенара въ себе

си. Звено трѣбва! И Отечествениятъ фронтъ трѣбва! Най-после ще влѣзете въ любовта. Комунистътъ, земеделецътъ, широкиятъ социалистъ и звенарътъ сж служители, които носятъ багажа до прага на любовта: ще донесатъ багажа до любовта и тамъ ще го оставятъ. Вие ще ги цѣлунете, ще имъ благодарите и ще влѣзете въ училището на любовта да се учите.

Изпѣйте пѣснитъ „Свѣтълъ лжчъ отгоре слиза“ и „Блага дума на устата“.

(Учительтъ изсвири единъ хубавъ мотивъ на цигулката си). Тоя мотивъ изразява изминатото време, което не се е използувало. Азъ правя опитъ да използвавамъ това време. Намѣрилъ съмъ тоя музикаленъ мотивъ, за да набавимъ изгубеното време.

*

12. Беседа отъ Учителя, държана на
25 октомврий, срѣда, 5 ч. с. 1944 г,
София.—Изгрѣвъ,

Измѣнена посока

Каква бѣше последната лекция отъ миналата година? Нѣкой пжть искате да знаете миналото, т. е. вашето минало прераждане. Човѣкъ лесно забравя. Коя е причината, че сте забравили? Азъ се интересувамъ, не за самия процесъ на забравянето, но защо вие сте забравили. Забравянето има отношение къмъ нежеланието, не желаяшъ да направишъ нѣщо. Защо нѣкога човѣкъ не иска да прави добро, а нѣкой пжть иска да прави добро? Защо нѣкой пжть човѣкъ е разположенъ да прави лошото, а нѣкой пжть не е разположенъ? Мислите ли, че цигуларьтъ, като свири по салонитѣ, отъ любовъ свири на хората? Понѣксга свири отъ зоръ, за прехраната си. Българскитѣ гайдарджии и гадулари свирятъ повече по смѣтка, тѣ нѣматъ идея. Тѣ казватъ: Беднотия, трѣбва да се свири! Докато земеделецтъ употребява цѣла година да изкара житото, цигуларьтъ въ половинъ или единъ часъ посѣе и жъне плодоветѣ. Той скоро свършва работата си. Музикално всички работи се свършватъ лесно. Та и вие сте забравили лекцията, защото не сте музикални. Може следъ

година да си спомните. Какъвъ бѣше последниятъ петъкъ, помните ли? Колко души бѣха въ класа? Колко пѣсни се пѣха? Коя молитва се чете?

Представете си, че двама души гледатъ единъ предметъ. Тѣ сж попаднали на фокусъ, и двамата иматъ известни впечатления. Когато предметътъ се отдалечава отъ тѣхъ, става по-малкъ, т. е. смалява се. Смаляването става по причина на това, че жгълтъ на зрението се намалява. Сжщо така се намалява и пространството. И слънцето, което има диаметръ около 1,429,500 километра, се вижда малко, защото е много далечъ отъ насъ. Когато предметътъ се приближава, той се увеличава, жгълтъ на зрението се увеличава. Сжщевременно и пространството може да се увеличи.

Кога предметитѣ се виждатъ ясно, и кога смжтно? Нѣкои нѣща сж смжтни въ нашитѣ умове. Значи, не сж на фокусъ. Ако предметътъ се постави точно на фокусъ, имаме ясна представа за него. Всички нѣща, които въ вашия умъ, или въ вашитѣ чувства сж на фокусъ, вие ги обичате, защото образитѣ имъ сж ясни. Казвате: Имамъ ясна представа. Ясната представа е зрѣлъ плодъ; неясната, смжтната представа е неузрѣлъ плодъ. Представата въ умствения свѣтъ е плодъ; мисълта въ умствения свѣтъ е плодъ. Ония, които живѣятъ въ умствения свѣтъ, и тѣ иматъ плодове. По

подобие на физическия свѣтъ, тѣ иматъ и цвѣтове. Ще кажете, че не ви е ясно, какъ така въ умствения свѣтъ има цвѣтове. Като мислите за любовта и за мъдростта, нали имате нѣкаква идея въ вашия умъ? Нали имате ясна представа за тѣхъ? Каква е представата въ вътрешния ви свѣтъ за любовта? Даже и животното има нѣкаква, макаръ и животинска представа за любовта. Неговата представа не е като на човѣка, но споредъ своята представа, и животното има отношение къмъ свѣта. Колкото по-високо стои дадено сжщество, толкова и представитѣ му сж по-ясни и всеобемащи.

Представете си сега, че предъ васъ стои една кжщца. Едно сжщество, което е много повдигнато, вижда кжщцата отъ четиритѣ страни, сжщо и отгоре, и отдолу. Едно неразвито сжщество вижда само едно малко прозорче на кжщцата. Коя е причината, че то вижда така ограничено? — Жгълътъ на зрението му е малъкъ. Колкото жгълътъ на зрението на едно сжщество е по-малъкъ, толкова предметитѣ и представата за тѣхъ сж по-неясни. Срѣщате единъ човѣкъ и казвате, че е добъръ. Кое ви дава поводъ за това? Подъ какъвъ жгълъ на зрението виждате? Отде знаете, че е добъръ? Добриятъ човѣкъ има нѣколко чѣрти, които изпъкватъ повече или по-малко. Като видите тия чѣрти, познавате, че тоя чо-

вѣкъ е добъръ. Добриятъ човѣкъ проявява дейность. Доброто е като бѣлия цвѣтъ. Какъ познавате бѣлия цвѣтъ? — По отражението на свѣтлината. Бѣлиятъ цвѣтъ отразява напълно свѣтлината. Черниятъ цвѣтъ никакъ не я отразява. И доброто отразява напълно, затова е добро. Злото нѣма никакво отражение — черно е то. Доброто има свой цвѣтъ, мило-сърдието има свой цвѣтъ, правдата има свой цвѣтъ. Какви сж цвѣтоветъ на тия добродетели, нѣма да кажа сега, но тѣ си иматъ свой цвѣтъ. Ако правдата нѣма цвѣтъ, тя остава неразбрана. Цвѣтътъ я прави достъпна за насъ. Чрезъ цвѣта ние изучаваме нейнитѣ качества. Правдата поставя дисхармоничнитѣ нѣща на мѣстото имъ. Безъ правда, въ свѣта щѣше да има пълна анархия. Безъ добро, нѣщата щѣха да бждатъ безъ съдържание.

Днесъ мнозина изучаватъ физиогномия. Споредъ физиогномиститѣ, колкото очитѣ сж по-отдалечени отъ носа, толкова човѣкъ приема повече впечатления; колкото очитѣ сж близо до носа, толкова по-малко впечатления приема човѣкъ. Казвамъ: Вие не помните миналата лекция, защото жгълтъ на зрението е билъ малкъ. Възприели сте малко впечатления, повече смжтни, затова всичко се заличило въ паметта ви. Ако увеличимъ тоя жгълъ, веднага ще си спомните. Ако ви се даде една премия отъ 250 лири, веднага ще си спомните

всичко, и лекцията цѣла ще се възстанови въ вашия умъ. Разбира се, това нѣма да стане изведнѣжъ, но постепенно. При това, паритѣ нѣма да бждатъ книжни, но златни.

Човѣкъ, за да учи, все трѣбва да има нѣкакъвъ стимулъ, нѣкаква подбуда. Безъ побудителна причина човѣкъ не може да мисли. Ти мислишъ само за нѣща, които ти правятъ впечатление. Всѣко впечатление е нѣкаква подбуда. Всѣки предметъ за нашия умъ е дотолкова важенъ, доколкото произвежда нѣкакво приятно впечатление. Обичашъ да слушашъ музика, понеже изпитвашъ нѣщо приятно чрезъ ухото. Обичашъ да гледашъ цвѣтята, понеже възприемашъ нѣщо приятно чрезъ окото. Обичашъ да се движишъ около цвѣтята, да възприемашъ аромата имъ, понеже действуватъ приятно на носа ти. Обичашъ нѣкоя храна, понеже е вкусна, внася нѣщо въ организма ти. Тоя законъ е вѣренъ. Една мисълъ е толкова важна за тебе, колкото е приятна за твоя умъ. Едно чувство е полезно за тебе дотолкова, доколкото се отразява приятно върху сърдцето ти.

Взимамъ думата приятность въ простъ смисълъ. Само добритѣ нѣща сж приятни. Понѣкога лошитѣ нѣща сж приятни въ началото, а на края горчиви. Има нѣща, които въ началото сж горчиви, а на края — сладки. На земята почти всички плодове, съ малки изклю-

Чений, въ началото сж горчиви, после стипчави, кисели и най-после ставатъ сладки. Растенията иматъ знание, могатъ да превръщатъ горчевината въ' сладчина. Тѣ изваждатъ горчивитѣ елементи отъ почвата и ги превръщатъ на сладки. Нѣкои растения не прилагатъ изкуството си, затова плодетѣ имъ оставатъ горчиви. Въ този смисълъ, растенията не сж тѣй невежи, както ги мислятъ. Тѣ иматъ обширни познания по своята специалность. Казвамъ: Следвайте и вие пътя на растенията. Имате една горчива опитность, искате да я изхвърлите. Тя е плодъ на вашия животъ, ще я превърнете.

Какъ превръщате горчивитѣ мисли? Какъвъ е вашиятъ опитъ? Напримѣръ, нѣкоя ваша приятелка или вашъ приятель ви огорчи. Какъ превръщате горчевината въ сладчина? Тоя процесъ става въ васъ, безъ да го знаете. Горчивитѣ нѣща иматъ дълги вълни, а сладкитѣ нѣща иматъ кжси вълни. Всички плодове, които иматъ дълги вълни, сж горчиви. Плодове, които иматъ кжси вълни, сж сладки. Какво ще кажете за червея, който се движи бавно, полека? Умно сжщество ли е той? Не е уменъ. Защо? Сжщества, които се движатъ полека, иматъ вжтрешни недостатъци; тѣ сж свързани съ своя вжтрешенъ животъ, отвѣнъ нищо не ги интересува. Тѣ не се интересуватъ нито отъ цвѣтята, нито отъ небето. Тѣ казватъ;

Свързани сме съ земята, къмъ нея можемъ само да гледаме. Ако гледаме нагоре, малкото влага, която носимъ въ себе си, ще пресъхне, ще отиде животътъ ни. Главата на червея е много малка. Вашата глава е милиарди пжти по-голъма отъ тая на червея. Върху много нѣща могатъ да мислятъ съвременнитѣ хора, но тѣ малко мислятъ. Нѣкои мислятъ само за обувки, за шапки, за дрехи, за ядене; понякога само ще помислятъ за нѣкоя книга, за нѣкоя звезда, за нѣкое цвѣте. Казватъ за нѣкого: Глава има!

Главитѣ на съвременнитѣ хора не сж много културни. Нѣкои обичатъ да критикуватъ, намиратъ погрѣшки въ хората. Човѣкъ, на когото умътъ е заетъ съ погрѣшкитѣ на другитѣ, не може да бжде културенъ. Погрѣшкитѣ сж отражение на човѣшкия животъ. Кой какъвто е, това вижда. Добриятъ човѣкъ, като види единъ лошъ, вижда доброто въ него. Лошиятъ човѣкъ, като види единъ добъръ, вижда лошото въ него. Той мисли, че добриятъ е намѣрилъ нѣкакво изкуство да го замотае нѣкакъ, да прикрие нѣщата. Той не вѣрва на добрия. Той трѣбва да живѣе най-малко десетъ години при единъ добъръ човѣкъ, за да разбере, че има нѣщо добро въ него. После пакъ ще си остане на особено мнение. Законъ е това. Виждате, че Богъ, Който по-стѣпва само добре съ хората, все още Го по-

дозиратъ. Тѣ казватъ: Кой знѣе, дали Господь не си играе съ насъ. Нѣкой казва: Ето, детето ми взе, вола ми взе. — Кой му прати детето, кой му даде вола? Значи, да умре детето ти, Богъ е причината. Да умре волътъ ти, пакъ Той е причина. За всичко, което става въ свѣта, все Богъ е причината. Нѣкой не се оженилъ навреме, детето му не е заченато навреме, жената не е здрава, детето му умрѣло. Кой е кривъ? — Пакъ Господь. Онова, което Господь е създалъ, никога не умира.

Кое е Божествено? Кое то никога не умира. Кое е Божествено? Кое то никога не губи своята красота. Кое е Божествено? Кое то никога не губи своята разумность. Кое е Божествено? Кое то не губи своята доброта. Всички ония нѣща, които се измѣнятъ, иматъ другъ произходъ — не сж отъ Бога. Така, именно, ще си съставите ясна представа за Божественитѣ нѣща. Вие носите отпечатъцитѣ на хиляди поколения. Тѣ сж оставили въ васъ, нѣкои свои недостатъци. Трѣбва да се освободите отъ тѣхъ, за да изпъкнатъ Божественитѣ качества, вложени въ васъ отъ начало още. Божественитѣ нѣща сж дълбоко заровени въ човѣшката душа, покрити съ дебелъ слой. Тоя слой трѣбва да се премахне. Божественитѣ зародиши трѣбва да излѣзатъ на поврѣхността на човѣшката душа, да дадатъ своитѣ плодоее.

Сега въ вашия умъ стои идеята: Защо Богъ създаде свѣта такъвъ? — Хората го създадоха такъвъ. Въ стария турски езикъ, върху нѣкои букви поставяха точки. Всѣка точка означаваше нѣщо. Ако нѣкоя муха кацне върху една книга, може да остави точка тамъ, дето не трѣбва. Тогава се измѣня смисълътъ, четете се едно вмѣсто друго. Така сж постъпили и хората съ книгитѣ на Божествения свѣтъ. Тѣ натуряли точки, дето не трѣбва, и днесъ неправилно четатъ. Обаче, точкитѣ, които хората турятъ, се изтриватъ, а точкитѣ, турени отъ Бога, оставатъ завинаги. За да опиташъ, кое е човѣшко и кое — Божествено, вземи една гжба напоена съ вода, и провѣри, кое се заличава и кое не. Човѣшкото се изтрива, а Божественото остава — по никой начинъ не може да се изтрие.

Често вие се обиждате. Това е човѣшко нѣщо, човѣшка точка. Обидилъ си нѣкого, турилъ си точка. Изтривашъ точката, изчезва обидата. Изпадашъ въ безвѣрие — човѣшка точка е. Изтрий съ гжба, и безвѣрието ще изчезне. Лесно може да накарашъ кого и да е, да мисли лошо. Първо имашъ добро мнение за единъ човѣкъ. Той взема хиляда или две хиляди лева на заемъ и не плаща. Ти веднага започвашъ да мислишъ лошо за него. Казвашъ: Много добъръ човѣкъ бѣше, но не плаща. Това е човѣшка проява. Но и Божествено не е

да измѣнишъ доброто си мнение за човѣка. Защо тоя човѣкъ не плаща? Нѣкаква точка има върху написаното. Вземи гжба, изтрий точката, и той веднага ще плати.

И апапътъ обича да взима пари, безъ да има право за това. Единъ религиозенъ човѣкъ отишълъ при единъ милионеръ, въ името на Бога, да иска пари. Милионерътъ му казалъ: Ти нали вѣрвашъ въ Бога? Той ти даде умъ, сърдце, да работишъ. Защо просишъ? Намѣри си нѣкаква работа. Човѣкъ, който проси, ще намѣри затвора. Въ Англия, ако нѣкой отиде да проси, или да иска пари, непременно трѣбва да свърши нѣкаква работа срещу това, да направи нѣщо: да изсвири, да изпѣе нѣкаква пѣсенъ, или да направи единъ фокусъ. Само тогава той има право да поднесе чинийката си, за да му дадатъ нѣщо. Като не получилъ нищо, религиозниятъ започналъ да изучава характера на милионера. Една вечеръ той успѣлъ да влѣзе въ кантората му, съ револверъ въ ржка, и се скрилъ подъ масата. Въ това време, богатиятъ извадилъ торбата съ златото си, започналъ да го брои и да му се радва. Бедниятъ веднага застаналъ предъ него и му посочилъ револвера. — Моля ти се, не ме убивай! Вземи, колкото искашъ. Като напълнилъ джобоветѣ си, той запиталъ милионера: Знаешъ ли, кой съмъ? Азъ съмъ оня човѣкъ, който искаше пари отъ тебе, въ името

на Бога. Ти нищо не ми даде и каза да отида да работя. Съ силата на това оръжие, което си купихъ, азъ се научихъ вече да работя. Сега ти плащашъ за него, а азъ ти давамъ единъ урокъ. Като дойде другъ нѣкой при тебе, да проси, дай му, колкото ти искашъ. Така той ще вземе по-малко. По-напредъ и на мене можеше да дадешъ, колкото искаше, а сега, за изкуството си, взимамъ толкова, колкото азъ намирамъ за добре.

Така постъпватъ много отъ съвременнитѣ хора, така постъпваме и ние. Щомъ дойде револверътъ — ненужднитѣ страдания, веднага сме готови на всички жертви. Не е лошо това, учимъ се. Тоя примѣръ вѣренъ ли е? Идеино е вѣрснѣ, но доколко фактически е вѣренъ, не зная. Ще си послужи съ още единъ примѣръ за изяснение на първия. Сжщиятъ човѣкъ отишълъ при другъ милионеръ да го убива, съ цель да иска пари. Милионерътъ знаелъ изкуството да овлажнява барута. Като се насочи револверъ, барутътъ овлажнявалъ. Апашътъ влѣзълъ при него, насочилъ револвера си, но милионерътъ казалъ: Ти искашъ да ме уплашишъ, но твоятъ револверъ не хваща. Я цѣкни. Той цѣкалъ, цѣкалъ, но револверътъ не хваналъ.

Казвамъ: Ако искате да не ви обиждатъ хората, трѣбва да знаете изкуството да овлажнявате барута. Дойде нѣкой при васъ, иска

да ви обиди, но обидата не хваща. Докато се обиждате, вие сте слабъ човѣкъ. Докато вѣрвате на всичко въ свѣта, вие сте слабъ човѣкъ. И който вѣрва, и който не вѣрва, и двамата сж прави. За духовнитѣ хора благото все отъ Бога иде. Каквото стане, духовниятъ казва: Благодаря на Бога за станалото. На никого друго не мога да благодаря. Като му помогне нѣкой, той казва: Богъ те накара да ми помогнешъ, ти нѣмашъ думата. Безвѣрникътъ не благодари на Господа, благодари на хората, които му помагатъ. Де е погрѣшката? Ще кажете, че духовниятъ човѣкъ е правъ. И дветѣ страни сж прави, но не сж абсолютно прави. Защото всѣки човѣкъ е вашъ ближень — и вѣрващиятъ, и невѣрващиятъ. Първиятъ законъ е Божествениятъ. Вториятъ законъ е човѣшкиятъ. Когато дойде първиятъ законъ, едновременно трѣбва да дойде и вториятъ — законътъ за ближния. Безвѣрниците първо действуватъ съ закона на ближния, а духовнитѣ първо действуватъ съ закона на Бога. Тѣ оставятъ закона на ближния настрана. И двата закона трѣбва да действуватъ едновременно.

Представете си, че ви даватъ задача, какъ да постѣпите, когато нѣкой ви направи една услуга. Напримѣръ, богатъ човѣкъ ви дава 20 — 30 хиляеи лева, вие му благодарите. Тоя добѣръ, уменъ човѣкъ, като ви направи това добро, наблюдава, какъ ще постѣпите вие, ще

направите ли на нѣкого добро. Ако не направите на никого добро, при другъ случай той ще ви даде по-малко. Първиятъ пжть ви даде 20 хиляди, после ще ви даде 10 хиляди и пакъ ви наблюдава. Третиятъ пжть, като отидете, ще ви даде петъ хиляди. Най после нищо не ви дава.

Та когато нѣкой се оплаква отъ сждбата, ще знае, че първоначално Богъ му е давалъ много наведнѣжъ, докато постепенно намалявалъ и най-после нищо не му давалъ. Какъ ще се измѣни сждбата? Отвори сърдцето си и започни да давашъ. Тогава и Господъ ще се отвори. Ти, богатиятъ, теглишъ единъ чекъ отъ 20 хиляди лева. Срещне те единъ беденъ, казва: Може ли да ми послужишъ съ нѣщо? Ти махнешъ съ ржка и прѣдължишъ пжтя си. Но Господъ те гледа. Казано е въ Писанието, че нѣкога, безъ да знаете, сте угостили нѣкой ангелъ. Ако угостишъ единъ ангелъ, той ще се отплати за услугата, която си му направилъ. Доброто не трѣбва да се прави, както днесъ мнозина го правятъ. Дадешъ петъ лева и мислишъ, че си направилъ нѣщо. Колко сж петъ лева? Казано е: „Ако имашъ две ризи, дай едната на бедния.“ Какво обяснение ви е дадено за тоя стихъ? Да имашъ две ризи, това е нещастие. Затова дай едната, да се освободишъ отъ нещастieto.

Единъ свещеникъ проповѣдвалъ въ църквата върху даването. Той цитиралъ стиха:

„Който има две ризи, да даде една на беднитѣ“. Попадията чула проповѣдта и, като се върнала вкъщи, решила да я изпълни. Единъ просекъ похлопалъ на вратата и поискалъ нѣщо. Попадията му дала едната риза на попа. Като се върналъ отъ църквата, свещеникътъ поискалъ чистата риза да се преоблѣче. Попадията каза: Нѣма я, дадохъ я на единъ просекъ. Постъпихъ така, както ти проповѣдваше. — Азъ говорихъ това за другитѣ, то не се отнася до насъ. Свещеникътъ потърсилъ ризата си, защото се изпотилъ, искалъ да се преоблѣче. Кога се изпотява човѣкъ? — Когато се намѣри въ зоръ, въ мжчнотия. Здравиятъ човѣкъ не се поти, болниятъ се поти. Когато човѣкъ е здравъ, има магнетизъмъ въ организма си, влага, която чисти. Чрезмѣрното изпотяване не е добро, не е здравословно състояние.

Сега ние говоримъ за нормалния животъ, който функционира правилно. Къмъ него трѣбва да се стремимъ. Трѣбва да имаме правилна мисль въ живота. Често се казва, че съ даване нищо не се постига. Вѣрно е, но и съ недаване нищо не става. Ако житото на една нива е много гжсто, не става хубаво. Гжсто посѣтото жито малко плодъ дава. Житото трѣбва да се сѣе рѣдко, да расте добре, да братяса. Да правишъ добро, това е упражнение, но, когато човѣкъ прави добро, другитѣ да не

знаятъ това. Ако правишъ добро, и хората
знаятъ, ти не се ползувашъ отъ него. Какво
ще стане, ако цѣлувате струнитѣ на цигулката
на единъ цигуларь? Ще развалите струнитѣ
му. Всѣки човѣкъ, който очаква да му благо-
дарятъ, разваля струнитѣ на цигулката. Ако
цѣлувате струнитѣ, цигуларьтъ не може да
свири. Цигулката не се нуждае отъ цѣлувки.
И цигуларьтъ не се нуждае отъ цѣлувки. До-
като свири, нито ще го цѣлувате, нито ще му
благодарите. Като свърши концерта, тогава
може да му благодарите. Кога майката цѣлува
детето си? Когато се свърши концертътъ. За-
що майката трѣбва да цѣлува детето си? Ка-
къвъ концертъ се дава? Въ цѣлувката има
нѣщо егоистично. Нѣкои деца сж пълни съ
магнетизъмъ, съ магнетична сила, всѣки иска
да вземе отъ тоя магнетизъмъ. Обикновено
хората цѣлуватъ магнетичнитѣ деца; ония, кои-
то нѣматъ магнетизъмъ, не ги цѣлуватъ. Де-
цата на богати родители ги цѣлуватъ повече,
беднитѣ деца по-малко ги цѣлуватъ. Нѣкое де-
те, като го цѣлуватъ, вика, крещи. То казва:
Не искамъ да ме цѣлувате. Защо? Нѣкои хо-
ра, като цѣлуватъ, само взиматъ; нѣкои, като
цѣлуватъ, даватъ нѣщо отъ себе си. Майката
дава нѣщо отъ себе си, затова цѣлува детето
си. Разумность се иска отъ всички.

Направете единъ опитъ за една седмица.
Представете си, че нѣкой ви обиди, каже ви

обидна дума, погледне ви криво, или направи нѣкое движение съ ржката, което не ви се харесва. Който отъ васъ се обидилъ, нека намѣри свой близъкъ и го запита, какъ да се справи съ обидата. Какъвто съветъ получишъ, приложи го, да видишъ, дали е правъ. Не питай само одного, но десетина души поне, да видишъ, кой отъ методитѣ най-скоро ще премахне обидата. Ако не се намѣри човѣкъ да ви обиди, не съжالياвайте за това. Всички не могатъ да обиждатъ, и всички не се обиждатъ. Ако и васъ питагъ, и вие дайте съветъ. Следете, колко време трае обидата ви и, следъ като приложите съвета, за колко време ще изчезне тя. Опредѣлено е траенето на всѣка обида, както е опредѣлено траенето и значението на всѣки препинателенъ знакъ. Напримѣръ, четете нѣкоя книга и срѣщате точка, запетая и други знакове.

Какво означава точката? — Знакъ за спиране, за отдѣхване. Колко време трѣбва да спрешъ следъ точката? И въ музиката има знакове за почивка: цѣла пауза, половина, четвъртина, осмина. Какво означава запетаята? Какво означава двоеточието? Колко време трае спирането при тѣхъ? Ще кажете, че паузата е знакъ за мълчание. Четешъ едно изречение и спирашъ. Следъ това трѣбва да дойде нѣкой суфлоръ да ти подсказе, какво да четешъ. Значи, точката е спиране, докато

дойде суфльорътъ, запетаята — сжщо. Суфльоритъ помагатъ при четенето. При точката спирашъ, слушашъ, че нѣкой говори. Четешъ, внимавашъ, нѣщо ти говори отвътре. Щомъ ти каже нѣщо, продължавашъ да четешъ и пакъ спирашъ. Много естествено, обмѣна става между човѣшкитъ мисли. И паузитъ въ музиката вървятъ по сжщия законъ. Музикантътъ, като спре, вдѣхновява се, приема нѣщо чрезъ паузата. Сега и вие искате да поставите всѣки знакъ на своето мѣсто, но не знаете, точно къде да го поставите. Точката се туря тамъ, дето предложението свършва.

Кой е най-трудниятъ въпросъ, който ви смущава? Казвате: Неразположенъ съмъ. Значи, смущението е вашето голѣмо неразположение. Ставате сутринъ, неразположени сте; давате концертъ, неразположени сте; движите се, ходите, неразположени сте; обувки имате, дрехи имате, не сте разположени. Мжчно е човѣкъ да бжде разположенъ. Нѣкой поглежда къмъ краката си, неразположенъ е. Обувкитъ го стѣгатъ. Другъ повдига рамото си, дрехата го смущава нѣщо на рамото, или подъ мишцата. После, бута шапката си — смущава го нѣщо. Ту нахлува шапката си, ту я повдига да приеме повече свѣтлина. Казвамъ: Научете се, когато обувкитъ ви стѣгатъ, да не гледате къмъ тѣхъ. Тѣ произвеждатъ дисонансъ въ васъ. Кажи си: Добре ходя съ тия обувки,

много сж хубави. Върви напредъ и не гледай обувкитѣ си. Отъ гледището на съвременната хигиена, обувката трѣбва да бжде точно по крака, да нѣма никакъвъ недостатѣкъ, да не стѣга никжде, нито пѣкъ да бжде широка. И дрехата сжщо трѣбва да бжде свободна, никжде да не стѣга, но да прилѣга добре.

Като ученици, наблюдавайте хората, какъ ходятъ, да видите, колко отъ тѣхъ ходятъ правилно. Намѣрете нѣщо хубаво въ хода, въ движението имъ. Свѣтътъ е предметно учение. Ако не се научите да наблюдавате вѣрно физическия свѣтъ, не можете да вадите вѣрни заключения отъ фактитѣ, отъ всичко, което ви окръжава. Ако нѣмате прави заключения за физическия свѣтъ, какъ ще наблюдавате мислитѣ и чувствата, които сж отвлѣчени? Ако видимитѣ нѣща не разбирате, какъ ще разберете невидимитѣ? Ако доброто не можете да оцените, злото никога нѣма да оцените. Човѣкъ отъ злото не се възпитава, доброто го възпитава. Злото не може да даде възпитание, то само ограничава. Напримѣръ, злото ще те ограничи да не ядешъ много. Казвамъ: Единственото нѣщо, което може да възпита човѣка, това е доброто — то е храна за сърдцето. Злото ще те ограничи да не ядешъ много, а доброто ще те нахрани. Що е възпитанието? — Резултатъ на доброто. Доброто е храната, която се дава на човѣка: добра храна, добри ми-

сли, добри чувства, добри постъпки — всичко това е видимото въ свѣта.

Кои сж основнитѣ мисли на лекцията? — Доброто, което възпитава човѣка, и злото, което го ограничава. При възпитанието важна роль играятъ дрехитѣ, обувкитѣ, шапката. Важно е при това, какви сж дрехитѣ: памучни, копринени или вълнени. Различнитѣ видове материя оказватъ различно влияние. Опитътъ е показалъ това. Ако едно дете се облича само съ копринени дрехи, характерътъ му ще се изопачи, понеже хиляди копринени буби сж станали жертва. Най-хубавитѣ дрехи за възпитание сж лененитѣ и памучнитѣ. Вълненитѣ дрехи сж добри за болни хора. Болниятъ да носи вълнени дрехи. Най-малко престъпление прави човѣкъ, когато носи ленъ и памукъ. За да вземе вълната отъ овцетѣ, той ги остригва преждевременно; за да вземе коприната отъ пашкула, той го убива преждевременно. Хубави, топли сж вълненитѣ дрехи, но при самовъзпитанието се препоръчватъ ленени и памучни. Въ бждеще, добре е вълната да се стриже въ топло време, когато и овцата съ любовъ я дава. Ще погладишъ овцата, ще я помилвашъ, и тя ще бжде доволна, че си остригалъ вълната ѝ. Такава дреха ще бжде добра. Тѣй както днесъ постъпватъ съ овцетѣ, ползата е малка. Днесъ хората шиятъ дрехи отъ хубава вълна, съ копринена или съ памучна подплата. То-

ва не е добре. Дрехитѣ трѣбва да се шиятъ безъ подплата. Сега въпросътъ съ дрехитѣ и платоветѣ е труденъ. Имашъ зимна дреха, но лѣтно време не може да я носишъ; имашъ лѣтна дреха, зимно време не може да я носишъ.

Правилъ съмъ опитъ, да нося зимно време вълнена дреха безъ подплата. Забелязахъ, че дрехата държи топло, даже когато съмъ я носилъ разкопчана. Ако си здравъ и носишъ такава вълнена дреха, вмѣсто подплата образува се магнетична обвивка между тѣлото и дрехата, която не пропуска външния студъ. И най-тънката дреха, проникната отъ магнетизъмъ, държи топло. Не всѣкога дебелиятъ дрехи държатъ топло. Направи си дреха отъ чистъ вълненъ платъ, внеси въ нея своитѣ хубави мисли и чувства и я облѣчи. Тя крие въ себе си магнетична сила, която я прави здравословна. Ето защо, не раздавай дрехитѣ си, които си носилъ като боленъ. Не е добъръ обичаятъ да се раздаватъ дрехи на умрѣли. Не носете дрехи на умрѣлъ човѣкъ. И отъ умрѣли буби, и отъ умрѣли овце дрехи не носете. Като спазвате тия нѣща, вие създавате въ себе си характеръ.

Това се отнася до вашия личенъ животъ а не до социалния. Социалнитѣ работи вървятъ по свой опредѣленъ пѣтъ — това е неизбѣжно. Обществото не може да се изправи лесно. Себе си може да изправимъ, можемъ

да правимъ опити, но когато дойдемъ до обществото, методитъ ще бждатъ други. Пазете правилото: Не обличайте дреха, която не обичате. Не обувайте обувки, които не обичате. Какво правятъ хората, това е тѣхна работа. За васъ, пжтътъ, по който може да създадете характеръ, е следниятъ: Никога не носи нѣща, които не обичашъ.

Колко нѣща запомнихте отъ лекцията? Всичко не може да се запомни. Години се изискватъ, за да може човѣкъ всичко да приложи. Днесъ де ще намѣришъ чиста вълна? Де ще намѣришъ кожа да си направишъ обувки, каквито искашъ? Де ще намѣришъ подходящъ материалъ за шапка? Какъ си правятъ растенията дрехи? Кой дрехаръ имъ шие? Кой учи цвѣтята да си правятъ цвѣтове? Кой дрехаръ е направилъ перата на птицата? Вижте райската птица, какъ е облѣчена, като царкиня. Най-хубавата дреха има тя. Кой се е погрижилъ за нея? Ако и ние се решимъ да живѣемъ по тоя начинъ, има кой да се грижи и за насъ. Понеже ние не се интересуваме, затова и невидимиятъ свѣтъ не се интересува отъ насъ. Ако ние бихме се интересували отъ това, веднага разумниятъ свѣтъ ще вземе участие въ нашия животъ. Ние не се интересуваме, и за насъ не се интересуватъ. Птицитъ, за които тѣ се интересуватъ, иматъ хубави дрехи. Защо дрехитъ на нѣкои птици сж хубави, а на дру-

ги не сж? Има птици, на които цвѣтътъ на перата не е на мѣсто. Голѣмо различие има въ птицитѣ и въ тѣхнитѣ дрехи.

Първото нѣщо, което се изисква отъ васъ, е да измѣните посоката на вашитѣ мисли, посоката на вашитѣ чувства и посоката на вашитѣ постѣпки. Не е нужно да се откажете отъ старото. Вашитѣ стари навици да бждатъ корени, както коренитѣ на дърветата. Новитѣ ви навици да бждатъ клоне съ плодове. Ще живѣете едновременно отвънъ и отвътре — едни въ коренитѣ, други въ клонетѣ, и така ще примирявате противоречията. Вземайте примѣръ отъ растенията.

Изпѣйте пѣсенъта „Азъ мога да любя“.

Помнете едно правило: Божественитѣ работи сами идатъ при насъ. Божественото не се търси. Тия работи, които търсите, сж човѣшки. Божествената свѣтлина сама иде; въздухътъ самъ иде — около тебе е. Вие често се заблуждавате, мислите, че като ходите по цѣлия свѣтъ, ще намѣрите Божественото. Човѣкъ трѣбва само да измѣни своята посока, и Божественото ще го намѣри. Трѣбва да усвоимъ Божественото добре, за да усвоимъ и човѣшкото добре. Понеже не сте усвоили Божественото, както трѣбва, и човѣшкото, което търсите, не може да усвоите — тамъ правите погрѣшки. Ако Божественото се усвои добре, и човѣш-

кото лесно се намира. И човѣшкото е необходимо, но то е второстепенно.

Въ човѣшкия животъ, въ всѣка възраст, има по една основна мисълъ, която е ржко водѣла човѣка. Имайте разположение само къмъ основното. Ед. нъ примѣръ ми се е харесалъ, който донѣкжде изяснява, какво нѣщо е Божественото. Едно бедно момиче, останало безъ баща и майка, кржгло сираче, се отличавало съ голѣмъ стремежъ къмъ музиката. Веднѣжъ то чуло, че единъ голѣмъ цигуларъ дава концертъ. Искало да го посети, но нѣмало срѣдства. Опитало се тукъ - тамъ да намѣри начинъ да чуе видния цигуларъ, но никой не му се отзовалъ. То отишло, дето се давалъ концертътъ, и останало вънъ. Като излѣзълъ отъ салона, цигуларътъ спрѣлъ вниманието си върху момичето, което било съ насълзени очи. Той го погледналъ и запиталъ, какво иска. То казало: Дойдохъ да те слушамъ, нѣмахъ пари за билетъ и останахъ вънъ. Цигуларътъ взелъ адреса на момичето и отишълъ въ дома му, дето далъ за него специаленъ концертъ. Помнете: Когато ние имаме това Божествено желание, цигуларътъ ще дойде. Ония, които нѣмаха силенъ стремежъ къмъ Божественото, купиха си билети и отидоха да слушатъ цигуларя. При момичето той самъ дойде. Нѣкои хора сами отиватъ при Божественото, а други Божественото само ги посещава. При човѣшкото ние

отиваме, а Божественото само иде при насъ. —
Кога? — Когато го желаемъ. Сега тоя артистъ,
може би, и васъ ще намъри нѣкъде.

Само Божията любовъ носи
пълния и изобиленъ животъ.

*

13. Беседа отъ Учителя, държана на
27 октомврий, петъкъ, 5 ч. с. 1944 г.
София.— Изгрѣвъ.

Слабиятъ и силниятъ

Ще прочета 15. глава отъ Евангелието на Иоана. Тя е малка частъ отъ една голѣма беседа на Христа, даже и резюме не е. Тая глава трѣбва да се чете често, за да може да се влѣзе въ връзка съ цѣлата беседа. Тя е само единъ прозорецъ. Трѣбва да се мѣстимъ на разни прозорци, за да се види цѣлата беседа. Човѣкъ на земята има две очи, а не само едно око.

Най-кжсото изречение, което съдържа смисъла на живота, и което сме въ състояние да преведемъ на български езикъ, е следното: Въ свѣта има само двама души — силниятъ и слабиятъ, крайно силниятъ и крайно слабиятъ. Питате, какъ се спогаждатъ тѣ. Има единъ законъ, на който служатъ и двамата — Божиятъ законъ. Ако крайно голѣмиятъ не изпълни Божия законъ, започва да се смалява; и ако крайно малкиятъ изпълни Божия законъ, започва да се увеличава. Щомъ започнешъ да се смалявашъ, трѣбва да знаешъ, че твоитѣ работи не вървятъ по Божия законъ. Ако голѣмиятъ започне да се смалява, той е престжпилъ Божия законъ. Ако малкиятъ започне да

се увеличава, той е изпълнилъ Божия законъ. Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата.“ Човѣкъ е сжщество, направено отъ две живи дървета. На едното дърво коренитѣ сж въ мозъка, а клонетѣ растатъ надолу въ тѣлото. На другото дърво коренитѣ сж въ симпатичната нервна система, а клонетѣ отиватъ нагоре. Тамъ, дето се срѣщатъ дветѣ дървета, се образуватъ два вида плодове. Едното дърво представя крайно голѣмото, другото дърво представя крайно малкото — сърдцето. То е малкиятъ човѣкъ. Ако малкиятъ човѣкъ изпълнява Божия законъ, увеличава се. Ако голѣмиятъ човѣкъ не изпълнява Божия законъ, смалява се. Това е мърката. Значи, не е въ голѣмината. Тѣй щото, всѣки може да стане голѣмъ. И всѣки може да стане малъкъ. Ако съжалявашъ, че си малъкъ, погрѣшката е въ тебе, не си изпълнилъ Божия законъ. Ако се радвашъ, че ставашъ голѣмъ, че растешъ, ти изпълнявашъ Божия законъ. На земята и двата закона работятъ. Малкото никога не боледува. Само голѣмитѣ хора боледуватъ, само тѣ страдатъ. Страданията имъ произтичатъ отъ това, че не изпълняватъ Божия законъ. Не че не искатъ да го изпълнятъ, но по нѣкой пжтъ се съзнаватъ като божества.

Съвременнитѣ хора се запитватъ: Какво ново има? Всички се интересуватъ, какъвъ ще бжде следващиятъ порядъкъ. Какъвъ ще бж-

де? Досега хората сж били въ едно болезнено, аномално състояние. Тепърва трѣбва да ги лѣкуватъ отъ невидимия свѣтъ, за да станатъ здрави. Въ бждеще ще дойдатъ лѣкари за здравитѣ хора. Когато се казва, че нѣкой аристократъ има трима слуги, той е боленъ. Надвесили се надъ леглото му, гледатъ да не умре. Ако и вие искате нѣкой да ви слугува, боленъ човѣкъ сте. Когато нѣкой ви слугува отъ любовъ, това е здравословно състояние. Каквото и да е друго служене, каквото и да е вѣрую, каквато и да е наука, това сж аномални състояния на човѣшкия духъ. Казватъ: Той е ученъ човѣкъ. Азъ искамъ да зная, нормаленъ ли е той, здравъ ли е, неговата ученость произтича ли отъ закона на любовта.

Сега азъ говоря за любовта, която дава животъ, въ която животътъ се ражда. Имайте предъ видъ: Това, отъ което произича животътъ, е любовта. Това е кратко опредѣление на любовта. Казано е въ Писанието, че любовта е плодъ на Духа. Нѣкои отъ васъ могатъ да съжалеяватъ, че не сж учени. Въ известно отношение азъ се радвамъ, че нѣкои хора сж прости и неучени. Понѣкога е добре човѣкъ да бжде невежа, за да не прави зло. За да обича, човѣкъ трѣбва да бжде ученъ; за да има знание, той трѣбва да бжде ученъ; за да бжде свободенъ, той трѣбва да бжде учепъ. Понѣкога знанието ограничава човѣка.

Той казва: Азъ тъй чувствувамъ. Чувствуването не е мърка. Ти чувствуващъ, че имашъ воля, но това не показва, че, наистина, имашъ воля. Ти чувствуващъ, че си богатъ, но това ни най-малко не опредѣля твоето богатство. Като изгубишъ богатството си, не чувствуващъ ли, че си го изгубилъ? Като изгубишъ знанието си, не чувствуващъ ли, че си го изгубилъ? Казвашъ: Страдамъ. Страданието е мърка. Върата е независима отъ човѣшкитѣ чувства — тя е съзнателно чувство. И при лошитѣ условия, човѣкъ може да има върта, по-силна, отколкото при добритѣ условия. Напримѣръ, болниятъ може да има по-голъма върта отъ здравия. Здравиятъ може да има самочувствие, това е другъ въпросъ. Болниятъ върва, че ще оздравѣе, че болестята му ще мине.

Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие пръчкитѣ“. Значи, Той е лозата, а ние сме пръчкитѣ върху тая лоза. Следователно, всѣки трѣбва да бжде добре присаденъ и да се грижи за своята присадка. Хората страдатъ, защото и лозитѣ страдатъ. Отъ десетки години лозитѣ въ България бѣха нападнати отъ филуксера. Лозаритѣ бѣха принудени да присадятъ мѣстната лоза съ американска. Мѣстната лоза бѣше по-хубава отъ тая, която донесоха отъ Америка. Какво показва филуксерата? Защо пострадаха лозята отъ филуксерата? Съвременната война, съвременнитѣ недоразумения

въ човѣчеството, това е филоксерата въ умовете, въ душитѣ и въ сърдцата на хората. Азъ правя аналогия между лозата и човѣка. Въ Франция се изстребиха лозитѣ, въ България сжщо. Навсѣкжде, дето проникна филоксерата, проникна и войната. Когато лозата боледува, и човѣкъ боледува. Когато лозитѣ се развиватъ добре, и хората живѣятъ добре. Мислите ли, че е добро за селянитѣ или за даденъ народъ, ако горитѣ имъ изсъхнатъ? Не е добро за народа, ако горитѣ изсъхватъ и се изстребватъ. Има връзка между хората и горитѣ. Ако кракътъ те заболи, какво показва това? — Че ти си изгубилъ почвата, по отношение на оня основенъ животъ. Може да те боли кракъ, може да те боли око, може да те боли ржка, това показва, че основата на живота е нарушена.

Какво трѣбва да се прави тогава? Когато търговецътъ фалира, какво трѣбва да прави? Неговитѣ приятели, ония, които го обичатъ, трѣбва да го кредитиратъ. Който фалира, трѣбва да се кредитира. Кредитътъ въ свѣта е любовта. Все трѣбва да се намѣри нѣкой да ви кредитира, знаенъ, или незнаенъ. Вие имате четири-петъ приятели, тѣ ви познаватъ. Може би вие живѣте на земята за любовта на вашитѣ непознати приятели въ широкия свѣтъ. Нѣкои се поставятъ на материалистична почва и казватъ, че тукъ е животътъ — въ мате-

риалния свѣтъ. И азъ съмъ съгласенъ, че тукъ е животътъ, но всѣки материалистъ трѣбва да развие зрението си така, че да обхване цѣлата земя, да вижда навсѣкжде, по всички континенти. Той трѣбва да вижда, какъ живѣятъ хората. А туй, да вижда една малка частъ и да казва, че това е животътъ, не разбирамъ. Виждашъ 10—20 дървета, това ли е свѣтътъ? Виждашъ десетина буболечици, това ли е свѣтътъ? Виждашъ десетина говеда, овце, това ли е свѣтътъ? Какво означава свѣтътъ? Свѣтътъ е туй, което виждаме. И днесъ всички спорятъ, има ли другъ свѣтъ или нѣма. Че ти си и въ тоя свѣтъ, и въ оня. Ако не живѣешъ добре, за тебе остава само неразбрания свѣтъ. Пъкъ ако живѣешъ добре, има и другъ свѣтъ — оня свѣтъ. Два свѣта има. Като се събератъ, образува се единъ свѣтъ. Значи, свѣтътъ е единъ. Не може единъ свѣтъ да се раздѣли на два свѣта, но двата свѣта образуватъ единъ.

Казвате: Единъ е Богъ. Бихъ желалъ съвременнитѣ философи да разбиратъ другояче Единния Богъ. Всички сщщества живѣятъ въ Бога. Всичко живѣе въ Единния. Преди да се родите, вие сте били въ Него, както житното зърно, преди да се посѣе, е било въ хамбара на земеделеца. Земеделецътъ го изважда оттамъ и го посѣва въ земята. Право ли е, ако житното зърно каже, че сега се е появило? Се-

га ли се появи житното зърно? То е било въ хамбара на земеделца, и той го е посълъ. Не е въпросъ, кой е на правата страна. Който расте, той е на правата страна. Малкиятъ, който се увеличава, е на правата страна; невежиятъ, който се просвѣщава, е на правата страна. Учениятъ, който на старини губи паметята си, губи знанието си, е на кривата страна; силниятъ, който се разболява и губи силата си, е на кривата страна; богатиятъ, който обеднява, е на кривата страна. Чудно е, когато нѣкой казва, че не дава богатството си. Той не разбира, какво нѣщо е богатство. Напримѣръ, имашъ 20 хиляди килограма бакъръ — болѣмо богатство, цѣлъ керванъ трѣбва да го носи. Смѣнишъ ли го въ злато, самъ можешъ да го носишъ. Ако хората разбираха, щѣха да се отрекатъ отъ своята глупость, отъ своето невежество, отъ своята скържавость, отъ своитѣ болести, отъ лакомията си. Не яжъ повече, отколкото трѣбва!

Съвременнитѣ хора се нуждаятъ отъ новъ начинъ на възпитание. Лошо сж ни възпитавали въ миналото, лошо ни възпитаватъ и днесъ. Само оня музикантъ, който знае да свири и пѣе хубаво, може да предаде тона правилно. Казватъ, че нѣкой, безъ да е пѣвецъ, може да предава пѣене. Благодаримъ за такъвъ преподавателъ, който не знае да свири и да пѣе. Отъ такива професори сме дошли

до това положение. Мнозина мислят, че педагогът, и безъ да е пѣвецъ, може да предава пѣне. Турцитѣ казватъ: „И да видишъ, не вѣрвай“.

Не искамъ вие да се борите съ вашитѣ погрѣшки. Не се борете съ злото; не се борете съ невежеството; не се борете съ тъмнината. Де ще хванешъ тъмнината? Де ще хванешъ невежеството? Запали една свѣщица, и нейната свѣтлинка ще ти помага въ тъмнината. Не се бори съ глада! Нахрани го съ малко хлѣбецъ. Кажи му една сладка дума. Казвашъ: Не може ли безъ хлѣбъ? Ако можеше безъ хлѣбъ, животътъ щѣше да бжде десетъ пѣти по-лошъ отъ сегашния. Азъ бихъ казалъ: Горко на оногова, който не яде! Ако не яде, той умира. Горко на оногова, който не учи и не възприема Словото Божие! И той умира. Човѣкъ трѣбва да се храни съ Словото Божие. Горко на оногова, който не подхранва сърдцето си! Двама души, които се любятъ, критикуватъ ги, казватъ: Любятъ се! Оставете тия хора, нека се понаядатъ. И двамата сж гладували. Тѣ си готвятъ единъ на другъ.

Истински порядъкъ е тоя, който Богъ е създалъ. Онова, което се събужда въ твоята душа, то е отъ Бога. А събуденото отъ Него е реално. При реалността и сѣнкитѣ ставатъ реални. Нѣщата сж реални само при любовта. Нѣщата сж реални само при мъдростта. Нѣ-

щата сж реални само при истината. Реалността на истината се заключава въ това, че тя носи свобода. Мъдростъта е реална, понеже носи знанието. Любовта е реална, понеже носи живота. Чрезъ живота познаваме любовта. Чрезъ знанието познаваме мъдростъта. Чрезъ свободата познаваме истината. Човѣкъ, който не познава свободата, не познава и истината; тя е повече отъ свободата. Мъдростъта е повече отъ знанието. Любовта е повече отъ живота. Да благодаримъ на това, което се извява.

Казвате: Кога ще идемъ на оня свѣтъ да го видимъ? Желанието ви е добро, но оня свѣтъ и тукъ може да го видите. Ако искате, ще влѣзете въ него. Но щомъ се появи страхътъ въ сърдцето ви, вие сте на границата на Божествения свѣтъ. Щомъ се появятъ личнитѣ чувства — на обида, на достоинство, вие сте на границата на Божествения свѣтъ. Щомъ се появи користолюбието, вие сте на границата на Божествения свѣтъ. Една стъпка като направите, ще влѣзете въ Божествения свѣтъ. Ще видите, че страхътъ трѣбва да бжде отвънъ, а любовта — отвътре. Понеже сте изпждали любовта отвънъ, а държите страха отвътре, търсите Божестваения свѣтъ и не го намирате. Кажи на страха: Ти трѣбва да бждешъ добъръ слуга, а любовта да ти бжде господарка.

Новъ порядъкъ иде въ свѣта. Досега доброто сте пращали на училище. Свършило е прогимназия, гимназия, университетъ, сега държи последния си изпитъ. Злото нищо не е свършило досега. Въ доброто Господъ вижда единъ достоенъ синъ, който всичко е свършилъ успѣшно. Господъ казва: Тебе ще направя господарь. Тоя несретникъ — злото, ще направя слуга. Доброто казва на злото: Слугувахъ ти толкова години, подчинихъ се на Божия законъ, сега ти ще му се подчинявашъ. По сщия законъ ще слугувашъ. Като свършишъ и ти училището, двамата ще се хванемъ за ржце и заедно ще управляваме свѣта. Сега е редъ злото да слугува. Толкова години доброто е слугувало! Злото нѣма да бжде изпждено, но ще слугува. Камшика, който сте приготвили да го биете, турете настрана — злото не трѣбва да се бие.

Ще ви приведа единъ примѣръ: Въ Варненско имало единъ знаменитъ младежъ — Стоянъ. Единъ турчинъ миналъ покрай него и му казалъ: Стояне, петъ пари не струвашъ, нѣмашъ сила за пара. — Не говоришъ истината. Азъ ще ти докажа, колко струвамъ. Стоянъ хваналъ турчина за крака, дигналъ го нагоре, свалилъ го, обърналъ го съ главата надолу, отново го вдигналъ и сложилъ на земята. — За петъ пари ли не струвамъ? — Много си силенъ. Мене ме заблудиха. Дето

отивамъ, ще казвамъ, че Стоянъ има сила. Божествена сила има въ Стояна. Ако вие нѣмате силата на Стояна, по-добре мълчете. Не говорете като турчина, че доброто не е силно. Сега Стоянъ иде въ свѣта. Оня, който е работилъ, е доброто. Ще те хване, ще те вдигне въ въздуха. Доброто иде да управлява свѣта. Който не вѣрва въ това, доброто ще го хване за крака и ще му покаже, че въ него се крие Божествена сила, която ще оправи свѣта. Не се безпокойте, какъ ще се оправи свѣта. Вие сте чудни, когато се тревожите за нищо и никакво. Когато обѣлите кората на едно дърво, кой го лѣкува? То само си поправя кората. Даже като го отсѣкатъ, то пониква отдолу. На морската звезда, като ѝ откъснатъ крака, образува си новъ кракъ. Въ Божествения свѣтъ неджзи нѣма. Животътъ лесно изправя неджзитѣ. Въ нашия свѣтъ, дето нѣма любовъ, има колебание.

Казватъ за нѣкого: Речъта му не е логична. Когато предавате единъ езикъ, съ коя дума трѣбва да започнете? Какъ започва природата, съ коя дума? Тя започва съ съюзитѣ. Забележете, че когато човѣкъ изгуби паметъта си, първо забравя сжществителнитѣ, понеже най-последни сж се явили. Следъ тѣхъ забравя мѣстоименията, прилагателнитѣ, глаголитѣ. Само съюзитѣ оставатъ, съ тѣхъ си служи. Когато говорътъ се възстановява, бодниятъ си

причомня първо глаголитъ, а най-после сжществителнитъ. Така казватъ ученитъ, които сж правили наблюдения. Такъвъ боленъ, като не може да си спомни думата човѣкъ, казва: Онова, което ходи. Въмсто конь, казва: Онова, което бѣга. Ако бихъ писалъ букварь, ще започна съ съюзитъ, после съ глаголитъ, прилагателнитъ, мѣстоименията. Най-силната дума въ езика е глаголтъ. Отъ него сж произлѣзли прилагателното, мѣстоимението, сжществителното. Езикътъ е създадепъ отъ разумни сжщества, които сж живѣли на земята. Създателитъ на езика сж били умни хора. За да бжде езикътъ разбранъ отъ хората, тѣ направиха преводъ отъ природата.

Казвамъ: Както въ езика всѣка дума трѣбва да бжде точно на мѣстото си и да се знае, отде произхожда, така и човѣкъ трѣбва да знае, отде да започне. Жената отде трѣбва да започне? Мжжътъ отде трѣбва да започне? Мжжътъ трѣбва да тури за основа на живота си доброто, а жената — послушанието. Ухото е пасивно, само възприема. Това ухо стана причина Адамъ преждевременно да проговори. Тамъ е всичката погрѣшка. То си бѣше на мѣсто, когато не говорѣше, когато само чуваше и предаваше добре. Но Адамъ, като поиска ухото да му говори, прояви своята неразумность. Той пожела да има жена, да има и деца. Какво ще постигне, ако има деца? Да роди

деца, но да приличатъ на него, да бждатъ разумни, да бждатъ честни, добри, справедливи. Ако бащата е родилъ синъ, който убива, и дъщеря, която лъже, деца ли сж? Блажени сж ония, които не убиватъ и не лъжатъ. Досега се е писало, че е блаженъ оня, който убива. И българитъ казватъ, че не може безъ война. О итаха се и тѣ да проявятъ геройство, да обявятъ символична война на Англия и Америка. Но и тия хора имъ отговориха. Дойдоха съ самолетитъ си, съ бомбитъ си, и българитъ се изпокриха като зайци. Пишеха въ вестницитъ, че духътъ е мощенъ. Мощенъ е духътъ, да влизатъ въ избитъ да се криятъ. Какво стана въ резултатъ? София пострада, а ние научихме единъ добъръ урокъ.

Едно е страшно: Да не дойдатъ бомбитъ върху главата, върху сърдцето, върху душата. Не влизайте въ противоречие съ Божия законъ. Сега харесвамъ, че отдѣлятъ църквата отъ държавата. И въ училищата нѣма да четатъ молитва. И това е добро, защото молитва безъ любовъ, не е истинска молитва. Вѣра безъ любовъ, не е истинска вѣра. Надежда безъ любовъ, не е истинска надежда. Единъ законъ сжществува: Всичко, което става съ любовъ, се благославя.

Сега се говори за Отечествения фронтъ. Какво казватъ отгоре за него? Дотолкова, доколкото Отечествениятъ фронтъ е въ съглас-

сие съ Божествения Отечествентъ фронтъ, Богъ го благославя. Да мислите, че можете да минете, както и да е, това е заблуждение. Ще кажешъ: Стани ортакъ съ дявола, докато минешъ моста. — Съ дявола ортакъ не ставай, той е фалиралъ. Да стане слуга! Единъ отъ старитѣ окултисти представя дявола въ нашитѣ времена, като обезсърдченъ, отчаянъ, че ученицитѣ му не го слушатъ. Давалъ имъ съвети, не изпълнявали — всѣки си гледа своя интересъ. Дяволътъ казалъ: Дадохъ знанието си, отнеха силата ми и ме оставиха самъ въ свѣта. Никой не ме зачита. Отишълъ на планината и се замислилъ дълбоко, дано намѣри нѣкакво разрешение. Въ това време две змии се впили въ гърдитѣ му. Но вътрешната му болка била толкова голѣма, че той дори не ги усѣтилъ. По едно време видѣлъ, че Христосъ се приближилъ къмъ него. Дяволътъ си поклатилъ главата и казалъ: Късно идешъ. Преди две хиляди години бѣхъ въ сила да ти дамъ всички земни царства, но сега и мене не слушатъ. Христосъ му отговорилъ: Азъ не ида да ми дадешъ царства, но да ти дамъ единъ приятелски съветъ. Ти си уменъ, но свѣтътъ не те почита. Обърни се да служишъ на Бога. Не казвамъ да Го обичашъ, но само да Му служишъ. Въ служенето се крие твоето бъдеще. Казва се, че Христосъ праща дявола въ вѣчния огънь. Но азъ виждамъ, че Той го по-

ставя слуга на Бога. Праща го да служи на слаби и на страдащи, да служи на всички и навсѣкжде безъ насилие. Знаете ли, какво мъчение е за единъ горделивъ духъ, който е управлявалъ свѣта — да служи!

Сега не искамъ да ви убеждавамъ. Ако сте отъ тия, които не разбирате, сждбата ви е подписана: Ще бждете слуги. Ако досега сте служили безъ любовъ, ще бждете слуги. Ако внесете любовта, ще бждете господари. Не се самоизлъгвайте. Знайте, че докато хората ви носятъ на гърба си, не сте силенъ човѣкъ, и радостта ви всѣки може да вземе. Преди години, на една екскурзия до Витоша, гледамъ, единъ баща води своето шестгодишно момиченце. Върви то съ баща си, но понеже не е ходило, краката му се уморяватъ и губи разположението си. Бащата го вземе на рамото си, носи го. Веднага момиченцето добива разположение и започва да приказва. Като повървѣха така единъ километеръ, бащата се умори и го свали на земята. Сега той става веселъ, а детето — неразположено. Погрѣшката е тамъ, че бащата води момиченцето на екскурзия. Щомъ го е взелъ, той не може да не го носи. Ще го слага на гърба си, ще го сваля на земята, докато стигнатъ горе. Наблюдавамъ ги, но нищо не казвамъ. Другитъ мърморятъ: Що му трѣбваше да води това дете? Нека го понаплѣска малко. Казвамъ: Детето не е екскурзиантъ. Погрѣш-

ката е наша — ходѣхме бързо. Трѣбваше да намалимъ нашия ходъ.

Стария животъ, който носите понѣкога на гърба си, ще го снемете; домилѣ ли ви, отново ще го вземете. Вие искате съвсемъ да забравите стария животъ. Може да го носите, но гледайте само да не стане господарь. Отъ стария животъ ще излѣзе нѣщо. Старииятъ ще се подмлади, младиятъ ще остарѣе. Разбирание трѣбва! Вие искате да се освободите отъ злото. Единственото нѣщо, което може да примири доброто и злото, това е любовта. Заради нея доброто и злото ще започнатъ да слугуватъ.

Христосъ казва: „Азъ съмъ лозата, вие пржкитѣ.“ Докато си пржчка на тая лоза и пребждвашъ на нея съ любовь, соковетѣ ѣ ще минаватъ презъ тебе. Ако не пребждвашъ съ любовь, тогава тая пржчка се отрѣзва. Въ сегашния животъ ние си създаваме излишни мжчнотии. Нѣкой иска да се жени. Намирамъ, че женитбата е хубаво нѣщо. По-добро отъ женитбата нѣма, но когато е съ любовь. И по-голѣмо пържило отъ женитбата нѣма, когато е безъ любовь. Момата търси красивъ момъкъ, богатъ, да говори хубаво; обаче, тя още не се е научила да служи. Момата трѣбва да познава ума, сърдцето на момъка; да познава неговата душа, неговия духъ, да знае, какъ да постъпва. Като се оженятъ, тя казва: По-рано колко бѣше любезенъ, а сега стана

грубъ. И нейниятъ възлюбейъ казва: Колко любезна бѣше едно време, какви писма пишеше, а сега колко е груба! Дойде при мене нѣкоя жена, оплаква се отъ мъжа си, иска да го напусне. Казвамъ ѝ: Ако го напуснешъ, ще те задигнатъ за другия свѣтъ; ако издържишъ въ служенето си, ще те благослови Господъ. Испитъ е това, трѣбва да го издържишъ докрай.

Казвамъ: Едно отъ дветѣ ще държите — или на доброто ще служите, или на злото. Както доброто е служило на човѣчеството, така и злото трѣбва да служи. Не говоря за въображаеми нѣща. Велики сжщества сж слизали на земята и сж страдали. Защо страда Христосъ? Отъ какво пострада? Не можа ли да се справи съ своитѣ противници, да ги обезсили въ злото? Какво би станало, ако пожелаемъ всѣки, който ни обиди, да изчезне? Блъснешъ се въ нѣкое дърво, кажешъ: Да изсъхне! Блъснешъ се въ нѣкой камъкъ, кажешъ: Да се разсипе! Наквасишъ се въ вода: Да пресъхне! Какво ще стане най-после?

Великото въ свѣта се крие въ любовта, въ знанието и въ свободата. Може да издържи само оня, който има любовъ; може да издържи само оня, който има знание; може да издържи само оня, който е свободенъ. Не се жени за човѣкъ, който не те люби, който нѣма любовъ. Любовъ е нужна на всички — и на момата, и на момъка. Вчера дойде едно

Малко момченце при мене, четири - петгодишно, и казва: Искамъ да ти стана ученикъ. Цѣлуна ми ржка. Азъ го погледнахъ, мисля си: ученикъ иска да стане. Погледна ме и ме пита съ погледа си: Не ме ли харесвашъ? Мога ли да ти стана ученикъ? Нищо не му отговорихъ, но си казвамъ: Каквото желае, ще стане. Мисълъта, която носи въ себе си, ще се реализира, когато стане възрастень. Може да бждешъ великъ, ако имашъ любовъ. Безъ любовъ великъ не може да станешъ. Това е най-лесниятъ пжтъ въ живота. Ако нѣмате любовъ, намѣрете поне единъ човѣкъ, който има любовъ, той да ви стопли. Ако нѣмате огънь въ дома си, идете при съседа си, той да ви сгрѣе. Нѣмате ли любовъ, съ която да стоплите сърдцето си, идете при съседа си; ако той носи любовта, ще се сгрѣете. Не чакайте той да ви посети.

Помнете: Любовта не се предава. Тя има два източника: симпатичната нервна система, която има за седалище слънчевия вжзелъ, и нервната система, която има за седалище мозъка.

И тъй, любовта отгоре и любовтаотдолу трѣбва да се срещнатъ. Дето се кръстосватъ енергиитѣ на двата източника, тамъ се образува животътъ. Когато енергиитѣ отъ двата източника не се срѣщатъ въ единъ фокусъ въ момъка и въ момата, тѣ оставатъ бездетни. Ко-

гато тия енергии се срѣщатъ въ общъ фокусъ, тѣ иматъ деце. При това, колкото по-близо сж до фокуса, толкова по добри сж децата; колкото по-далечъ сж отъ фокуса, толкова по-лоши сж децата. Школа е нужна по тия въпроси. Мислишъ, че е лесно да напишешъ едно писмо? Всѣки може да напише едно писмо, но то трѣбва да е изпълнено съ любовъ. И за религията разказватъ хубави работи. Но религията е законъ на любовта, законъ за служене на Бога и служене на ближния: на дръвчета, на бубулечици. Любовта подразбира правилна обхода. Въ камъкъ ли се блѣснешъ, въ дърво ли се блѣснешъ, не ритай, внимателно го обиколи и продѣлжи пжтя си. Всичко въ природата е живо. Разумно отношение се иска отъ насъ.

Мнозина признаватъ за свои близки братята и сестритѣ си, съгражданитѣ си. На другитѣ народи гледатъ като на чужди. Българинтъ българитѣ си обича. И това е на мѣсто, но Отечествениятъ фронтъ отгоре и Отечествениятъ фронтъ на шестата раса обхващатъ цѣлото човѣчество. Законтъ на шестата раса е любовта. Знаете ли, какви ще бждатъ качества на шестата раса? Ще кажете, че хората на шестата раса сж красиви. И момата, която мисли да се жени, иска да бжде красива, но тя не знае, че при сегашнитѣ условия, красотата носи нещастие. На физическия свѣтъ

грозотата носи по-голъми блага, отколкото красотата. Всѣки се стреми да обсеби красотата; всѣки отхвърля грозотата. Красивиятъ човѣкъ не е свободенъ. Не е свободенъ и оня, който заема високо обществено положение. Напримѣръ, колко души, ще обикнатъ единъ министъръ? Колко души ще обикнатъ единъ лѣкаръ? Ще го обикнатъ 40—50 души болни и ще го търсятъ, за да ги излѣкува. Лѣкарътъ бѣга отъ любовта на такива болни. Той ще пипне пулса, ще погледне окото и ще каже: Хайде, върви си. Има сжщества, които трѣбва да се лѣкуватъ отъ лѣкари; има други, които природата лѣкува. Правилни отношения трѣбва да сжществуватъ между хората. Духовната наука, или законътъ на любовта ще ни научи, какъ да създадемъ правилни отношения помежду си. Минавашъ покрай единъ човѣкъ, виждашъ неджитъ му. Тия неджи не сж само негови.

Единъ българинъ, билъ въ Бостонъ и тамъ видѣлъ нѣщо интересно. Единъ високъ човѣкъ, облѣченъ хубаво, царски, върви по улицитъ. Минавали американци, отминавали го, никой не му обръщалъ внимание. Чудя се, казва той, защо тия хора минаватъ покрай него, безъ да му обръщатъ внимание. Погледналь къмъ гърба му и какво видѣлъ? Отгоре додолу той билъ окиченъ съ обяви и реклами. Затоа американцитъ не гледали лицето

му, а гърба му. Така той разбралъ, защо никой не обръщалъ внимание на тоя царь.

Сега и ние, съвременнитъ хора, гледаме гърба на нъкои царствени личности само за обявитъ, които носятъ. Лицето е като на всички хора, но гърбътъ е важенъ. Тамъ е написано тѣхното минало величие. И днесъ, кой какъ мине покрай тия хора, обръща се да види, какви обяви има на гърба имъ. Господъ не ни е създалъ за царе и за князе, за министри и управници. Това сж почетни длъжности. И такива служби ще изпълнявашъ, но ще те уволняватъ. Артистътъ на сцената играе роля на нъкой царь, или на нъкой сдия, но, като излѣзе отъ театъра, пакъ е обикновенъ човѣкъ. Богъ е вложилъ нѣщо велико въ човѣка. Той е вложилъ великото въ неговия умъ, въ неговото сърдце, въ неговата душа. Тамъ сж вложени голѣмитъ блага. Благото, това сж плодетъ на ума, плодетъ на сърдцето, плодетъ на душата. По това трѣбва да се отличава човѣшкиятъ умъ, човѣшкото сърдце, човѣшката душа. Влѣзете ли въ градината на духа, и тамъ трѣбва да има плодове. Всѣки моментъ ангелитъ слизатъ отъ небето да видятъ, дали има плодове въ градината на нашия умъ, въ градината на нашето сърдце, въ градината на нашата душа.

Сега и вие очаквате да отидете на оня свѣтъ. Ако нѣмате отъ тия плодове, ще пре-

живѣете голѣмо разочарование. Ще приличате на оня американецъ милионеръ, който заминалъ за оня свѣтъ, но преживѣлъ голѣмо разочарование. Той се явилъ при св. Петъръ и казалъ: Искамъ да отида при Господа, много добрини съмъ правилъ. — Какви добрини си направилъ? — Градилъ съмъ църкви, училища, пжтища, желѣзници, фабрики. — Писаха ли вестниците за това? — Писаха, всички знаятъ. — Значи, платено ти е. Спомни си тогава, дали си направилъ нѣкое добро, за което никой да не знае. Богаташътъ започналъ да се рови въ паметъта си и му дошло на умъ, че веднѣжъ, когато бързалъ за кантората си, една вдовица го спрѣла и му поискала малка помощъ. Понеже бързалъ, той ѝ подхвърлилъ единъ доларъ. За тая добрина той не счелъ за нужно да казва на нѣкого, но и вестниците не писали нищо. — За тоя случай може да отидемъ при Господа — отговорилъ свети Петъръ. Отишли при Господа, разправили случая, и Богъ казалъ: Дай му два долара и да се върне на земята. Съ единъ доларъ работа не става. Съ църкви, съ училища, съ болници работа не става. Хубави нѣща сж тѣ, но за народа. Онова, което създаваме въ себе си, като качества на нашия умъ, като качества на нашето сърдце, като качества на нашата душа, то остава за насъ. Това сж нѣща, отъ които човѣкъ ще се нуждае и въ бждеще.

Сега, ако вие сте хора отъ шестата раса и кажа на едного отъ васъ да пѣе, всички ще останатъ доволни. А днесъ, колко души отъ васъ могатъ да станатъ, да изпѣятъ нѣщо и да задоволятъ всички? Нѣкой може да изсвири нѣщо, но знаете ли, колко мъчно може да се угоди на съвременнитѣ хора? Virtuozъ трѣбва да бжде човѣкъ въ свиренето, за да задоволи всички. Има една школа, която може да ви учи. Това е школата на любовта. Любовь, която не дава импулъсъ на човѣка да пѣе, не е любовь. И детето, като обича майка си, пѣе. Младата мома, като се влюби, пѣе. Щомъ дойде разочарованието, пѣсенята престава. Любовьта носи пѣсенята. Ще възразите: Не се говори за любовь, ние сме женени хора, деца имаме. Втори пжтъ ли трѣбва да се женимъ? Азъ разглеждамъ женитбата като служене. Може да съмъ служилъ при единъ господарь; мога да отида и при другъ господарь, но и при него ще служа съ любовь. Дето служи съ любовь, тамъ е мѣстото ви. И азъ, като намѣря добъръ господарь, доволенъ съмъ отъ него, но и той е доволенъ отъ мене. Да служишъ безъ любовь, това е опитъ, не е истинско служене. Това значи, постоянно да се оплаквашъ, че те изнудили, че не те оценили, че нѣмашъ почивка, че не можешъ да излѣзешъ на чистъ въздухъ, че ржцетъ ти отмалѣли отъ работа.

Ние имахме единъ младъ братъ, сега той е въ другия свѣтъ, отиде на почивка малко. Кой какъ дойде, все него търси да му послужи: Братко, направи това, направи онова, но никой не му се отплаща. Яви се нѣкаква трудна работа, все него викатъ. И после: Благодаримъ ти, братко! — никой нищо не плаща. Той си пишеше стихове и възпѣваше любсвѣта. Въ първо време му се смѣха, че не е билъ ученъ, че билъ простъ човѣкъ, но тоя има да му дава, оня има да му двва — той все съ поезията си живѣе. И най-последна стана поетъ. Остави той последната си поезия. Влюбилъ се въ една мома, която се оженила за другъ. Той пише, излива тжгата си: Чистъ искахъ да остана, но тя не ме разбра. Замина той за оня свѣтъ съ своя идеалъ.

Достоинство трѣбва да има човѣкъ. Сега и азъ ви проповѣдвамъ, но важно е, какво мисля. Важна е чистотата на моята мисль. Важна е чистотата на моя погледъ. Като ви гледамъ, трѣбва да зная, предавамъ ли ви нѣщо хубаво, или не. Като гледамъ хората, обръщамъ внимание на това, какви велики работи е вложилъ Богъ и въ невежитѣ; виждамъ, какво бждеще иматъ тия хора. Казвамъ си: Добро бждеще ви очаква. Сега и на васъ казвамъ: Добро бждеще имате. Старитѣ иматъ добро бждеще, младитѣ иматъ добро бждеще, сиромаситѣ иматъ добро бждеще, страхливитѣ

иматъ добро бждеще. Радвайте се на богатата, които Богъ е вложилъ навсѣкжде и въ всичко. Радвайте се на скъпоценнитѣ камъни, но радвайте се и на проститѣ камъни, понеже и въ тѣхъ има условия за растене. Радвайте се на растенията, на бубулечицитѣ, на всичко, което ви заобикаля. Радвайте се и на тия, които ви обиждатъ. Радвайте се на всичко живо! И цигулката е жива, интелигентна е, съставена е отъ живи клетки. Когато цигуларьтъ търка върху струнитѣ, цигулката понася всичко съ любовъ. Нѣкой цигуларь свири тихо, лекичко, а другъ по-грубо. Цигулката предава и грубитѣ, и лекитѣ тонове. Когато нѣкое велико сжщество свири на твоята цигулка, все ще изпитащъ нѣкаква приятность. Първоначално, като свири съ своята ржка, ти си неразположенъ, не разбирашъ музиката, не я чувствувашъ. Но като минатъ година, две, ще свикнешъ, ще чувствувашъ музиката и ще благодаришъ.

Писанието казва: „Всичко, което се случва на ония, които любятъ Бога, ще се превърне на добро.“ Радвайте се, ако мжжътъ е лошъ; радвайте се, ако жената е лоша; радвайте се, ако синътъ е лошъ; радвайте се, ако дъщерята е лоша; радвайте се и на вашия лошъ слуга. Това е негативната страна на живота. Казвамъ: Радвайте се два пжти на вашия добъръ съпругъ; радвайте се два пжти на вашата добра съпруга; радвайте се два пжти на

вашия добъръ синъ, на вашата добра дъщеря, на вашия добъръ слуга. Трудни сж тия нѣща, но безъ любовь не може да се служи. Може ли човѣкъ да живѣе безъ въздухъ? — Не може. Така е невъзможно да се служи и на Бога безъ любовь. Ако само една минута си лишень отъ въздухъ, не може да издържишъ, задушавашъ се. Една отъ важнитѣ функции на човѣшкия организъмъ е дишането. Не искамъ да бждете много добри, защото ще бждете много нещастни. Не искамъ да бждете много сладки, все трѣбва малко подкиселяване. Ако хлѣбътъ е влаженъ, ще мухляса. Сухиятъ, пренечениятъ хлѣбъ е коравичкъ, но издържа.

Търсете любовьта съ единствената мисль да станете здрави. Отъ вашето разбиране, отъ служенето ви на любовьта, зависи вашето здраве. Отъ разбирането на любовьта зависи вашата мисль. Отъ разбирането на любовьта, зависи и вашия духовенъ животъ. Отъ разбирането на любовьта зависи вашиятъ умственъ свѣтъ. Отъ разбирането на любовьта зависи вашия сърдеченъ свѣтъ. Всички материални блага зависятъ все отъ любовьта. Не бързайте да постигнете всичко изведнѣжъ. Не пожелавайте благата на другитѣ хора. И Мойсей казва: „Не пожелай имота на ближния си.“ Онова, което Богъ ти е далъ, само то е твое право. Че нѣкой билъ богатъ — радвай се. Че ималъ кжща — радвай се. Ако ти нѣмашъ

кжща, пакъ се радвай. Не е достатъчно само да имашъ кжща, но трѣбва да знаешъ, какъ да я направишъ и отъ какъвъ материалъ. Желателно е въ бждеще кжщитѣ да се правятъ отъ стъкло — цѣлата кжща да бжде стъклена. Здравословно е човѣкъ да живѣе въ стъклена кжща. Това изисква бждещата хигиена. Ония, които нѣматъ днесъ кжщи, въ бждеще имъ пожелавамъ да иматъ стъклени кжщи, хубаво уредени. — Съ колко стаи? — Най-малко съ петъ стаи: една за вашия възлюбенъ, една за възлюбената, една за вашия синъ, една за вашата дъщеря и една за вашия слуга. Трѣбва ли сега да се обезсърдчавате? Какви ли не проекти виждамъ азъ.

Казвате: Не си струва човѣкъ да живѣе. Да, не си струва човѣкъ да живѣе, но при сегашното неразбиране на живота. Щомъ не си струва, измѣни живота си. Ако едно мѣсто не ти е приятно, измѣни го, иди на друго мѣсто; ако на едно мѣсто не те обичатъ, иди на друго. Като обиколишъ цѣлата земя, все ще намѣришъ едно мѣсто, което Господъ е опредѣлилъ за тебе. Той не те е изпратилъ на това мѣсто, ти си дошълъ тукъ по известни кармични съчетания. Нѣкой е българинъ, но той още не е опредѣленъ за България; нѣкой е англичанинъ, но и той още не е истински англичанинъ. По закона на кармата нѣкой е дошълъ въ България или въ

Англия, облѣкълъ се е въ дрехата на българинъ, на англичанинъ, безъ да е истински българинъ или англичанинъ. Ако отидете въ Англия, ще срещнете хора, които не отговарятъ на англичанитѣ; ако отидете въ Германия, ще видите хора, които не отговарятъ на германцитѣ. Има смѣсване на раситѣ. Нѣкъде се свързватъ жена отъ черната раса и мъжъ отъ бѣлата раса. Ако жената е по-силна, и въ първото, и въ второто, и въ третото поколѣние се ражда все черно дете; едва въ четвъртото поколѣние ще се роди бѣло дете. Ако мъжътъ е по-силенъ, първо се раждатъ бѣли деца, а после черни.

Сега не искамъ да остане въ васъ едно обезсърдчение. Радвайте се на живота, който сте имали досега. Веднѣжъ Богъ ви е изпратилъ на земята, Той е предвидилъ вашето бждеще. Ще останете на земята, докато придобиеете знанието, свободата и любовта. Щомъ имате подкрепата на Божествения свѣтъ, ще работите. Нѣкои отъ васъ ще бждатъ художници, други ще бждатъ музиканти, пѣвци, трети — учени, философи. Ако сте пѣвци, ще бждете по-добри отъ сегашнитѣ. И тѣ не сж лоши, но истински пѣвецъ е оня, който прилага пѣненето въ живота. Нѣкой отъ васъ ще пѣе сопранъ, другъ — теноръ, трети — басъ. Сопранътъ отива въ висинитѣ, а басътъ слиза надолу и дава плодове. Тенорътъ показва

докжде басътъ може да се качи. Алтътъ показва, докжде сопранътъ може да слѣзе, т. е. докжде могатъ да слѣзатъ неговитѣ блага. За сега алтътъ е елементъ, който остава недо развитъ. Сопранътъ трѣбва да има ясенъ и привлекателенъ тонъ, а басътъ трѣбва да бжде обемистъ и топълъ. Басътъ има дълги вълни, а сопранътъ — къси. Всички, които искатъ да управляватъ свѣта, трѣбва да бждатъ басисти. Ония, които носятъ добри съвети отъ Божествения свѣтъ, трѣбва да бждатъ сопрани. Ония, които ще покажатъ пътя на прилагането, трѣбва да бждатъ алтисти и тенори. Предлагамъ ви да си изберете, какви да бждете—басисти, сопрани, алтисти или тенори.

Тоя е пътътъ, по който можете да служите на Бога, както трѣбва. Тоя е пътътъ, по който можете да служите на любовта, както трѣбва. Въ бждеще се изисква отъ всички да пѣте и да свирите.

Божията Любовь носи изобилния и пълненъ животъ.

*

14. Беседа отъ Учителя, държана на
29 октомврий, недѣля, 10 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Факти, закони и причини

Красивъ е животътъ.

Красивъ е свѣтлиятъ пжтъ.

Когато отивате на гостилницата, всѣки си избира нѣщо за ядене. Вие какво си избирате за ядене? Кое е най-важното, което сте научили? Казвате: Любовь. Думата „любовъ“ е неразбрана. Старитѣ хора мислятъ, че тия, които се занимаватъ съ любовта, сж извѣяни. Старитѣ гледагъ на младитѣ, като на извѣяни, понеже се занимаватъ съ любовта. Не бихте ли предпочели хубавото извѣяно жито? Кое жито е по-хубаво: съ сламата, или добре извѣяното?

Човѣкъ, за да разбира единъ предметъ, трѣбва да има известно разположение. На болния не можешъ да държишъ нѣкаква лекция. Каквото и да му говоришъ, той казва: Остави ме сега! Той има нѣщо въ главата, въ гърдитѣ, въ стомаха — боли го нѣщо. Той само за болестята си говори. Той казва: Дай мѣ нѣкакъвъ цѣръ. Хората страдатъ отъ три болести: едни страдатъ отъ главоболие, други — отъ грѣдоболие, трети — отъ стомашно разстройство. Когато свѣтлината не прониква достатъчно въ мозъка, човѣкъ страда отъ главо-

болие; когато въздухът не прониква достатъчно въ дробоветъ, явява се гръдоболие; когато нѣма достатъчно храна за стомаха, явява се стомашно разстройство. Нѣкога вие сте неразположени, нѣкога сте весели. Коя е причината за това, не знаете. Азъ считамъ веселъ човѣкъ оня, който е всѣкога като свѣтлия день. Чиновникътъ е веселъ на края на месеца, когато получава заплата. Младата мома е весела, когато е добре облѣчена. Ако не е добре облѣчена, тя не е весела. Изкуство е да бждешъ веселъ всѣкога, при добри и при лоши условия, при лишението и при изобилието на живота.

Казватъ: Да има човѣкъ мпръ. Отъ България изпратиха една депутация въ Русия да преговаря за миръ. Колко дни чакаха тамъ, докато се подпише мирътъ? Значи, първо е подписването на мира, а после мирътъ пристига на малки рѣкички. Вашата депутация отишла ли е да преговаря за миръ? Трѣбва и вие да изпратите своя депутация. Иначе, мирътъ не може да дойде. Първо очитѣ изпращатъ депутация до слънцето, да имъ изпрати специална свѣтлина. Тогава слънцето подписва договоръ и изпраща свѣтлина. Нѣкои мислятъ, че свѣтлинита иде по поржка отъ тѣхъ. Има свѣтлина, която иде само ако ѝ изпратите депутация, да я поканите. Безъ депутация тя не иде. Ако животътъ се развиваше, както хората си мислѣха, досега тѣ трѣбваше да бждатъ

светии. Хиляди години още ще минатъ, но светийството нѣма да дойде. Не се става лесно светия. Не е въпросъ да станешъ светия на земята. Истински светия е оня, който може да отиде на слънцето, да направи една разходка. Ако не може да направи разходка до слънцето, никакъвъ светия не е. На земята лесно ставашъ светия. Запалишъ една свѣщъ за единъ-два часа — светия ставашъ. Изгори свѣщъта, свърши се светийството.

Сега чета по лицата ви, казвате: Знаешъ ли, колко ни изплашиха бомбитѣ надъ София? Виждамъ, много бомби носите въ съзнанието си, като икони сте ги закачили. Ако бѣхте светии, бомбитѣ щѣха да слѣзатъ до васъ; тѣ ще ви се поклонятъ и ще останатъ цѣли. А сега, не само бомбилѣ гърмятъ. Отъ хиляди години хората живѣятъ въ несъгласие, въ караници и разправии. Тѣхниятъ животъ стана причина за бомбардировкитѣ. Всѣка мисль, проектирана въ пространството, се предава чрезъ високоговорителъ. Вие не подозирате, че човѣкъ може да изпрати въ пространството една динамична мисль като бомба. Само единъ човѣкъ може да причини голѣмо нещастие на човѣчеството. Една жена и единъ мжжъ въ рая причиниха такава нещастие, отъ което и донесъ хората не могатъ да се освободятъ. Всичко това дойде поради едно желание да си хапнатъ малко отъ една ябълка — отъ забране-

ния плодъ. Какво лошо има въ желанието да си хапнатъ малко

Казвамъ: Първитъ човѣци направиха една погрѣшка и не се извиниха. Напротивъ, тѣ започнаха да се оправдаватъ. Богъ запита първо Адама, защо яде отъ забранения плодъ. Той каза: Господи, азъ имахъ голѣма вѣра въ Тебе. Другарката, която ми даде, се ползуваше съ довѣрие предъ мене. Вѣрвахъ и на нея, както на Тебе. Мислѣхъ, че каквото ми каже, е вѣрно. Ти трѣбваше да ме предупредишъ. Обаче, Богъ забрани на Адама да яде отъ дървото, което бѣше всрѣдъ рая, но той забрави заповѣдта. Интересно е, отде дойде на ума на Адама мисълта, да се скрие. Цѣль день Богъ търси Адама, но едва привечерь го намѣри. Тогава Адамъ каза: Чухъ, Господи, гласа Ти, но се убояхъ да излѣза, защото съмъ голъ. — Кой ти каза, че си голъ? Да не си ялъ отъ забраненото дърво? Така вината падна върху Ева. На въпроса, защо яде отъ забранения плодъ, Ева отговори адвокатски. Тя каза: Змията, която си създалъ, ме убеди да ямъ отъ тоя плодъ. Защо Богъ остави животнитъ въ рая? — Да се учатъ хората отъ тѣхъ. Кой е предполагалъ, че животнитъ могатъ да предадатъ нѣкои нѣща невѣрно? Значи, Ева хвърли вината върху змията. Богъ изслуша Адамъ и Ева внимателно и спрѣ до

тѣхъ, не отиде до змията да я разпитва, защо е дала на Ева толкова лошъ съветъ.

И днесъ условията на живота сж сжщитѣ. И донесъ, още хората се оправдаватъ като Адамъ и Ева, но Богъ не приема вече никакви оправдания и извинения. Оправданието бѣше важно само за Адамъ и Ева. По сжщия начинъ ние не можемъ да се извинимъ. Сегашниятъ човѣкъ е поставенъ предъ другъ изпитъ. Наблюдавалъ съмъ възрастни хора. Минава нѣкжде, откъсне си единъ плодъ и, като види нѣкой човѣкъ, скрие го въ джоба си, тури отгоре ржцетѣ си, като че нищо не е станало. Той не се крие като Адама, но крие плода въ джоба си. Като срещне нѣкого, поздрави го и, като отмине, извади плода и започва да яде.

Ще кажете, че животътъ е тежъкъ. Ако направите една статистика, ще видите, че човѣкъ минава три четвърти отъ живота си въ тревоги. Колко минути презъ деня човѣкъ е щастливъ? Като преживѣе нѣщо хубаво, той се радва. И за това има нѣкаква причина. Ако се намѣри въ мжчноти, човѣкъ се утешава, че като отиде на оня свѣтъ, поне тамъ работитѣ му ще вървятъ добре. Това е заблуждение; все едно, ученикътъ, който не е свършилъ четвърто отдѣление, да мисли, че може да влѣзе въ първи класъ. Той казва: Азъ не мога да уча добре въ отдѣленията, но като влѣза

въ първи класъ, ще уча добре. Ако въ отделенията не ти върви, и въ класоветъ нѣма да ти върви, и въ университета нѣма да ти върви. Ще кажете, че имашъ вдъхновение. Значи, вдъхналъ си въздухъ. Какъ мислите, съ едно вдъхване става ли работа? Съ едно вдъхновение става ли нѣкаква работа? Колко пжти на день трѣбва да се вдъхновявашъ? Десетъ вдъхновения сж нуждни на минута. За единъ часъ, или за 60 минути сж потрѣбни шестотинъ вдъхновения, т. е. шестотинъ вдишки, а за десетъ часа — шесть хиляди вдишки.

Съвременнитѣ хора се интересовагъ отъ единъ въпросъ, който ги спѣва. Тѣ искатъ да знаятъ, какво пишатъ вестниците за погрѣшкитѣ на хората. Дето и да отидете, въ която държава и да влѣзете, това сж ежедневнитѣ новини. Това сж криви работи. Понѣкога пишатъ въ вестниците, че нѣкжде станала катастрофа, че толкова души сж убити на войната, толкова сж пленници, толкова ранени. Какво ще придобиемъ, ако знаемъ това? Умрѣлитѣ, раненитѣ страдатъ. Ако отивашъ да гледашъ, трѣбва да имъ помогнешъ. Българитѣ иматъ обичай, като отиватъ на гробищата, да поливатъ гробоветѣ съ вода и съ малко вино. Отде е излѣзълъ тоя обичай? Азъ искамъ да зная, защо поливатъ гроба съ вода, а нѣкога съ вино?

Когато цвѣтата цвѣтятъ, изпращатъ своето уханіе надалечъ. Така ги намиратъ пчелитѣ, насѣкомитѣ, пеперудитѣ. Значи, уханіето на цвѣтата е пжть, по който насѣкомитѣ търсятъ храната си. И въздухътъ има свое уханіе. Човѣкъ, споредъ развитіето на своето обоняніе, опредѣля, кой въздухъ е за него. Въ небето е опредѣлено количеството на въздуха за всѣки човѣкъ. Ти трѣбва да поемешъ онова количество въздухъ, което е опредѣлено за тебе. Колцина знаятъ, кой въздухъ е за тѣхъ? Ако нѣкога попаднешъ на тоя въздухъ, цѣлия день се чувствуваешъ радостенъ; ако не можешъ да попаднешъ на тоя въздухъ, цѣлия день си тжженъ, неразположенъ. Скрѣбътъ показва, че нѣщо ви липсва, че не сте разбрали нѣщо.

Често пишете думата „любовъ“. Ако изпуснете булвата „л“ или „ю“, ще разберете ли, каква е думата? Ако изпуснете „ъ“ или „ь“ на края на думитѣ, значението имъ не се губи. Тия букви не сж отъ голѣмо значение, и безъ тѣхъ може да се пише. Не само букви се изпушатъ, но нѣкои хора не пишатъ правилно известни букви. Напримѣръ, буквата „м“ пишатъ по два начина: или първиятъ връхъ повисокъ, или вториятъ. Въ първия случай човѣкъ поставя себе си, азъ - ть на първо мѣсто, а второто лице — ти — на второ мѣсто; въ втория случай „ти“ е на първо мѣсто, азъ - ть

— на второ мѣсто. Ще кажете, че е все едно, какъ ще напишете една буква. Не е все едно, буквитѣ не сж произволни. Който туря азъ - тѣ на първо мѣсто, той е скържавъ. Ако туришъ азъ - тѣ на второ мѣсто, ти си щедъръ, ти си човѣкъ съ достоинство. Дето и да отиде човѣкътъ съ достоинство, навсѣкжде е единъ и сжщъ: отваря кесията си и дава. Съ това той иска да покаже, че разполага. Бедниятъ, и да отвори кесията си, мълчи, нищо не говори, нѣма петаче въ себе си. Той дава право на богатия да заповѣдва. Ако богатиятъ осиромашее, и бедниятъ може да заповѣдва. Викашъ единъ работникъ, иска ти хиляда лева надница. Това е нѣкогашна министерска заплата. Работникътъ казва: Ако си съгласенъ на тая надница, ще ти работя. Едно време работникътъ получаваше 20—30 лв. надница, а сега — 1000—1200 лева. Бомба разрушила кжщата ти. Какъ ще я поправишъ при такива надници?

За голѣмитѣ разрушения се плаща скжпо. Правя аналогия: на ония, които сами не могатъ да изправятъ характера си, работницитѣ взиматъ скжпо. Тая е причината, дето характерътъ имъ остава неизправенъ. На ония, които сж готови сами да се изправятъ, работницитѣ взиматъ евтино. Следователно, когато казваме, че мжно се изправя човѣшкиятъ характеръ, това показва, че работата е скжпа, и на работницитѣ се плаща много. Ако река на нѣ-

кой отъ васъ да стане отъ мѣстото си, безъ да му дамъ нѣщо, ще се обиди. Ако дойде нѣкой съ пълни джобове златни монети и ти даде една отъ тѣхъ и каже, да станешъ отъ стола си, за да седне той, ти веднага ще му отстѣпишъ и ще си намѣришъ друго мѣсто. Ако ти даде една обикновена книжна монета отъ 20 лв., ще кажешъ: Никой нѣма право да ме вдига отъ мѣстото ми. Значи, ако ти даде златна монета, има право да те вдига отъ мѣстото; ако ти даде книжна монета, нѣма право. Наистина, трѣбва да има нѣкаква сериозна причина, за да се свърши една работа. Трѣбва да има на лице една причина, единъ законъ, единъ фактъ. Де е мѣстото на причината, де е мѣстото на закона и де е мѣстото на факта? Причината е въ главата, законътъ е въ дробоветъ, фактътъ е въ стомаха. При сегашнитъ условия, въ които живѣемъ, първо трѣбва да дойде фактътъ. Подъ „фактъ“ разбираме истината, подъ „законъ“ — мъдростъта, подъ „причина“ — любовъта. Фактътъ предизвиква истината, истината предизвиква мъдростъта, а мъдростъта — любовъта. Ако посѣете едно сѣме нѣкъде, любовъта и мъдростъта идатъ да го възрастятъ. Не можешъ да свършишъ една работа, ако истината не е на твоя страна, т. е. ако нѣмашъ единъ фактъ за това. Въ дадения случай фактътъ представя паритѣ или

силата, съ която разполагашъ. Краката, рж-
цетъ сж факти въ нашия животъ.

Често опредѣляме нѣщата съ думитѣ:
причина, законъ и фактъ. Трѣбва да свържемъ
мислитѣ си съ подбудителната причина, чувст-
вата си съ мъдростта, а постъпкитѣ си съ
истината. Ако постъпкитѣ на човѣка не сж
свързани съ истината, и ако между постъп-
китѣ и истината нѣма контактъ, никакъвъ ре-
зультатъ не може да се очаква. Ако чувствата
не сж свързани съ мъдростта, никакъвъ
результатъ не може да има. При това по-
ложение, законътъ не може да действува.
Ако нѣма връзка между мисълта и самата
причина, никаква мисълъ не може да се про-
яви. Всѣки човѣкъ, който говори съзнател-
но, има причина, има законъ, има фактъ за
това. Безъ причина, безъ законъ и безъ фактъ
човѣшката мисълъ не може да се предава. За-
конътъ е пжть, по който мисълта се предава.
Истината е крайниятъ предѣлъ, до който ми-
сълта отива. Христосъ казва: „Азъ съмъ пж-
тътъ, истината, и животътъ.“ Пжтьтъ е мъ-
дростта, презъ която трѣбва да минемъ; исти-
ната е зенитътъ, а животътъ е любовта. Коя е
най-високата точка въ човѣшкия животъ? Де
е зенитътъ въ човѣка? — Горѣ, на главата,
тъй нареченото „кубе.“ За да стигнемъ висо-
ката точка, ще минемъ презъ кржга. Най-ви-
соката точка е привидна. И на насъ така се

вижда, че на обѣдъ слънцето е най-високо. Въ сжщностъ, слънцето е толкова високо сутринъ, колкото и на обѣдъ. Вижда ни се по-високо по отношение на земята, т. е. на материалния свѣтъ, въ който се движимъ.

Казвамъ: Високитѣ работи иматъ свои подбудителни причини. Ако си на високо мѣсто, ти си силенъ, лесно можешъ да пуснешъ единъ камъкъ надолу, или да прекарашъ вода, да потече въ низината. Значи, всички нѣща въ горната половина на кръга ставатъ лесно. Влѣзете ли въ долната половина на кръга, тамъ нѣщата ставатъ мжно. Ако пропуснешъ добритѣ условия и оставишъ работата си за другъ пжтъ, въ другъ животъ да я свършишъ, ти се намирашъ въ обратното положение на кръга, въ долната половина, дето нѣщата ставатъ мжно. Чудишъ се следъ това, защо работата ти не върви добре. Не всѣкога Богъ дава благоприятни условия. Отложишъ ли за другъ пжтъ, мжнотиитѣ се увеличаватъ.

Казвате: Свѣтътъ живѣе по единъ начинъ, а ние — по другъ начинъ. Прави сте, че свѣтътъ живѣе по свой начинъ. Ако влѣзешъ въ единъ тренъ, ще се подчинишъ на всички условия, на които хората се подчиняватъ. Стотици души сж влѣзли въ трена и ще се движатъ, не наждето тѣ искатъ, но дето тренътъ ги води. Ако тренътъ върви въ по-

сока, въ която и азъ искамъ да отида, ще се кача на трена и ще се оставя на негово разположение — да ме води, дето той иска. Въ тоя случай азъ нѣма да му заповѣдвамъ. Нѣма да постъпвамъ, както съ каруцаря, но ще се подчиня на закона. Та когато казваме, че хората живѣятъ така, това показва, че тѣ пжтуватъ съ тренъ: дето тренътъ ги води, тамъ отиватъ. Ако не искашъ да живѣешъ като тѣхъ, пешъ ще ходишъ. Знаете ли, отъ колко малки работи зависи нѣкога вашия успѣхъ? Минавашъ презъ гора, виждашъ два клона преплетени, бурята ги е сплела. Бързашъ, отминавашъ ги, не искашъ да спрешъ за малко, да ги разплетешъ. Ако не послужишъ на тия клоне, може за цѣлъ день, а може и за цѣла година да объркашъ работитѣ си. Ако не си ги видѣлъ, отговорността ти е малка; ако си ги видѣлъ, отговорността ти е голѣма. Какво може да стане? — Дрехитѣ си можешъ да скжсашъ, волътъ ти да умре, кжщата ти да се събори, да те изпждятъ отъ училище. Какво ти струва да спрешъ за малко и да одѣлишъ двата клона единъ отъ другъ?

Казватъ за нѣкого: Опѣкъ човѣкъ е той, не взима отъ дума. Какъ му казвашъ думата си? Всѣки човѣкъ си има особенъ езикъ. Ако искашъ да те разбере, ще говоришъ на неговъ езикъ. Нѣма да произнасяшъ думитѣ, както ти искашъ; ще ги произнасяшъ, както той

иска. Ако войникътъ се яви предъ полковника, какъ ще му говори? Ще каже: Моля, господинъ полковникъ! Ако каже само „господинъ полковникъ“, безъ да прибави думата „моля“, какво ще стане съ него? Ако каже само „полковникъ“! Не, ще каже „моля, господинъ полковникъ“ и ще произнесе тия думи музикално. Хората страдатъ отъ немусикалностъ. Трѣбва да имате микрофонъ, да се научите да говорите музикално. Когато ви се говори грубо, схващате грубостта; когато вие говорите грубо, не схващате грубостта. Въ това е погрѣшката на хората.

Мнозина подържатъ, че Христосъ ще дойде да оправи свѣта. Какъ ще дойде Христосъ? Преди две хиляди години не дойде ли Христосъ? Дойде, но не оправи свѣта. — Защо? — Защото не Го послушаха. Има майки, които раждатъ децата си, но не ги отглеждатъ. Въ тѣхъ майчиното чувство е слабо развито. Такава майка, като роди дете, оставя го на други, тѣ да го отглеждатъ. Тя се разхожда само и казва: Не съмъ свикнала да гледамъ деца. Тогава да не се е женила. Като развие майчиното чувство, тогава да се жени. Деца, за които майкитѣ не се грижатъ, сж невъзпитани. Ще кажете, че и безъ кокошка може да се измжти яйцето. Възможно е, но не зная, какво пиле ще излѣзе отъ яйце, което кокошка не го е мжтила. Пиле, което кокошката е

снесла и измътила, придобива характера на майка си. Любовь е вложила кокошката въ своето пиленце.

Сега приложението: имате една мисълъ. Ако вие родите тая мисълъ и оставите други да я отглеждатъ, не играете ли ролята на оная майка, която роди дете и го дава други да го отглеждатъ? Родишъ една мисълъ и казвашъ: Други да я отглеждатъ, азъ нѣмамъ време. Щомъ нѣмашъ време, не раждай. Това не е законъ. Ония отъ васъ, които искатъ да бждатъ здрави, които искатъ да бждатъ щастливи, трѣбва да учатъ. Щастието и здравето нѣма да дойдатъ произволно. Болниятъ баща не може да предаде здраве на сина си. Болната майка не може да предаде здраве на дъщеря си. Здравиятъ баща предава здраве на сина си, и здравата майка предава здраве на дъщеря си. Това сж закони. Ако твоятъ мозъкъ, въ даденъ случай, не е здравъ, какъ ще роди една хубава мисълъ? Ако не е хармонично нагласенъ, какъ ще създадешъ една свѣтла мисълъ? Ако сърдцето ти не е спокойно и се тревожишъ, ти не можешъ да родишъ едно хубаво чувство. Ако волята ти не е възпитана, постъпките ти не могатъ да бждатъ благородни.

Първото нѣщо, което трѣбва ва спазвате като правило въ живота: Като вървишъ, винаги прѣвъ се отбивай. Даже и на мравката прави пжтъ. Срещнешъ нѣкой — обиколи го,

път му стори — на всички прави път, ако искаш да ти върви. Сега всъки върви по правия път, пести времето си. Англичанитъ казватъ: Времето е пари. По права линия вървятъ тѣ, да печелятъ повече време, да иматъ повече пари. Англичанитъ казватъ: Право къмъ целта! На нѣкои отъ васъ коситѣ сж побѣлѣли. Да допуснемъ, че ви кажа, какъ да ги почерните, какво ще направите? Първо, вие се постарайте да почерните единъ косъмъ, както азъ съмъ почернилъ космитѣ на веждитѣ си. Правилъ съмъ опитъ да ги почерна. Не ми костува много време да почерна цѣлата си коса, но не искамъ. Боядисайте само единъ косъмъ. Казвате, че имате воля. Ако не можешъ да почернишъ единъ косъмъ, каква воля имашъ?

Да дойдемъ до реалното въ живота. Кое е реалното? — Мисълта, чувствата и постѣпкитѣ. Мисълта е мощна, чувствата сж мощни и постѣпкитѣ сж мощни. — Кога? — Когато разбираме причинитѣ, законитѣ и фактитѣ, които действуватъ. Тогава всичко може да се постигне. Това нѣма да стане изведнѣжъ. Първо трѣбва да се очисти мисълта; сжщо така трѣбва да се очистятъ чувствата и постѣпкитѣ. Оттамъ трѣбва да се започне. Какъ ще очистишъ мисълта си? — Като предизвикашъ въ ума си само еднородни мисли. Въ даденъ моментъ ти мислишъ за конь, за ма-

гаре, за бубулечица — смѣсвашъ различни мисли въ ума си и не можешъ да очистишъ своята мисълъ. Но и ако мислишъ само за конь, твоята мисълъ не може да бжде чиста; ако мислишъ само за бубулечици, твоята мисълъ не може да бжде чиста; ако мислишъ само за жаба, мисълъта ти пакъ не може да бжде чиста. Какъ можешъ да очистишъ мисълъта си? — Като очистишъ око̀то си. Човѣкъ, на когото око̀то не е чисто, не може да бжде чистъ. Човѣкъ, на когото ухото не е развито, да слуша хубаво, и сърдцето му не може да бжде чисто; ако не разбира и възприема правилно звука, сърдцето му не може да бжде чисто. Ако не можешъ да възприемашъ финитѣ трептения на храната, която влиза въ стомаха ти, безъ да го мжчи, ти не можешъ да разберешъ истината.

Мнозина говорятъ за истината. За да разберешъ истината, първо трѣбва да очистишъ устата си. Ще кажешъ, че трѣбва ухото си да очистишъ. Истината чрезъ ухото не можешъ да намѣришъ. Истината е реална, и яденето е реално. Като яде, човѣкъ трѣбва да е доволенъ. Ако седнешъ предъ трапезата недоволенъ и погледнешъ недово̀лно, ти ще развалишъ всичкото ядене. Трѣбва да ядешъ съ свещенъ трепетъ, да забравишъ всичко около себе си, да знаешъ, че нѣщо хубаво, което Богъ е изпратилъ, влиза въ тебе. Ще погледнешъ

къмъ всички съ любовь. Не мисли, че нѣкой ще мине край тебе и ще ти вземе храната. Никой не може да ти вземе храната, която обичашъ. Храна, която не обичашъ, всѣки може да ти я вземе. Майкитѣ не даватъ любимитѣ си деца на чужди хора, да ги осиновяватъ — никога не даватъ обичнитѣ си деца. Мисли, които не обичаме, лесно изпращаме навънъ. Наблюдавамъ, вие се събирате всѣка вечеръ на молитва. Събирате се по единъ неправиленъ начинъ. Така не се прави молитва. Ако мисълта и чувствата на човѣка не сж чисти, той не може да се моли. Еднообразието въ молитвата не е полезно. Да четешъ постоянно едни и сжщи молитви, това е престѣпление. Хубавитѣ нѣща не се повтарятъ. Въ любовьта нѣщата не се повтарятъ. Тамъ всѣко нѣщо става само по единъ пжтъ. И втори пжтъ може да стане нѣщо, но по другъ начинъ. Ако веднѣжъ любишъ, втори пжтъ по сжщия начинъ не можешъ да любишъ. Сжщиятъ законъ се отнася и до мисълта. Това, което днесъ мислишъ, не се повтаря. Като знаете това, прилагайте всичката си любовь и мисль въ работата си.

Казва се за нѣкого, че се разболѣлъ. — Радвамъ се, че се разболѣлъ. — Еди-кой си оздравѣлъ. — Радвамъ се, че оздравѣлъ. Не мислете, че болестъта е лошо нѣщо. Като се разболѣе, човѣкъ става по-мекъ, по-внимате-

ленъ — повече свѣтлина е придобилъ. Не да боледува човѣкъ постоянно, но понѣкога само. Ти не можешъ да боледувашъ два пѣти отъ една и сѣща болестъ. Като те хване треската веднѣжъ, втори пѣтъ и да искашъ да те тресе по сѣщия начинъ, не може. Ще треперишъ при треската, но има разлика въ треперенето. Като изучавате проявитѣ на треската, виждате, че тя има опредѣлено време. Като хване нѣкого, тя иде на опредѣлено време и си отива на опредѣлено време. Хване ли го втори пѣтъ, тя избира друго време. Нѣкоя треска се придружава съ студъ, човѣкъ трепери, зжбитѣ му тракагъ, а нѣкоя — съ голѣмъ огънь. Коя е за предпочитане: треперушката, или огненицата? Огненицата подлага всички нечистотии на изгаряне. Тя е „аутодафе“ на нечистотиитѣ.

Първото нѣщо, което се изисква отъ човѣка, е да пречисти кръвта си. Не можешъ да пречистишъ кръвта си, ако нѣмашъ чисти мисли, чисти чувства и чисти постѣпки. Както пречиствашъ кръвта си чрезъ дълбоко дишане, така ще намѣришъ начинъ за пречистване на своитѣ мисли. Ако пречистишъ кръвта си, ще се освободишъ отъ много болести. Болеститѣ се дължатъ на нечиста кръвь. Болеститѣ се дължатъ и на нечиста храна. Ядешъ плодъ, безъ да го измиешъ. Може веднага да не заболѣешъ, но създавашъ лошъ навикъ въ себе си, подхранвашъ леността. Нечистата

храна внася утайки, нечистотии въ стомаха, които постепенно тровятъ кръвта. Нечистата кръвь, освенъ болести, причинява неразположение, песимистично настроение, леностъ въ човѣка. Човѣкъ съ чиста кръвь се отличава съ голѣма енергия и пѣргавина. Губишъ ли пѣргавината си, кръвта ти е започнала да става нечиста. Чистата мисль, чиститѣ чувства и чиститѣ постѣпки сж динамични, правятъ човѣка бодъръ, младъ.

Всѣки иска да бжде добъръ, да се подмлади. Затова се създава Божествена Школа, да научи хората, какъ да живѣятъ, да използватъ живота. Ще живѣешъ 40—50 години, но да живѣешъ, както трѣбва, да използвашъ разумно всички блага. Нѣкой живѣе 40—50 години, но не може да използва Божественитѣ блага, както трѣбва. Живѣе известно време и се страхува, че ще умре, ще отиде на оня свѣтъ. Ако умрешъ веднѣжъ, втори пътъ да не желашъ да умирашъ. Като дойде смъртта, човѣкъ престава да яде, нѣма желание за ядене, не може да диша, въздухъ не може да приема. Днесъ намалява храната и въздуха, утре ги намалява още повече, докато единъ день се намѣри въ пълно ограничение. Богъ е създалъ човѣка да яде, но да яде съ любовь; да мисли, но да мисли съ любовь; да чувствува, но да чувствува съ любовь; да постѣпва, но да постѣпва съ любовь. Любовьта е свещенъ

огънь. Тоя огънь трѣбва да подтиква човѣка къмъ всичко. Да работи съ любовъ, да учи съ любовъ! Не е лесно човѣкъ да учи.

Сега ви говоря за нѣща, които не могатъ изведнѣжъ да се постигнатъ. Най-малко десетъ години усилена работа се изисква, по два-три часа на день, за да реализирате частъ отъ това, което говоря. При това, будно съзнание е нужно. Оня, който е привикналъ да мисли добре, достатъчно е да отправи мисълта си къмъ любимия си предметъ, за да придобие нѣкакъвъ резултатъ. Индуситѣ иматъ различни методи за съсредоточаване на съзнанието си, но нѣкои отъ тѣхъ сж отживѣли времето си. Предметътъ, който обичашъ, задържа погледъ, както и съзнанието ти. Обаче, съсредоточаването на съзнанието не показва още любовъ къмъ нѣщо, нито свободенъ изборъ. Защо гледашъ човѣка? — За да намѣришъ нѣщо хубаво въ него. Като погледнешъ човѣка съ любовъ, ще намѣришъ нѣщо хубаво въ очитѣ му, въ ушитѣ му, въ носа му, въ ржцетѣ му. Въ всѣки човѣкъ има нѣщо хубаво, което заслужва да се гледа.

Нѣкой религиозенъ седи и мисли за Христа, за свети Никола. Какво ще мисли за свети Никола? Той минава покрай него и не го вижда, а мисли за времето, когато е живѣлъ свети Никола. Ако седишъ и мислишъ за Христа Който е живѣлъ преди две хиляди

години, твоята работа е изгубена. Какъвъ е билъ Христосъ едно време, не знаешъ; важно е, какъвъ е сега. Ти се намирашъ въ мъчнития, въ нещастие. Дойде единъ човѣкъ отъвнъ и ти помогне. Ти се чудишъ, кой е тоя човѣкъ. Христосъ е, Който помага. Докато Христосъ е при васъ, съмнявате се и казвате: Или е Той, или не е. Когато Христосъ бѣше между евреитѣ, и тѣ се колебаеха. Вече две хиляди години минаха отъ това време, тѣ още не могатъ да се убедятъ, че Той е тѣхниягъ Месия. Не е Той, Когото очакваме.

Представямъ ви три топки: едната е пълна съ златни монети, другата — съ сребърни монети и третата — съ медни. Топкитѣ сж еднакво голѣми, но съ различна тежина. Най-тежка е златната топка, после сребърната и най-лека е медната. Учениятъ, като види тритѣ топки, ще избере златната. Той казва: Най-тежка е тая топка, но азъ ще я взема, защото съмъ най-силенъ. Като дойде другъ човѣкъ, той ще избере сребърната, а за третия нѣма изборъ — той взима останалата — медната топка. Който взима златото, има право на изборъ, отъ тритѣ топки избира златната. И вториятъ има право на изборъ — отъ две топки прави своя изборъ. Третиятъ, обаче, нѣма право на изборъ. Много отъ сегашнитѣ хора постѣпватъ като последния. Като нѣматъ право на изборъ, тѣ казватъ: Което остане, то е за мене. Не яжте

каквото остава. Човѣкъ, който иска да си създаде характеръ, трѣбва да пие отъ първия гроздовъ сокъ. Ако купувашъ грозде, вземи отъ най-хубавото. Купи по-малко — половинъ или четвъртъ килограмъ, но отъ най-хубавото. Ти искашъ да купишъ повече, по-евтино грозде, макаръ и да не е хубаво. Когато човѣкъ работи съзнателно върху себе си, трѣбва да знае, че малкитѣ нѣща се благославятъ, а не голѣмитѣ.

За следния пжть напишете само по една дума, която обичате и добре разбирате. Ще направимъ единъ опитъ, да видимъ, колцина отъ васъ ще напишатъ думата съ любовъ. Нѣкои може да не намѣрятъ такава дума. Които намѣрятъ тая дума, ще я напишатъ чисто и правилно на едно четирижгълно листче и отдолу ще напишатъ само името си, безъ фамилията. Ако напишете думата, ще имате нѣкаква сполука презъ годината. Ако не я напишете, нѣма да ви вървятъ работитѣ. Да не пишете отъ страхъ — отъ любовъ ще напишете една дума. Ако отложите за другъ пжть, ще ви сполети нѣкаква загуба: или дреха ще си скжсате, или обувка, или нѣщо неприятно ще ви се случи.

Единъ день ходихъ на планината и се грѣхъ на огъня. Той ме обикна, затова една искра ми изгори ржкава. Благодарихъ, че любовта му не е била много голѣма. Ако бѣше

по-голъма, повече щѣше да изгори дрехата ми. И така, ако се колебаєте, не правете опита. Не се наемайте, че после да кажете: Тая работа не е за мене. Не започвайте една работа, ако нѣма да я вършите. Често започвате съ Божественитѣ работи и не ги свършвате. Като напишете думата, която обичате, азъ ще взема листчетата, ще ги прегледамъ и ще ви ги върна. Вие ще ги носите въ джоба си презъ цѣлата година; може да ги оставите и въ наследство. Божието благословение иде чрезъ малкитѣ работи, които ни заобикалятъ. Тѣ идатъ чрезъ очитѣ ни, чрезъ ушитѣ ни, чрезъ ржцетѣ ни, чрезъ устата, чрезъ краката. Божието благословение иде чрезъ готовността да услужваме. Въ ангелския свѣтъ заповѣдь не се издава никога. Тамъ всѣки схваща Божиитѣ мисли и ги прилага — досѣтливъ е. Единъ день и вие може да чувствувате, да схващате Божиитѣ мисли и да ги прилагате. Това е Божието благословение.

Всѣка работа, написана добре, на време и красиво, носи Божието благословение. Нѣкои хора пишатъ красиво; почерктъ имъ е по-красивъ отъ печатнитѣ букви. Човѣкъ трѣбва да пише красиво, защото чрезъ писането той може да се справи съ вътрешната дисхармония въ себе си, съ своето вътрешно разстройство. Ако не се взематъ мѣгки, много отъ васъ ще пострадатъ отъ тая дисхармония, както по-

страдаха отъ бомбитѣ. Ония, които не пострадаха отъ бомби, и донесъ още се намиратъ подъ впечатлението на бомбитѣ — отъ повтаряне на споменитѣ въ съзнанието. Това си спомнятъ, онова си спомнятъ, живѣятъ съ рефлексии. Понѣкога рефлекситѣ сж по-опасни отъ първото преживяване.

Единъ пиянъ миналъ една вечеръ надъ една голѣма пропастъ, безъ да пострада. Сутринята отишълъ да види, какъ е миналъ надъ пропастъта, безъ да падне. Като видѣлъ пропастъта и си представилъ, какво би могло да стане, ужасилъ се. Отъ ужасъ косата му побѣлѣла. Той миналъ надъ пропастъта, безъ да му побѣлѣе косата, а само като я видѣлъ, побѣлѣла му косата. Второто впечатление било по-силно отъ първото. Преповтарянето на впечатленията отъ ужаситѣ действуватъ лошо върху психиката. Трѣбва да се освободите отъ повтаряне на страшнитѣ преживявания. Не ходи да гледашъ нѣща, които събуждатъ стари спомени и впечатления отъ ужаситѣ въ живота.

Мнозина се връщатъ назадъ и се запитватъ за миналото си. Нѣма защо да се занимавате съ миналото си. Какъвъ си билъ въ миналото, не е важно; какъвъ си сега, това е важно. Нѣкои могатъ да видятъ своето минало, но да гледатъ на него като на чуждъ животъ, а не като на свой. Да гледатъ и да кажатъ; Добре е живѣлъ тоя човѣкъ. Понѣкога

природата открива и добритѣ, и лошитѣ работи на човѣка, но като чужди. Ако той знае, че е причина за нѣкои лоши работи, постоянно ще скѣрби; ако знае, че той е причина за нѣкои добри работи, ще се радва. На земята голѣмата радостъ и голѣмата скѣрбъ не се допушатъ. — Защо? — Защото тѣ сж полюси на живота — плюсь и минусъ, които взаимно се неутрализиратъ. Каквото си ималъ, всичко си изялъ и изпилъ — нищо не ти е останало.

Божията Любовь носи изобилния и пълненъ животъ.

*

15. Беседа отъ Учителя, държана на
1 ноемврий, срѣда, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Скрито богатство

Чете се лекцията „Постижими и непостижими нѣща“ отъ книгата „Пътъ къмъ живота.“

Решили ли сте въпроса за постижимото и непостижимото? Какво ще постигнете, ако умножите нѣщо „п“ пѣти? Какво разбирате подъ „постижимо и непостижимо“? Първата дума е положителна, а втората — отрицателна. Казваме „постижимо и непостижимо, ограничено и неограничено, или гранично и безгранично.“ Постижимото е гранично, а непостижимото — безгранично. Ако подъ „постижимо“ разбирате нѣщо реално, не сте прави. Реалното не е гранично, не е нѣщо малко. Имате единъ хлѣбъ — ограниченъ е. Изядете го и въ единъ день работата се свършва съ него. Имашъ хиляда хлѣба. За колко дни ще ги свършишъ? За колко дни ще ти стигнатъ хиляда лева? Значи, постижимитѣ нѣща, като се свършатъ, произвеждатъ страдание. Паритѣ, като се свършатъ, произвеждатъ страдание. Ако паритѣ не се свършватъ, ти се радвашъ. Ако рѣката изтича, изпарява се и пресъхва, произвежда страдание. Можешъ да разчиташъ само на оная рѣка, която постоянно тече и не пресъхва. Въ

непостижимото е вътрешниятъ смисълъ на живота, а не въ постижимото, ограниченото, което трае само моментъ. Ти разрешавашъ една задача. Въ свѣта има безброй задачи, а не само една. Смисълътъ на живота е въ многото задачи, въ всички задачи.

Допуснете, че ви е дадена задача да изучавате човѣка. Ако го изучавате само физически, това е една трета отъ реалността; ако го изучавате физически и духовно, това сж две трети отъ реалността; ако го изучавате физически, духовно и умствено, това сж три трети отъ реалността, или едно цѣло. Въ цѣлото се криятъ всички процеси. Цѣлитъ нѣща се проявяватъ и растатъ. Ако раздѣлишъ сѣмето, то не расте; ако го посѣешъ цѣло въ земята, то расте и се развива. Цѣлото расте, а не частитъ. Ако нѣщо расте, то е цѣлото; веднъжъ има условия да расте, всѣкога ще расте. Дървото на ябълката може да остарѣе, да изсъхне, но тя е посѣла вече своитъ сѣменца. Животътъ на цѣлото минава непрекъснато отъ една форма въ друга. Съ това се отличава реалността. Тя има отношение къмъ великия, къмъ неограничения животъ. Реалността не е за обикновения животъ. Орешъ на нивата и казвашъ: Това не е никакво учене, не искамъ да ора. Ще орешъ, за да влѣзешъ въ нереалното. Ще минешъ отъ реалното къмъ нереалното. Като изорешъ нивата, казвашъ: Свър-

шихъ орането. Свършилъ си орането, но не си посѣлъ. Първо ще изорешъ нивата на физическия свѣтъ; после ще я изорешъ въ духовния свѣтъ и най-после ще я изорешъ въ умствения свѣтъ. Като изорешъ нивата и въ третѣ свѣта, тогава ще дойде сѣенето.

Мнозина мислятъ, че като свършатъ работата си въ единъ отъ третѣ свѣта, дошли сж до нѣщо реално. То е относително реално. Това, което постоянно се измѣня, е относително реално. То е само частъ отъ цѣлото. Нѣкои замѣстватъ цѣлото число съ дробно. Да замѣстишъ цѣлото съ дробъ и да искашъ да се прояви, това е невъзможно. Ако отрѣжешъ единия кракъ на нѣкой човѣкъ и го пазишъ като светиия, какво придобивашъ? Такива светини има много. Единъ кракъ ли има светията? Колко косми е турило Провидението на човѣшката глава? Нѣкои хора иматъ по 150 хиляди косми на главата си, други иматъ по 200 хиляди, трети иматъ по 250 хиляди. Важно е, каква роля играе косъмътъ. Космитѣ сж антени. Космитѣ, които сж задъ ушитѣ, сж антени, които възприематъ и предаватъ разрушителни енергии. Като приемешъ тия енергии, ти се настроявашъ войнствено, готовъ си да се биешъ. Космитѣ, които сж близо до центъра на въображението, даватъ полетъ на човѣшката мисль. Космитѣ на горната частъ на главата сж антени на любовта къмъ Бога. Глава

е покрита съ антени. Ако окапятъ антенитѣ, какво става съ тебе? Не можешъ да възприемашъ впечатления отъ външния свѣтъ. Казвашъ: Не мога вече да мисля. Не че не можешъ да мислишъ, но антени нѣмашъ, не можешъ да възприемашъ впечатления отъ външния свѣтъ.

Защо окапватъ космитѣ на човѣка? — Отъ недоволство. Чешешъ косата си, недоволенъ си и казвашъ: Дотегна ми тая коса, всѣки день да я чеша, да я чистя, да не се завѣдятъ паразити. Днесъ си недоволенъ, утре си недоволенъ, докато косата ти окапе и се лишавашъ отъ връзката си съ външния свѣтъ. Ще се чешешъ не само единъ пжтъ на день, но по нѣколко пжти, и то съ гребенъ. Космитѣ трѣбва да бждатъ успоредни, да не се преплитатъ. Ако се преплитатъ, работитѣ нѣма да ти вървятъ добре. Чешешъ се, но космитѣ сж преплетени. Ти се разгнѣвишъ, хванешъ ги грубо, издърпашъ нѣколко косѣма и ги хвърлишъ на земята. Знаешъ ли, колко струва една антена отъ човѣшката глава? Милиони струва една антена. Ти имашъ 250 хиляди косми на главата си. Умножи ги по нѣколко милиона и вижъ, съ какво богатство разполагашъ. Ти казвашъ: Сиромасъ съмъ. Носишъ голѣмо богатство въ себе си, безъ да съзнавашъ това, и минавашъ за беденъ. Вие сте отъ ония, които складирали богатствата си въ земята,

а ходятъ по повърхността ѝ и казватъ: Голѣма сиромашия ни е налегнала, гладни ще умремъ.

Ново разбиране трѣбва! Като се обезсърдишъ, хвани се за косата. Често хората се хващатъ за главата. Нѣкой, безъ да знае, туря рѣцетъ си на главата и така ги държи известно време. Казвамъ: Богатството е въ главата. Ще кажете, че богатството е и въ слънцето. Право е това. Голѣмо богатство крие слънцето. Ако на пѣтя на слънчевитѣ лъчи поставите призма, тя разлага слънчевата свѣтлина на седемъ цвѣта. Щомъ махнете призмата, седемтѣ цвѣта изчезватъ. И птицитѣ боядисватъ сами перата си. Какъ става това? Човѣкъ боядисва дрехата си и после я облича. Птицата облича дрехата си и после я боядисва. Значи, животнитѣ боядисватъ дрехитѣ си следъ като сж ги облѣкли.

Законъ е: Всѣка мисль, която прониква въ човѣшкия умъ, трѣбва да бжде свободна. Остави мисльта си сама да се прояви, не я обръщай на една, на друга страна. Мисльта трѣбва да бжде свободна, сама да проговори. До то не проговори, тя остава неразбрана. Нѣкои разглеждатъ мисльта като нѣщо неупорно. Тѣ казватъ: Фантазия е това! Не е така. Мисльта е мощна сила. Какъ ще си обясните факта, грѣшникътъ да стане светия? Много грѣшници станаха светии. По-

рано бѣха въ грѣха, после се отвърнаха отъ него, съзнаха, че не е реаленъ, и влѣзоха въ реалния свѣтъ. Войникъ си, биешъ се съ тоя, съ оня, но единъ день се убедилъ, че съ бой работата не върви, и се отказвашъ отъ войната. Ти започвашъ да вѣрвашъ въ друго нѣщо. Съ това войната престанала ли е? Ако напишешъ нѣколко стихотворения и ги раздадешъ на хората, обърна ли мисълъта имъ? Тия стихотворения сж подобни на книжката, въ която бакалинътъ турилъ нѣколко бучки захаръ. Изядешъ захаръта, хвърлишъ книжката на земята. Книжката нѣма никаква цена — захаръта е ценна. Въ всѣко стихотворение е ценно съдържанието, а не самата книга, на която е напечатано. Извадишъ книжката, прочетешъ стихотворението и я туряшъ въ джоба си. Въ ума ти остава нѣкаква мисълъ, а не книгата. Сладчината иде отъ нереалния свѣтъ. Подъ „нереаленъ свѣтъ“ разбираме безграниченъ свѣтъ — свѣтъ на неприявенитѣ възможности.

Казвате: Възможно ли е единъ день хората да станатъ съвършени? Възможно ли е нѣкога хората да не воюватъ? — Възможно е. Войната ще се смѣни съ нѣщо по-хубаво. Войната е проста работа. Наблюдавалъ съмъ, какво правятъ децата, като не могатъ да отворятъ нѣкое шише или нѣкаква кутия. Взематъ шишето и го удрятъ въ земята; шишето се счупва, а съдържанието се излиза. И съ

временнитѣ хора постѣпватъ като децата — чупятъ и развалятъ. Разсърдишъ се на приятеля си, хвърлишъ шишето на земята и развалишъ приятелскитѣ си отношения. Казвашъ: Той ме обиди. Въ какво се заключава обидата? Мислишъ ли, че езерото, което е съ километри дълго и широко, може да се изчерпи отъ една чаша вода, която е гребналъ нѣкой? Трѣбва ли да се гнѣвишъ за това? Трѣбва ли езерото да се сърди за водата си? Гнѣвътъ на сегашнитѣ хора е подобенъ на гнѣва на това езеро. Ще те пита езерото, какъ си позволявашъ да гребешъ вода отъ него. Колко вода си взелъ? Една чаша. Водата, като се е втичала въ езерото, искала ли е позволение отъ него? Както водата не е питала езерото, да влѣзе ли въ него, така и ти не трѣбва да искашъ позволение отъ езерото, за да гребнешъ една чаша вода. Ако вземешъ една чаша вода отъ шише, тамъ въпросътъ е другъ.

Съвременнитѣ хора страдатъ отъ неразбиране на живота. Ти гребнешъ вода отнѣкъде и веднага те питатъ: Кой ти позволи това? Защо не си питалъ? Какво ще стане, ако навсѣкъде и за всичко питаешъ? Нѣкъде не трѣбва да се пита. Човѣкъ, като трѣгва за другия свѣтъ, пита ли своитѣ роднини? Нѣкой ученикъ свършва училището и го напуска. Пита ли нѣкого, да напусне ли училището, или не? Щомъ го свършилъ, нѣма защо да пита. Ако на-

пуснешъ училището преди да си свършилъ, тогава питането е на мѣсто. — Защо напусна училището? — Защото не мога да уча. Ученикъ, който престава да учи, ученикъ ли е? Въ момента, въ който престава да учишъ, не си ученикъ. Като започнешъ да учишъ, ученикъ си. Тѣй щото, не всѣкога сте ученици.

Единъ 90 годишенъ старецъ следвалъ цѣли 70 години университетъ. Това било нѣкъде изъ Европа. Следъ това заминалъ за другия свѣтъ. Защо следвалъ 70 години въ университета? Отъ желание да свърши училището. Това показва голѣмо постоянство въ характера. Младитѣ студенти се подигравали съ него, питали го, кога ще свърши. Той отговарялъ спокойно: Има време. Презъ тия 70 години се изредили 18 випуска млади студенти. Той съзналъ погрѣшката на своето минало, когато отлагалъ, напускалъ училището, и най-после решилъ, макаръ и късно, съ мъжнотии, да свърши училището. Цѣли 70 години училъ, но изпълнилъ задължението си. Като свършилъ, приели го вече въ невидимия свѣтъ. Ако не бѣше свършилъ, нѣмаше да го приематъ. На земята все трѣбва да свършишъ нѣщо. Придобиването на една добродетель не е лесна работа.

Говори се за правдата. Що е правда? Интуитивно се разбира, че правдата не трѣбва да се учи, съ нея се раждашъ. Правда е това, което вътрешно разбирашъ, само по себе си.

Никой не може да те учи да разбирашъ правдата. Това, което учишъ, не е правда. Може да изучавашъ честността, но правдата сама по себе си се разбира. Човѣкъ я носи въ себе си като дадено качество. Това е законъ, къмъ който се отнася и любовта. И тя не се учи. Ще учишъ проявитѣ на любовта, ко любовта, като сжщина, нѣма да изучавашъ. Тя сама се изявява. Ако обяснявашъ любовта научно, съзнанието ти се помрачава. Като изучавашъ нереалнитѣ нѣща, умътъ и съзнанието ти се помрачаватъ. Питашъ: Какво нѣщо е любовта? За любовта не се говори. Никой не знае, какво нѣщо е любовта като цѣло. Като проява на цѣлото, всички познаватъ любовта, но не като цѣло. Това, което кара птичката да храни малкитѣ си, безъ да очаква нѣщо, е проява на любовта; това, което заставя жената-майка да отглежда децата си и да работи за тѣхъ безъ пари, е проява на любовта. Това, което импулсира всички хора да вършатъ нѣщо, безъ да очакватъ възнаграждение, е проява на любовта.

Дръжте въ ума си правилото: първо възможното, после невъзможното; първо постижимото, после непостижимото; първо реалното, после нереалното. Непостижимиятъ, нереалниятъ свѣтъ е широка областъ, въ която човѣшкиятъ умъ работи. Реалниятъ, познатиятъ свѣтъ е мѣрка за нереалния, за непознатия.

Често се уиотрѣбаватъ думитѣ „влизана и излизана.“ Кой върши повече работа: който влиза, или който излиза? Сѣмето, което влиза въ земята, върши много работа; но и сѣмето, което излиза отъ земята, т. е. което израства, сжщо върши много рабста. Значи, не можешъ да излѣзешъ оттамъ, дето не си влѣзълъ. Съ други думи казано: Не можешъ да влѣзешъ тамъ, дето не те обичатъ; не можешъ да не излѣзешъ оттамъ, дето не те искатъ. — Защо нѣкои хора не те искатъ? — За да излѣзешъ навнѣ. Даватъ ти свобода, да излѣзешъ. Като не те искатъ въ затвора, ще излѣзешъ внѣ, на свобода. Ако те искатъ, ще бждешъ ограниченъ. Нѣкой ти казва: Да си вървишъ! Има ли нѣщо лошо въ това, че трѣбва да си вървишъ? Да си вървишъ, значи, да влѣзешъ вкжщи. Зима е, навсѣкжде снѣгъ, може да останешъ внѣ, да умрешъ отъ студъ. При лошитѣ условия, ще влѣзешъ въ затвора; при добритѣ условия, ще излѣзешъ отъ затвора. Това е преводъ на една истина.

Казвашъ: Много страдамъ. На мѣсто е страданието. Първо се тревожишъ, страдашъ, че нѣмашъ пари да си купишъ една хубава книга. Купувашъ книгата, започвашъ да я четешъ и изучавашъ. Сега се тревожишъ, да не би да не я запомнишъ, защото трѣбва да предадешъ прочетеното на други. Ако не я запомнишъ, ще гледатъ на тебе като на невежа, кой-

то не може да чете и да запомня. Не е важно, какво мислят хората за тебе. И за животните се казва, че сж глупави. Вижте, какво прави змията презъ зимата. Презъ есенята тя си събира храна, за да прекара зимата въ летаргия — да има какво да изразходва. И мечката прави сжщото. Ако и ти си изпосталълъ, това показва, че си прекаралъ въ летаргия и си изразходвалъ събранитѣ мазнини. Пролѣтъ е, ще излѣзешъ вѣнъ, да похапнешъ, да съберешъ нови мазнини. После пакъ ще дойде летаргиичниятъ сънъ. Много пжти ще минавашъ презъ него. Много пжти ще страдашъ и ще се радвашъ, много пжти ще се събуждашъ и пакъ ще заспивашъ. Докога ще страдашъ? — Докато научишъ уроцитѣ на живота.

Кога ще се прекратятъ страданията на ученика? — Когато се научи да свири. Щомъ се научи да свири, учителятъ му престава да го наказва и мѣмри. Когато хората се научатъ да свирятъ, страданията и мъчнотиитѣ ще ги напуснатъ. Сега всички се оплакватъ отъ страдания, но не свирятъ и не учатъ. Какво сж страданията? Неразбирание хармонията на живота. Мнозина търсятъ лесния пжтъ: турятъ плочата на грамофона, навиятъ го и свирятъ. Плочата свири за себе си, но и ти трѣбва да свиришъ като нея. Ще туришъ иглата върху плочата въ себе си и ще свиришъ. Какъ ще туришъ иглата? Иглата на грамофона се по-

ставя перпендикулярно на плочата, а човѣшката игла — езикътъ, се поставя хоризонтално. Като се движи въ устата, човѣкъ говори. И той говори съ игла, както грамофонътъ, но трѣбва да знае, какъ да се навива.

Човѣшкиятъ езикъ трѣбва да се възпитава. Често плочитѣ на грамофона се изтриватъ, иглитѣ се претяпватъ, и грамофонътъ не свири добре. Сжщото става и съ човѣшкия езикъ. Като игла, и той се претяпва и става грубъ. Възпитанието на езика не е нищо друго, освенъ облагородяване, за да предава вѣрно тоноветѣ на природата. Съ колко плочи си служите, за да предадете вашата речъ? Нѣкои иматъ по две-три плочи, а нѣкои — по четири-петъ хиляди плочи. Колкото повече плочи има човѣкъ, толкова по-голъмо е богатството му. Като постави една плоча веднѣжъ, втори пѣтъ не я поставя.

И земята, като плоча, се движи около слънцето; за една година тя прави само една обиколка. За една година земята прави една разходка около слънцето. Слънцето прави една разходка за двеста милиона години. Ако земята и слънцето не се движеха, ние щѣхме да бждемъ недоволни. Вие не можете да вземете участие въ разходката на слънцето, докато не сте взели участие въ разходката на земята. Всѣка година земята обикаля около слънцето и минава презъ нови области отъ коз-

мичното пространство. Тя никога не минава два пъти презъ едно и също мѣсто, затова предъ насъ се разкриватъ голѣмо разнообразие и голѣми възможности. Огъ движението на земята и на слънцето, човѣкъ придобива голѣми богатства. Неизчерпаеми богатства сж скрити въ пространството.

Въ заключение, казвамъ: Чрезъ страданието човѣкъ придобива нѣщо. Въ всички противоречия на живота, каквито и да сж тѣ, се крие голѣмо богатство. Като разберете това, вие съзнателно се ползвате отъ него.

Изпѣйте пѣсенъта: „Мога да постигна що желая.“

— Само свѣтлиятъ пътъ на мъдростъта води къмъ истината

— Въ истината е скритъ животътъ.

*

16. Беседа отъ Учителя, държана на 3 ноемврий, петъкъ, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Реалности въ живота

Новата епоха, която настъпва сега, нѣма нужда отъ доказателства, да убеждава хората за себе си. Слънцето не се нуждае отъ философи, да доказватъ, че то съществува. Колко е голѣмо, какво прави, това нѣма нужда да се доказва. Философи сж нуждни, когато слънцето залъзе. Пророци сж нуждни, когато слънцето залъзе. Майки и бащи сж нуждни, когато слънцето залъзе. Щомъ изгрѣва слънцето, всички трѣбва да бждатъ на работа. Нужно е едно ново вѣрую.

Що е реалността? Надъ реалното стои свръхреалното, а споредъ философитѣ, надъ реалното стои нереалното. Нереалното, това е свръхреалното. Като четете Библията, виждате, че Богъ е създалъ свѣта отъ нищо, т. е. отъ свръхреалното.

Сега ние трѣбва да изучаваме езика на човѣчеството. Понеже изучаваме много езици, говоримъ на много наречия, раждатъ се противоречия и неразбиране. Съ какво ще докажете, че едно тѣло гори? Самата топлина, която изпуща тѣлото, говори доста убедително. Можешъ ли да убедишъ човѣка, че студениятъ

камъкът е топълъ? Можешъ ли да убедишъ човѣка, че горящото тѣло е студено? Можешъ да се опиташъ да го убедишъ, но нѣма да успѣешъ. Споредъ старитѣ методи, хората се стремятъ да доказватъ, че Богъ сѣществува. Това доказване трѣбва да остане настрана. — Де е Господъ? — Дето е любовта. — Де е Господъ? — Дето е мждростъта. — Де е Господъ? — Дето е истината. — Де е Господъ? — Дето има животъ. — Де е Господъ? — Дето има знание. — Де е Господъ? — Дето има свобода. — Де е Господъ? — Дето има движение. — Де е Господъ? — Дето има учение. — Де е Господъ? — Дето има работа. Хубавитѣ работи не се доказватъ, а ние доказваме, че има Господъ. Всѣки счита за привилегия, че доказалъ на хората сѣществуването на Бога. Слънцето не се нуждае отъ доказателства. То си грѣе. И най-малкитѣ сѣщества усѣщатъ неговото присѣствие. Цѣлата природа е висша школа за човѣшката душа и за човѣшкия духъ. Тя е училище не само за хората, но за всички сѣщества, които живѣятъ въ нея.

Сега вие искате да знаете, какво ще стане съ васъ, като остарѣете и като умрете. Всѣки иска да знае, има ли другъ свѣтъ. Де ще отиде човѣкъ следъ смъртъта си? Който вѣрва, казва, че ще отиде въ другия свѣтъ. Когато ледътъ се топи, де отива? На небето

ли отива? Когато се топи, ледътъ слиза отъ планината въ долината. Не само че не се качва по-горе отъ себе си, но слиза по-надолу.

Заблужденията на хората се дължатъ на гжстотата на неорганизираната материя. Човѣшкитѣ неорганизирани мисли на миналото се отразяватъ върху тѣхъ. Значи, доброто и злото се наследяватъ, затова се казва, че каквото човѣкъ е наследилъ, това проявява. Казватъ за нѣкого: Да се молимъ на Господа, да го просвѣти. Каквото проявява човѣкъ, това е вложено въ него — не може лесно да се премахне.

Съществуватъ две категории хора: едната категория застава на гледището, че има Господъ, а другата категория — на гледището, че нѣма Господъ. Ония, които подържатъ, че има Богъ, живѣятъ, както и ония, които подържатъ, че нѣма Господъ. Ония, които казватъ, че съществува Богъ, ядатъ и пиятъ, както и ония, които отричатъ съществуването Му. Ония, които подържатъ съществуването на Бога, дишатъ, както и ония, които не Го признаватъ. Дветѣ категории хора стоятъ на два полюса. Едната категория стои на свѣтлата страна на земята, която се огрѣва отъ слънцето; втората категория стои на тъмната страна на земята, която не се огрѣва отъ слънцето. Понеже земята се върти около себе си, ония, които сж били безвѣрници, ставатъ вѣрващи;

ония, които сж били вѣрващи, ставатъ безвѣрници. Щомъ те облѣкатъ съ хубави дрехи, ставашъ благородникъ, културенъ човѣкъ; щомъ свалятъ хубавитѣ ти дрехи, минавашъ за простъ, за некултуренъ човѣкъ. Ако имашъ хубави обувки, минавашъ за културенъ човѣкъ; ако обувкитѣ ти сж прости, скжсани, минавашъ за некултуренъ човѣкъ.

Да благодаримъ на природата, че ни е дала петъ отворени врати, чрезъ които влизаме въ контактъ съ нея. Да благодаримъ за онова, което схващаме чрезъ своитѣ очи; за онова, което схващаме чрезъ своитѣ уши; за онова, което схващаме чрезъ обонянието си — чрезъ своя носъ; за онова, което схващаме чрезъ своята уста; за онова, което схващаме чрезъ своитѣ ржце и крака. — Кое е реално? — Реално е това, съ което ходя; реално е това, съ което пипамъ; реално е това, съ което ямъ; реално е това, което възприемамъ чрезъ обонянието; реално е това, което чувамъ; реално е това, което виждамъ. Но има друга една реалностъ, по-висока отъ тая. Реално е това, което чувствувамъ въ себе си; реално е това, върху което мисля; реално е това, което мога да направя въ всѣки даденъ случай.

Сжществуватъ две реалности: едната е относителна реалностъ — на болнитѣ хора. Другата е абсолютна реалностъ — на здравитѣ хора. Ако отидете при единъ боленъ, той ще

ви разправя научно за своя кракъ, че не се свивало колѣното му. Здравиятъ не влиза въ положението на болния. Здравиятъ, който никога не е боледувалъ, не може да влѣзе въ положението на болния, не знае, какво нѣщо е болка. Болниятъ казва: Да имашъ моята опитность! — Благодаря, не искамъ да имамъ твоята опитность.

Разправяше ми единъ българинъ отъ Варненско, отъ село Николаевка, какъ пжтувалъ единъ день съ колата си, впрегната съ два коня. По едно време гледа, едно мочче върви подиръ колата и моли да се качи, да тури дисагитѣ си въ колата, да не му тежатъ. Спрѣхъ колата и казахъ на момчето: Дръжъ, юздитѣ, ще слѣза за малко и после ще продължимъ. Момчето, като взе камшика, че като удари конетѣ, трѣбваше да тичамъ следъ него два километра пжтъ, докато го стигна. Ще качишъ едно дете на колата си, ще слѣзешъ за малко отъ колата и следъ това ще имашъ една особена опитность. Нѣма защо да разправяшъ за такава опитность — представяте си, каква е тя. Като взематъ зимно време юргана или дрехата ви, каква ще бжде опитността ви? Ще усѣтите студъ и ще разберете, че много сте изгубили. Ако е лѣтно време, нѣма да почувствувате голѣма загуба.

Съвременнитѣ хора не трѣбва да губятъ онѣя реалность, която имъ дава здравословното

състояние, която ги прави здрави. Азъ наричамъ тая реалность — реалность на добродетелитѣ на човѣчеството. Днесъ силна дума не е „Богъ“, но човѣщина. Отъ всички се изисква човѣщина. Ако въ своята човѣщина ти не обичашъ ближния си, ако не обичашъ своя баща, ако не обичашъ своята дъщеря, ако не обичашъ своя синъ, ако не обичашъ своя приятель, ако не обичашъ своя слуга, ако не обичашъ всички животни, които ти служатъ, въ какво се изявява величието на човѣка? Ако снемете единъ министъръ отъ реалността, въ която се намира, де отива той? Въ оня свѣтъ ли е отишълъ? Сега въ България сждятъ всички министри, всички видни българи, които управляваха четири години. Направили нѣкаква погрѣшка, за която ги сждятъ. Въ оня свѣтъ ли ще ги изпратятъ? Сега разискватъ, като ги осждятъ, какъ ще ги екзекутиратъ — съ обесване или съ застрелване. Всички хора сж изплашени. И министритѣ нека кажатъ: Братя, сгрѣшихме, простете ни. Въ бждеще ще исправимъ погрѣшката си, не само на думи, но и на дѣло. Азъ давамъ единъ съветъ: Вмѣсто да ги осждятъ на смъртъ, да ги изпратятъ въ нѣкое село, да слугуватъ петъ години на единъ добъръ селянинъ. Да става министърътъ сутринъ рано, да върѣга колата и да отива да оре. При това, да работи не само на домакина, но и на цѣлото село. А отъ

министра се иска да бжде образцовъ слуга. Тая идея не може да се приложи сега, но въ бждеще. Като сгрѣши единъ професоръ, да стане слуга; като сгрѣши единъ учителъ, да стане слуга; като сгрѣши единъ ученикъ, да стане слуга; като сгрѣши единъ религиозенъ човѣкъ, да стане слуга. Всѣки доброволно да предложи услугата си и да каже: Азъ не изпълнихъ Божия законъ, искамъ да слугувамъ безъ пари; цѣла година ще ви слугувамъ само за хлѣбъ, ще бжда образецъ на добъръ слуга.

Сега вие задавате въпроса, какъ може да се служи безъ пари. Не е лошо да служишъ съ пари, но и безъ пари не е лошо да служишъ. Като се говори за служене безъ пари, вие сте недоволни. Кажете, кое подбужда майката и бащата да слугуватъ на децата си? На какво се основава онова учреждение на брачния животъ? Тамъ любовта се проявява, и безъ пари служатъ. На какво се основава бракътъ? Тамъ мжжътъ и жената слугуватъ единъ на другъ безъ пари. И единиятъ се жертвува, и другиятъ се жертвува. Всичкиятъ споръ, всичката мжнотия произлиза отъ факта, че жената не работи споредъ както е обещала; и мжжътъ не работи споредъ обещанието си. Не е лесно да служишъ съ любовъ. Азъ говоря за семейството като за една велика работа, като за едно благородно учреждение, За

това се изисква голѣмо знание. Човѣкъ трѣбва да бжде виртуозъ, за да живѣе добре въ семейството си. Виждате, какви мъчни композиции изпълняватъ нѣкои цигулари. Вие слушате деветата симфония на Бетховена или шестата на Чайковски и виждате, че обикновени цигулари не могатъ да ги изпълняватъ. Голѣми музиканти сж нуждни. За да се изпълни нѣщо отъ Бетховена или отъ Чайковски, всички музиканти трѣбва да бждатъ добри. Отъ всички оркестранти се иска знание.

Казвамъ: Цѣлото човѣчество е съставено отъ хористи и инструменталисти, изпратени на земята да пѣятъ и да свирятъ. Щомъ говоришъ, ти си пѣвецъ; щомъ пишешъ, ти си пѣвецъ; щомъ ходишъ, ти си пѣвецъ; щомъ работишъ, ти си пѣвецъ. Като работишъ съ любовъ, ти си пѣвецъ и музикантъ. Наблюдавамъ, като ходи човѣкъ, дали произвежда нѣкакъвъ звукъ, или шумъ. Ако произвежда звукъ, казвамъ: Музикантъ е тоя човѣкъ. Ако произвежда шумъ, казвамъ: Тоя човѣкъ е новакъ, едва е влѣзълъ въ училището, не може още да ходи. Той не взима вѣрни тонове. Човѣкъ, който работи, който знае да шие, да пише, е музикантъ. Вещиятъ поетъ и писателъ има нѣщо музикално въ себе си. Оня, който не е музикаленъ, пише и заличава, докато най-последно скжса книгата и казва: Нѣма накжде да се излѣзе!

Три възможности предвижда Битието за човъка: да се движи въ реалното, въ нереалното и въ свръхреалното. Като дойдешъ до любовта, нѣма да питашъ, какво нѣщо е тя, но ще кажешъ: Азъ имамъ право да любя. Ще изпълня своя дългъ, своята задача, безъ никакъвъ законъ. Какъ ще любя, това е моя работа. Какъвъ законъ ще приложа, това е моя работа. На каква книга ще пиша, съ какви пликове ще си послужа, това е моя работа. Никой нѣма право да се мѣси въ работата ми. Който чете, ще отвори плика и ще чете, както знае. Всѣки човѣкъ има право да участвува въ реалността и въ свръхреалността — да бжде мждъръ. — Кой е мждрецъ? — Който не прави погрѣшки. — Що е любовта? — Сила, която не допуца омразата. Въ любовта всичко е красиво. Всѣки човѣкъ има право да участвува въ свръхреалността, да обича истината. — Какво е истината? — Мѣсто, дето нѣма абсолютно никаква лъжа. Истината е мѣсто, дето съществува вѣчна хармония, вѣчното благо на живота. Това наричаме блаженство. Въ истината човѣкъ може да се изяви, както иска. Това е вѣчниятъ животъ, това е безсмъртието. Който обича истината, той е безсмъртенъ.

Сега ние се спираме върху това, какво е казалъ Христосъ преди две хиля и години. Това, което е говорилъ Христосъ преди две

хиляди години, е било за тогавашнитѣ хора, не е за насъ. Защо тѣ не повѣрваха въ тая реалностъ? Христосъ трѣбва да дойде днесъ, пакъ да говори на хората. Какво ще говори? Ако дойде днесъ, Христосъ нѣма да излѣкува само единъ боленъ, но ще излѣкува всички болни; ще нахрани всички гладни; всички глупави ще станатъ умни; ще примири всички, които се каратъ. Ако днесъ дойде Христосъ, ще отвори всички затвори, на всички ще даде свобода; ще научи всички хора, какъ да работятъ. — Какъ ще ги научи? — Както слънцето учи всички растения и бубулечици да работятъ. Като изгрѣе слънцето, всѣко растение знае вече, какво да прави; като изгрѣе слънцето, всѣка бубулечица знае, какво да прави.

Казвате: Дано дойде Христосъ, да Го видимъ, да оправи свѣта. Представи си, че Христосъ е дошълъ, но ти си слѣпъ, не Го виждашъ; ти си глухъ, не Го чувашъ; обонянieto ти е притѣпено, нищо не възприемашъ отъ външния свѣтъ; езикътъ ти е боленъ, не можешъ да ядешъ; краката ти сж слаби, не можешъ да ходишъ; рѣцетѣ ти сж болни, не можешъ да работишъ. При това положение, каква полза ще имашъ, че Христосъ е дошълъ? Христосъ е дошълъ, но не можешъ да учишъ. Какво придобивашъ, ако никого не обичашъ и никой не те обича? Всички аномалии въ свѣта се дължатъ на факта, че лю-

бовъта не е проявена. Ако любовта се прояви, всички работи ще се наредятъ. Аеропланътъ се движи благодарение на електричния токъ, който управлява моторитъ. Прекъсне ли се токътъ, аеропланътъ спира. И локомотивътъ се движи благодарение на вжглищата. Ако вжглищата изчезнатъ, локомотивътъ престава да се движи. И хората умиратъ, т. е. преставатъ да се движатъ, по причина на своитъ глупости. Тъ създадоха такива закони, чрезъ които едни други се измжчватъ. Следъ всичко това се говори за култура. Каква култура е тая? Земята още не представя свѣтъ на хармония. Тя едва сега излиза отъ нехармоничния свѣтъ и влиза въ хармоничния. Бждещето човѣчество, което иде сега, е кандидатъ за новото небе и за новата земя, за новата свобода, за новия редъ на нѣщата.

Първиятъ членъ на новата конституция гласи: Ще обичашъ хората безъ пари.

Вториятъ членъ на новата конституция гласи: Ще учишъ хората безъ пари.

Тредиятъ членъ на новата конституция гласи: Ще работишъ на хората безъ пари.

Възможно ли е това? — Възможно е. Колко плащашъ на малката рѣкичка, която полива твоята градина? Ако малката рѣкичка може да ти направи една услуга безъ пари, защо и човѣкъ да не направи сжщото? И човѣкъ може да направи нѣкаква услуга безъ

пари, но знание трѣбва, да знае, какъ да ѝ направи. Ако рѣкчката е кална и едва тече, и да иска да ти послужи, не може. Знание е нужно на човѣка.

Сега азъ не искамъ да се обезсърдчавате отъ вашия животъ. Човѣкъ се обезсърдчава, когато обущата му се скжсатъ; човѣкъ се обезсърдчава, когато дрехитѣ му се скжсатъ, когато станатъ негодни за работа; човѣкъ се обезсърдчава, когато остарѣе, когато косата му побѣлѣе. Казва: Побѣлѣ косата ми, остарѣхъ. — Че това е най-голѣмото благо, което Господъ ти е далъ. Бѣлата коса показва, че трѣбва да бждешъ абсолютно безкористенъ. Ти трѣбва да разберешъ, какво Господъ ти казва чрезъ бѣлата коса. Като не разбирашъ, казвашъ: Побѣлѣ главата ми, остарѣхъ! Господъ ти казва: Сега, съ бѣлата глава ще отидешъ при хората да имъ служишъ безъ пари, да работишъ безкористно, да имъ покажешъ, какво нѣщо е любовта. А ти казвашъ: Свърши се моята работа! И очаквашъ да отидешъ на оня свѣтъ, да ти помагатъ ангелитѣ. Блаженъ си, ако се случи тѣй, както си очаквалъ и мислилъ. Нещастенъ си, ако се случи тѣй, както не си мислилъ.

Често хората — и млади, и стари, изгубватъ временно съзнанието си, както оня руски князь, който изпадналъ въ летаргия. Токътъ на сърдцето му спрѣлъ, и той билъ като мъртавъ.

Лъкарътъ констатира, че сърдцето не работи. то отново може да залочне да работи, но трѣбва да знаете, какъ да си помогнете. Очитъ на човѣка въ това време сж затворени, и той чувствува всичко, чува, какво се говори около него. Князътъ билъ годенъ. Пристига бащата съ дъщеря си, годеницата на княза. Бащата казва на дъщеря си: Ти трѣбва да плачешъ, да покажешъ, че си го обичала. — Нѣма защо да се приструвамъ, обичала съмъ го по необходимостъ, като князь, но сега не мога да се приструвамъ. Какво е било положението на княза, като слушалъ разговора на бащата и дъщерята? Значи, и князь да си, пакъ хората могатъ да не те обичатъ. Казвашъ: Да бжда красивъ! — И красивъ да си, пакъ хората могатъ да не те обичатъ. Красивъта кокошка обичатъ ли я хората? Тѣ я хващатъ за гушката, турятъ отгоре ножа и опитватъ месцето ѝ. Красивото прасе обичатъ ли го хората? Тѣ го обичатъ, когато го приематъ на гости въ стомаха си. Това е друга реалностъ вече.

Реалността има нѣколко степени: реалностъ, нереалностъ и свръхреалностъ. Реалността е въ съприкосновение съ свръхреалността, а свръхреалността е въ съприкосновение съ любовта. Свръхреалността е въ връзка съ живота. Движението е резултатъ на живота. Значи, чрезъ движението ние имаме достъпъ до живота. Сжщо така ние имаме до-

стѣпъ до живота и чрезъ учението, и чрезъ работата. Реалниятъ животъ е и въ движението, и въ учението, и въ работата. Хората не правятъ разлика между нѣщата, които даватъ достѣпъ до живота. Достѣпъ е това, при което ние имаме условия да проявимъ живота.

Хората, изобщо, трѣбва да знаятъ, каква е задачата на цѣлото човѣчество. Тѣ трѣбва да знаятъ, каква е задачата и на дървото. Задачата на дървото е да запази всичкитѣ си листа, нито единъ листъ да не падне отъ него. Нѣкога може да падне единъ листъ, но само ако е за услуга на нѣщо. Какво ще стане съ дървото, ако всички листа окапятъ? — Животътъ престава, т. е. прекъсва се достѣпътъ до реалността. Дърво, на което листата окапватъ, не може да даде плодъ. Докато листата сж на дървото, и цвѣтъ може да даде, и плодъ може да върже. Щомъ окапятъ листата му, нито цвѣтъ може да даде, нито плодъ може да върже. Мислите ли, че човѣкъ, който боледува, може да служи на Бога? Мислите ли, че обезсърдението може да служи на Бога? Можешъ да се обезсърдчавашъ, но ако извадишъ известна опитностъ отъ това. Ако при обезсърдението твоитѣ възгледи сж криви, трѣбва да се спрешъ и да ги изправишъ. Хората боледуватъ по единствената причина, че природата ги спира въ живота, да дойдатъ до пълно съзнание, да се научатъ, какво да правятъ. Нѣкой боледува

известно време и казва: Излѣкуваха ме лѣкаритѣ. Даде нѣколко хиляди лева, направятъ му нѣколко инжекции, но като повтори сжщитѣ погрѣшки, следъ четири-петъ месеца отново заболява. Инжекциитѣ сж на мѣсто, но никога не сж правени толкова много инжекции на хората, както сега. Мислите ли, че сегашнитѣ хора сж много по-умни отъ хората на миналото? По-умни сж въ това отношение, че като изпишатъ една тетрадка, казватъ: Нѣма мѣсто де да пиша, пълна е вече тетрадката. Като кажешъ така, чувствуващъ се свободенъ.

Казвамъ: Нашитѣ тетрадки на страданиято сж почти препълнени. Доста страдания! Нѣма нужда вече отъ тѣхъ. Казватъ нѣкои, че и на оня свѣтъ ще се мжчатъ — адъ имало тамъ. Голѣмитѣ богослови и проповѣдници казватъ, че колкото време е нужно, за да се изпари водата на земята, капка по капка, толкова години ще страда човѣкъ въ ада. Това е крива философия. Адътъ е училище за исправяне на хората. Богъ е създалъ ада за упорититѣ и своенравни духове, като прекаратъ тамъ известно време, да поумнѣятъ тѣхнитѣ дебели глави. Като се исправятъ, Богъ ги хваща съ щипцитѣ си, изважда ги навънъ и казва: Хайде сега на работа! Който не разбира, защо е пратенъ въ ада, казва: Господи, благодаря ти, че ме изпрати тукъ, при топлия въздухъ. Господъ му отговаря: Споредъ мене,

ти си въ ада, не да ти е топло, но да се учишъ. Научи ли се, какъ да изправишъ живота си? Адътъ е мѣсто за изправяне на живота, а сегашниятъ животъ е мѣсто за работа, за благого на хората. Това е новото разбиране.

Казватъ, че Господъ е направилъ ада. На кого е говорилъ Той? На кого е казалъ това? Досега Господъ на никого не е говорилъ. Ще кажете, че Духътъ е говорилъ на нѣкого. Какво му е говорилъ? Ако Духътъ каже на нѣкого да обича хората, това разбирамъ; ако му каже да просвѣщава хората, това разбирамъ; ако му каже да даде свобода на хората, и това разбирамъ. Ако Духътъ му казва да заблуждава хората, да ги мрази, това не е човѣщина. Това е праздна торба, която се нуждае отъ пълнене съ новъ, прѣсенъ хлѣбъ.

Дойде при мене единъ човѣкъ, който започна да ми описва положението си: билъ жененъ, жена му била болна, ималъ три деца. Говори и криви лицето си отъ страдания. Азъ го слушамъ и се усмихвамъ. После му казвамъ: Слушай, приятелю, защо не си кажешъ истината? Ти не си жененъ, нѣмашъ никаква жена, нѣмашъ и деца. Това сж фантазии. Кажи ми истината, азъ ще ти дамъ повече, отколкото като ме лъжешъ. Това е по стария методъ. Кажи ми истината по новъ начинъ. Кажи: Не съмъ жененъ, нѣмамъ деца, но съмъ гладенъ. Ако си самъ, ще те покания въ дома

си, ще ти дамъ единъ хубавъ обѣдъ. Ако си самъ, по-лесно ще те приема, отколкото, ако имашъ жена и деца. Хората лъжатъ, казватъ, че иматъ жена и деца, да станатъ по-тежки. Какво ще дамъ на тоя човѣкъ? Ако му дамъ сто лева, какво ще направи съ тѣхъ? — Нищо особено. Съ сто лева нищо не може да се направи. Откажете се отъ унаследеното имане на своитѣ дѣди и прадѣди. Откажете се отъ лъжата, даже и отъ бѣлата лъжа. Откажете се отъ старото богатство на миналитѣ вѣкове. Друго имане е нужно сега. Азъ харесвамъ една чѣрта на българина. Като отиде нѣкой циганинъ на нивата му да проси, той го кара да работи. Ако е дошълъ въ деветъ часа, ще работи до обѣдъ и после му дава да яде. Като се нахрани, циганинътъ псвече не работи. Но българинътъ не му плаща, докато не свърши работата. Българинътъ казва: Първо ще работимъ, а после ще ядемъ. — Гладенъ съмъ. — И азъ съмъ гладенъ, зная това. Правило е: първо ще работимъ, после ще ядемъ. И въ бъдеще ще е така. Мжжътъ и жената като работятъ, ядатъ. Ако не работятъ, нѣма да ядатъ.

Законъ е: Ние трѣбва да работимъ, за да отворимъ пътъ за благого въ живота. Яденето е велико благо. За оня, който работи, яденето е на мѣсто. Като ядешъ, ти трѣбва да имашъ една отлична мисль, едно отлично

чувство и една отлична постъпка. Ако всички хора биха живели така, тв щяха да бждат млади и красиви като ангелитъ. А сега, както виждате, на много хора главитъ сж побълбли. Знаете ли, защо на нъкои коситъ сж черни? На ония съ чернитъ коси земята е още черна, житото още не е израсло; ако израсте, зелено ще бжде. На ония, на които коситъ сж ббли, житото е узрло, предстои да се жъне. Като се ожъне житото, отново ще почернятъ коситъ. Така става смъна, ту ббли коси, ту черни. Нъкои хора се раждатъ съ ббли коси. Не всъкога бблитъ коси означаватъ старостъ. Често косата побблява отъ страдания. Това е преждевременно поббляване. Съветвамъ ви да се пазите, да не побблява косата ви преждевременно. Азъ не съмъ за бблитъ коси. Космитъ ви не трбба преждевременно да окапватъ. Когато косата на човъка побблява, това все-таки е въ реда на нщата, но да окапватъ коситъ му, това не е въ реда на нщата. Това показва, че главата е разорана и непосадена. При това положение, ти трбба да бждешъ герой. Азъ бихъ желалъ нивата ти да бжде посята, че да носишъ всички блага на главата си.

Велика работа предстои на всички. Ние трбба да съзнаемъ това. Лицето на сегашния човкъ, главата на сегашния човкъ, ржцетъ и краката на сегашния човкъ, както и всички удове, трбба да се преобразятъ. Малко

хора ще срещнете днесъ, които сж устроени, както трѣбва — нѣматъ нуждната красота. Отъ лицето на съвременния човѣкъ трѣбва да лѣха нѣщо хубаво, отъ неговата глава трѣбва да излиза животъ и свѣтлина, както отъ слънцето. На какво се дължи слънчевата свѣтлина? — На сжществата, които живѣятъ на слънцето — на слънчевитѣ жители. Въ слънчевата система живѣятъ най-разумнитѣ сжщества. Тѣ разпредѣлятъ енергията на слънцето по цѣлата слънчева система, кога колко да се изпраща. Тѣ знаятъ, колко хора има на земята, знаятъ имената имъ. Тѣ познаватъ българитѣ, знаятъ, какъвъ бюджетъ иматъ. Тѣ познаватъ Англия, Франция, Русия — всички държави. Тѣ знаятъ, колко морета и океани има на земята, колко бубулечици и растения има — всичко знаятъ. Азъ не искамъ да ви убеждавамъ въ това — нѣма нужда да се убеждаваме. Споредъ мене, онова, което е, — е, нѣма защо да се доказва. Ако сжществува разуменъ животъ, сжществува. Ако има слънце, има; ако нѣма слънце, нѣма. Понеже има разуменъ животъ, слънцето свѣти. Ако нѣма разуменъ животъ, слънцето ще изчезне. Нѣма ли разуменъ животъ, и земята ще потъмнѣе. Ако земята досега не е поъмнѣла, това е, защото има разумность, има разуменъ животъ.

Казвате: Новитѣ вѣяния. Не е тамъ въпросътъ. Вие знаете, че нѣщо вжтре въ васъ,

въ самия човѣкъ, говори. Нѣкой пжть сте недоволни отъ себе си. — Защо сте недоволни? — Любовта ви не е на мѣсто; недоволни сте отъ себе си — мъдростта ви не е на мѣсто; недоволни сте отъ себе си — истината ви не е на мѣсто. Недоволни сте отъ себе си — животътъ ви не е на мѣсто; недоволни сте отъ себе си — знанието ви не е на мѣсто; недоволни сте отъ себе си — свободата ви не е на мѣсто. Недоволни сте отъ себе си — движението ви не е на мѣсто; недоволни сте отъ себе си — учението ви не е на мѣсто; недоволни сте отъ себе си — работата ви не е на мѣсто. Мислите ли, че ще бжде разумно отъ моя страна, ако взема косата и окося зелената трева? Като види това, земеделецътъ ще ме похвали ли? Той ще ми каже: Братко, защо вършишъ такава глупава работа? Ако напакостя нѣщо на узрѣлото жито, ще ме похвали ли той? Но и зеленото жито не трѣбва да пипамъ.

Много отъ съвременнитѣ хора сж объркани, не знаятъ, кога какво трѣбва да направятъ. Всичко може да се направи, но на своето време. Казватъ ми: Предскажи нѣщо! Азъ бихъ предсказалъ много работи, но сега не е време. Преди години предсказахъ, че въ 1914 година ще има война, и въ тая война, именно, Германия ще изгуби. Предупредихъ тогава бъл-

гаритѣ да побързатъ и сключатъ миръ, но не ме послушаха. Погнаха ме, интернираха ме. Казвахъ: Може да ме интернирате, да правите, каквото искате, но ще изгубите войната. И за сегашната война предсказахъ, че ще стане Казахъ, че много градове, голѣми столици, ще пострадатъ — Берлинъ, Лондонъ, даже и София. Когато казахъ тия работи, не имъ се слушаше. Не измислихъ тия нѣща, но казвамъ, че хората сж докарали работитѣ до една криза, която не може да се избѣгне. Виждамъ единъ коларъ кара колата си много бързо — ще я счупи. Виждамъ единъ тренъ, който пжтува съ по-голѣма бързина, отколкото трѣбва — скоро ще отхвъркне нѣкъде. Това е много естествено. Не се иска голѣма философия да го предскажешъ. Като видя, че единъ автомобилъ се движи полека, зная, че никакъвъ инцидентъ нѣма да се случи. Предсказвамъ на нѣкого, че ще осиромашее. — Защо? — Защото харчи повече, отколкото трѣбва. Мога да предскажа на нѣкого, че ще стане ученъ човѣкъ. — Защо? — Виждамъ, че учи човѣкътъ, прилеженъ е.

Има нѣщо, което е знайно за човѣка, безъ той самъ да разбира, какъ ще стане. Зная още, че нѣкои работи се измѣнятъ, а нѣкои не се измѣнятъ. Нѣкои работи, които сж предсказани, ставатъ; нѣкога фактитѣ измѣнятъ пророчеството. Не мислете, че проро-

чеството всѣкога се сбжда. Нѣкой пѣтъ се сбжда, нѣкой пѣтъ закѣснѣва, а нѣкога не се сбжда. Оня, който вижда далечъ, зрението му е силно. Оня, който не вижда, зрението му е слабо — той не знае много нѣща. Всичкото знание е въ зрението. Азъ виждамъ добре нѣщата. Богъ ми е далъ това зрение. Казватъ за нѣкого: Той е пророкъ. Кой отъ васъ не е пророкъ? Въ известно отношение, и вие сте пророци. Азъ бихъ желалъ всѣчки хора да бждатъ пророци, да виждатъ добре и да виждатъ хубавитѣ работи. Да виждашъ добре, това е пророчество. Азъ съжалявамъ, когато хората не сж пророци. Тогава тѣ сж слѣпи.

Сега ще ви предскажа нѣщо. На времето ви предсказахъ едно нѣщо, сега ще ви предскажа друго нѣщо. Казвамъ: Иде една епоха, за която хората не сж помисляли. Свѣтътъ, хората, ще бждатъ толкова добри, че нѣма да искате да се отлжчите отъ земята. Като дойде това време, сами ще видите. — Следъ колко години? — Ако ви кажа следъ десетъ години, по човѣшки ще ме разберете. Такова благо иде следъ хиляда години. Сега животъ и здраве, но като доживѣете тия хиляда години, това, което ви казвамъ, ще бжде — ще го провѣрите.

Считай първия день — день на твоя духъ -- день,⁹ въ който свѣтлината се е проявила.

Считай втория денъ — денъ на твоята душа — денъ, въ който любовта се е проявила.

Считай третия денъ — денъ на твоя умъ — денъ, въ който знанието се е изявило.

Считай четвъртия денъ — денъ на твоето сърдце — денъ, въ който съзнателниятъ животъ се е проявилъ.

Считай петия денъ — денъ на твоята воля — денъ на твоитѣ сили, които сж дошли да ти помагатъ.

Считай шестия денъ — денъ на Вѣчното Слово, което те е озарило и поставило господарь на твоята сждба.

Считай седмия денъ — денъ на Бога, Вѣчното Начало на всичко — денъ на природата, отъ която всичко трѣбва да се учи — денъ на твоята почивка, когато служишъ на всички добродетели.

— Помни, че си роденъ, за да бждешъ разуменъ.

Не давай мѣсто на безумието.

Кои ще влѣзатъ въ новата епоха, т. е. въ бждещия животъ? — Тия, които служатъ на любовта; тия, които служатъ на мъдростта; тия, които служатъ на истината. Тия, които служатъ на живота; тия, които служатъ на знанието; тия, които служатъ на свободата. Тия, които служатъ на движението; тия, които

служатъ на училието; тия, които служатъ на работата — бждещето е тѣхно. Така е писано.

*

7. Беседа отъ Учителя, държана на
5 ноемврий, недѣля, 10 ч. с., 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Най-лесната работа

Първите думи, съ които човѣкъ си е служилъ при говора, били кратки, едносрични. Колкото повече знание придобивалъ той, толкова езикътъ му се обогатявалъ. Има знание преходно, като снѣга: презъ зимата се увеличава, презъ лѣтото се намалява; има знание, което расте и постоянно се умножава, както плодните дървета.

Много теории има въ живота; и вие имате много теории. Не е лошо да има човѣкъ много теории, но тѣ сж сѣнки, картини, като на кино. На болния не трѣбва да се говори за хубави дрехи и обувки — той се нуждае отъ нѣщо сжществено. И хубави дрехи да облѣче, и хубави обувки да тури на краката си, пакъ боленъ си остава. Той се нуждае отъ здраве. Докато дойде до състояние на постоянно здраве, болниятъ всѣкога ще изпада въ различни несъответствия. Сега здравето е преходно. Нѣкога ви боли главата, безъ да знаете причината за това. Другъ пжть ви боли стомахътъ — пакъ не знаете причината. Болятъ ви гърдите, не знаете причината. Когато главата страда, причината е материална; когато стомахътъ

страда, причината е духовна. Стомахътъ страда, когато човѣкъ не върши Божията воля, или когато не обсъжда земнитѣ работи добре. Напримѣръ, ако си бакалинъ и не мѣришъ точно, и взимашъ по единъ левъ повече за себе си, ти не вършишъ Божията воля. За себе си се досѣщашъ, знаешъ, какъ да постѣпвашъ; ти мислишъ повече за материални работи, отколкото за духовни.

Правй всичко съ цель да поощрявашъ хората къмъ добро. И като се облича, човѣкъ трѣбва да има предъ видъ доброто. Да се облича хубаво, за да поощрява хората къмъ добро, а не да имъ се харесва. Да се обличашъ хубаво, това е доброта. То е плодно дърво, което дава хубави плодове. Всѣко дърво се познава по плодетѣ си, а човѣкъ — по облѣклото. Каквото е облѣклото, такъвъ е човѣкътъ. Изкуство е да знаешъ, какъ да се обличашъ. Какъ ще се облѣчешъ? Имашъ хубави дрехи, но ти ги задигнатъ. Съ какво ще се облѣчешъ? Имашъ хубави обувки, и тѣхъ задигнатъ. Съ какво ще се обуешъ?

Казвамъ: Хората иматъ нужда отъ потикъ. Много потици има въ свѣта, но всички не сж сжществени. Трѣбва да знаешъ, съ какво да започнешъ деня. Като ставашъ сутринъ, кое е най важно? Първо ще стѣпишъ съ краката си на земята. После ще пожелаешъ да прочетешъ нѣщо. Ще вземешъ книгата въ рж-

цетъ си и ще я отворишъ. Трѣбва да знаешъ, какъ да си служишъ съ ржцетъ и съ краката, както цигуларьтъ, който свири хубаво, може да си служи съ цигулката и лжка. Това е сжщественото. Всѣки човѣкъ може да свири и да пѣе. Ако обичашъ нѣкого, харесвашъ пѣенето му, защото любовта подобрява гласа, внася нѣщо хубаво въ пѣенето. Ако не го обичашъ, и да пѣе и свири хубаво, все ще намѣришъ нѣкакъвъ недостатъкъ. За любовта всичко е хубаво,

Често се говори за егоизма. Ако имате истинска любовъ къмъ себе си, животътъ ви щѣше да бжде исправенъ. Ако човѣкъ има подбудитѣ на любовта въ себе си, никога не би вършилъ престжпления. Всички престжпления се дължатъ на външни причини. Човѣкъ трѣбва да бжде свободенъ, да започне първо съ любовта къмъ себе си, т. е. къмъ Боже-ственото, което е скрито въ него. Ако и вие започнете съ тая любовъ, въ всички ще стане промѣна. Сега вие се борите съ себе си, съ нѣкои свои недостатъци и сте недоволни. Въ-прѣки това, очаквате, като отидете на оня свѣтъ, да ви приематъ между ангелитѣ. И при ангелитѣ да отидете, нѣма да станете ангели. Трѣбва да се учите! Трѣбва да разбирате думата „учене“, отде да започнете ученето и какъ да употрѣбите наученото. После, трѣбва да

знаете, какво направление да дадете на знанието, което сте придобили.

Да се учишъ, това значи, да се справяшъ съ препятствия. Казвамъ: Започнете съ най-малкитѣ препятствия. Не казвамъ, че трѣбва да се откажете отъ това, което имате. — Да се отречемъ отъ себе си. — Отричането е вътрешенъ, Божественъ процесъ. Да допуснемъ, че отивате на пазаръ — имате медни и златни монети. Важенъ е изборътъ, който ще направите. Какви пари ще вземете: медни или златни? Ако купувате съ медни пари, ще имате едно разположение; ако купувате съ златни пари, ще имате друго разположение. Сегашнитѣ хора боравятъ съ книжни пари. Това показва, че тѣ вѣрватъ въ себе си. Че вѣрватъ въ банкнотитѣ, не е лошо, но въ Божествения свѣтъ нѣщата сж реални, когато свръхреалността е на тѣхна страна. Знанието не трѣбва да бжде като банкнотитѣ, нито като монетитѣ, които рѣждяватъ и се окисляватъ, да носи отрова за хората. Понѣкога и отровата е потрѣбна.

Много отъ васъ сте имали хубави гласове, но отъ незнание сте осакатили гласоветѣ си. Казвате: Като дойдемъ втори пѣтъ на земята, ще поправимъ гласоветѣ си. Въпросъ е, като дойдете втори пѣтъ на земята, ще оправите ли гласоветѣ си. И въ религиозно отношение хората куцѣтъ, както и свѣтскитѣ хора. Нѣкой казва, че служи на Бога. Служишъ на

Бога, а не те е страхъ отъ Него. По 20 пѣти на день грѣшишъ, нито страхъ имашъ отъ Бога, нито любовъ имашъ къмъ Него. Имашъ единъ Господъ въ себе си, какъвто ти самъ си създалъ. Твой Господъ си имашъ, на тебе прилича. Какъвто и да си, ако обичашъ себе си, ако обичашъ Божественото въ себе си, ще носишъ истинския образъ на човѣка, за когото е казано въ Писанието: „И направи Богъ чвѣка по образъ и подобие свое.“ Трѣбва да повдигнемъ образа на Бога въ насъ, не по механиченъ начинъ, а съзнателно. Лесно се постигатъ нѣщата по механиченъ пѣтъ. Ако единъ обикновенъ пѣвецъ отиде между американцитѣ, лесно ще си пробие пѣтъ. И тѣ, като българитѣ, иматъ свои пѣсни. Ако имъ изпѣшъ пѣсенъта „Янке дуду“, ще останатъ доволни и добре ще те възнаградятъ. Българинътъ ще те накара да му изпѣшъ пѣснитѣ „Заплакала е гората“ и „Стоянъ мами си думаше.“ Всѣки българинъ знае тия пѣсни — за него тѣ сж класични. Българинътъ има много хоропроводни пѣсни, но не знае да ги играе. Не е лесно да изиграешъ една хоропроводна пѣсенъ, както трѣбва. Малцина играятъ хубаво. Да играешъ класически, музикално, това е цѣло изкуство. Има една гѣвкавость на тѣлото, която трѣбва да се спазва. Не да тропашъ съ краката, да вдигашъ прахъ, но да стѣпвашъ леко, игриво, съ пластика въ движенията.

Често вие се ржкувате, поглеждате се, разговаряте се, но правите това по необходимост, отъ нѣмай кжде, да мине само. Вие не сте виновни за това. Носите дрехи, които ви сж натрапени. Ти имашъ нѣкаква идея за дадено облѣкло, какъ да се обличашъ, но, като отидешъ при дрехаря, той започва да те убеждава, и ти взимашъ друга дреха; после съжалявашъ, че си я купилъ. И въ религиозно отношение е сжщото. Ти вѣрвашъ въ нѣщо, имашъ известно убеждение, но нѣкой успѣе да те разколебае, да те убеди въ противното, и ти възприемашъ нѣщо чуждо. После се чудишъ, защо вжтре въ тебе нѣщо куца. Човѣкъ, който е заквасенъ съ любовта, е предвидливъ и внимателенъ.

Преди години пжтувахме изъ източна България. Като минахме край едно село, казахъ: Въ това село има единъ добъръ човѣкъ. — Какъ се познава? — По свѣтлия кръгъ на небето. Надъ селото, между многото облаци на небето, се отваря единъ ясно синъ кръгъ. Той показва, че въ това село има единъ добъръ, светъ човѣкъ. Неговата душа и неговиятъ духъ отварятъ небето. Хубавото време зависи отъ добритъ и разумнитъ хора. Плодоветъ зависятъ отъ добритъ хора. Доброто въ живота се дължи на добритъ хора, които непрестанно работятъ. Питате: Какво ще придобиемъ, ако живѣемъ добре? — Плодоветъ ще зрѣятъ, рѣки-

тѣ ще текатъ, снѣговетѣ ще се топятъ, слнцето ще грѣе и ще топли. Ако всички хора живѣеха добре и мислѣха право, сегашната война нѣмаше да стане. Войната стана вече. Ония, които допуснаха войната, тѣ ще я прекратятъ. Въ бждеще хората ще живѣятъ по-добре; ще измѣнятъ живота си, за да се избѣгне войната. Богъ е решилъ да поправи небето и земята, да създаде ново небе и нова земя. Подъ „нова земя“ се разбира земя безъ грѣхове и престѣпления, безъ пороци; земя, въ която не сѣществува война. При тая земя и при това небе, които имаме сега, войната е неизбѣжна.

Изберете една страница отъ книгата „Царскиятъ пѣтъ на душата.“ Прочете се стр. 214. Тамъ е казано: „Докато живѣете въ свѣта на противоречията, трѣбва да знаете, че се намирате подъ закона на внушението. Никой смъртенъ, даже и безсмъртенъ, не е свободенъ отъ тоя законъ. Значи, може да се внушава. Обаче, между внушението и вдѣхновението има разлика. Сега и на мъжетѣ, и на женитѣ казвамъ да извадятъ капиталитѣ си отъ човѣшката банка и да ги турятъ въ Божествената банка. Вие живѣете въ епоха, въ която всички банки ще фалиратъ. Въ миналата война, въ Америка, фалираха 12 хиляди банки. Ако хората не живѣятъ добре, причината е, че Богъ не е между тѣхъ. Тѣ вѣрватъ едни на други,

а на Бога не вѣрватъ, затова се разочароватъ. Съвременното човѣчество живѣе въ безвѣрие. Ако е въпросъ за официалната вѣра, всички иматъ такава, но главата на хората е побѣлѣла отъ официални вѣрвания. Днесъ, дето и да погледнете, навсѣкжде ще видите ранени хора: кому кракъ откъснатъ, кому ръка, кому око извадено. Какви ли нещастия нѣма между хората! Ще кажете, че дългътъ къмъ отечеството имъ ги зове.

Казвамъ: Ако вмѣсто войната, която правимъ по внушение на хората, вършимъ това, което Богъ изисква, голѣма разлика щѣше да има между живота ни сега и тогава. — Какъ да се обичаме? — Ако искате да знаете, какво нѣщо е любовта и какъ да обичате, натопете едно цвѣте въ вода и го турете предъ нѣкой кошеръ съ пчели. Тѣ ще изсмучатъ водата отъ цвѣтето и ще мислятъ, че Провидението се е погрижило за тѣхъ. Чрезъ водата ти си изявишь своята любовъ. Всички хубави нѣща, които идатъ чрезъ ума и сърдцето ни, се дължатъ на сжщества, които прилагатъ закона на любовта. Нѣкой день си весель, разположенъ, презъ цѣлия си животъ ще помнишь това състояние. То се дължи на нѣкое сжщество, което, чрезъ любовта си къмъ тебе, показва, какво нѣщо е истинската любовъ. Но има случаи, когато Богъ се оттегля отъ свѣта. Тогава настава мракъ и тъмнина навсѣкжде,

и хората не се познаватъ вече. Молишъ се, но молитвата ти не се приема. Ти се чувствуващъ самъ, изоставенъ, като че нѣма Богъ въ свѣта. Нѣкой казва: Не съмъ разположенъ. — Не си разположенъ, понеже между тебе и Бога е поставено нѣкакво препятствие.

Какъ се молѣхте презъ време на бомбардировкитѣ? Ако сега чувате, какъ сте се молили, сами ще кажете, че сте викали като луди. Съ молитвата си искахте да заглушите трѣсъка на бомбитѣ. Напредварвахте се въ викане. Съ това искахте да кажете на бомбитѣ: Далечъ отъ насъ! Сега се смѣете, но тогава бѣхте сериозни. Викахте, молѣхте се, дано бомбитѣ не се пукатъ около васъ. Едно нѣщо се иска отъ хората: да работятъ за любовта. И азъ се чудя, именно, на това, че хората не могатъ да направятъ най-лесното — да работятъ за любовта. И мухитѣ знаятъ, какъ да направятъ това; и растенията могатъ да го направятъ, а хората не могатъ.

Помнете: Любовта изявява първо Бога, после себе си и най-после окръжаващитѣ. Следователно, първо изявете Божията Любовъ такава, каквато е. Не се страхувайте, вие не създавате свѣтлината. Ако прекарате снопъ слънчеви лъчи презъ призма, лъчитѣ се разлагатъ на седемъ цвѣта. Вие можете да разложите свѣтлината, но цвѣтоветѣ не можете да създадете. Съ помощта на призмата пречувпвате и

разлагате свѣтлината, но сами не създавате свѣтлината. Казвашъ : Това не мога да направя. — Самъ не можешъ да го направишъ, но съ помощта на призмата можешъ да разложишъ свѣтлината. Следъ това, съ помощта на събирателна призма можешъ да съберешъ разложената свѣтлина и да получишъ първоначалната свѣтлина. Отъ насъ зависи да разлагаме и събираме разложената свѣтлина. Като поставяме призмата на пътя на свѣтлиннитѣ лъчи, правимъ, каквото искаме. Въ дадения случай призмата е нашиятъ умъ, презъ който трѣбва да мине Божията Любовь, за да стане видима. Характерно е, че съ призма не може да се боядиса стената. Можешъ да проектирашъ свѣтлината върху стената, но не и да я боядисашъ. Никой отъ цвѣтнитѣ лъчи не остава образъ. И червениятъ цвѣтъ не остава образъ. Значи, любовта не оставя никакви образи въ насъ. Докато любовта е при насъ, има образи; щомъ се оттегли, и образитѣ изчезватъ.

Никой не може да иска отъ любовта да му даде единъ отъ своитѣ образи. Тя може да ви покаже всичкитѣ си образи, но никога нѣма да ви ги даде. — Защо? — Защото вие искате да отнемете нѣщо отъ нея. Любовта е недѣлима. Човѣкъ трѣбва да бжде художникъ, за да скицира всички образи на любовта, или поетъ, за да ги опише и възпѣе. Ако е ши-

вачъ, ще ушие една дреха съ любовно чувство, че който я облѣче, да гледа на нея като на свето нѣщо. Само така ушита дреха може да се хареса и да радва човѣка. Мнозина отъ васъ сте обличали такава дреха.

Сега азъ не ви говоря за мжчнитѣ работи, но за леснитѣ, които и цвѣтята знаятъ. Вие тепърва ще ги изучавате. Когато кжсате едно цвѣте, то не страда като човѣка; като дѣло на любовта, примирява се и казва: Следната година ще цвѣвна пакъ. Цвѣтята никога не се сърдятъ. Понеже цвѣтята сж изложба на ангелитѣ, не трѣбва да ги кжсаме, за да не разваляме изложбата. Когато се свърши изложбата имъ, може да кжсашъ. Когато минавашъ презъ такава изложба, трѣбва да знаешъ, че разумни сжщества сж я устроили, и да се отнасяшъ съ почитание и уважение. А ти минавашъ и кжсашъ цвѣтята — това не е никакво възпитание. Задъ всѣко цвѣте стои едно разумно сжщество. Уханието, което усѣщашъ, не е на цвѣтето, но на разумното сжщество задъ него. Цвѣтята сж връзка между ангелитѣ и хората. Изобщо, растенията сж връзка между ангелитѣ и хората. Млѣкопитаещитѣ — говедата, овцетѣ, кравитѣ, воловетѣ сж връзка между арахангелитѣ и хората. Волътъ оре, помага на хората вмѣсто арахангелитѣ.

Питамъ: Ако задъ воловетѣ и биволитѣ виждашъ арахангелитѣ, какво е твоеото положение.

ние? Следъ като си мушкалъ вола или бивола, и арахангелътъ се изпрѣчи предъ тебе, какво ще правишъ? Ако той приложи сжщото отношение къмъ тебе и те мушка, какво ще кажешъ? Често съмъ се поучавалъ отъ добродушието на вола и кривото разбиране на хората, които го шарятъ отзадъ съ острието на остена. Въ такива случаи, волътъ кротко поглежда и казва: Нѣма нищо, такова е разбирането на хората — и тѣ ще се научатъ. Когато почнешъ да страдашъ, ти се учишъ, но и когато се радвашъ, пакъ се учишъ. Ще се учимъ и чрезъ страданието, и чрезъ радостта. И чрезъ любовта се учимъ. Любовта е най-доброто училище. И чрезъ мъдростта се учимъ.

Любовта почва съ малкитѣ работи. Ако знае нѣкой, че носишъ вода на пчелитѣ, ще каже: Вижъ му ума! Пчелата си има крилца. Защо ще ѝ носи вода? Хората сж гладни и жадни, не отива при тѣхъ, да имъ помага, но тръгналъ да носи вода на пчелитѣ. Човѣкъ, който не се грижи за пчелитѣ, и за хората нѣма да се грижи. Законъ е: Отъ малкитѣ работи сж станали и голѣмитѣ. Отъ малкитѣ сѣмена сж произлѣли голѣмитѣ дървета. Следъ хиляди години ще кажемъ, че тия дървета сж велики. Знайте, че голѣмитѣ канари сж станали отъ малкитѣ прашинки. Отъ такива прашинки е станала и цѣлата земя, върху която живѣемъ.

Като ставате сутринь отъ сънь и поглеждате къмъ слънцето, кой отъ васъ се е разговарялъ съ него? Кой отъ васъ е казвалъ: И азъ искамъ да бжда като тебе. Отъ изгрѣването си още ти си на работа. И азъ искамъ да работя като тебе, да вървя въ твоя пжтъ, да станемъ другари. Ще кажете, че не всѣкога небето е ясно — облаци има. Но и презъ облацитѣ лжчитѣ проникватъ. Нѣкои искатъ да бждатъ винаги радостни и весели. Това е невъзможно. Свѣтлината, която излиза отъ нашето слънце — отъ нашия умъ, отъ нашата душа нѣкога ще се помрачи, но това да не ви смушава. Онова, което помрачава, не е близо до душата. Облацитѣ, които засѣнчватъ слънцето, не сж до самото слънце. Тѣ сж въ областъта на земята. И облацитѣ сж необходими.

Всѣко нѣщо е необходимо и важно на своето време. Напримѣръ, българитѣ иматъ една стара пѣсенъ „цвѣте мило, цвѣте красно“, която и донднесъ пѣятъ и свирятъ. Има нѣщо въ нея, което трѣбва да се изправи, но ако се заематъ съ изправянето ѝ, ще излѣзе друго нѣщо. За предпочитане е нѣщо ново да се създаде, отколкото старото да се изправя. Оставете това „цвѣте мило, цвѣте красно“, да си върви, както е израснало. Нека нѣкой отъ васъ да изсвири тая пѣсенъ. Другъ да се опита да я изпѣе, но безъ смущение и страхъ. Ако се смушава, и гласътъ му трепери, по-до-

бре да не пѣе. Който се реши да пѣе, да пѣе като на малки деца. Никой не се решава да пѣе, което показва, че или салонътъ не е добре отопленъ, или публиката не е разположена. Ето, азъ съмъ неразположенъ сега, но ще ви свира нѣщо, не класично. Ще ви свира единъ български мотивъ. Тоя българинъ, за когото се говори въ пѣсенята, се е освободилъ отъ всички стари работи. Той казва: Напушамъ всичко старо. Ако пѣя, ще пѣя, както трѣбва. Сега ще ви изсвиря „цвѣте мило, цвѣте красно.“ Ще свърша свиренето съ единъ веселъ български мотивъ. Въпрѣки, че съмъ неразположенъ, ще свира само заради хубавата дума „неразположенъ“. Тя е колективна дума. Момъкътъ, като се ожени и му се родятъ деца, става неразположенъ. За да се дойде до истинското, вътрешно разположение, трѣбва да се измѣни стариятъ начинъ на разбиране, да се измѣни цѣлата философска мисль на човѣчеството.

На всички предстои едно отъ леснитѣ нѣща — да работите за любовта. Колко ви струва, като минавате покрай нѣкого, да се усмихнете? Колко енергия ще изразходвате? Или, какво ви коштува, като минете покрай приятеля си, да го поздравите и да му кажете една хубава дума? Не да се усмихвашъ принудено, но отъ сърдце. Приятельтъ ти ще бж-

де презъ цѣлия день доволенъ. Защо понѣкога човѣкъ се приструва? — Защото нѣма кого да обича. Все трѣбва да обичашъ нѣкого. Мжчнотията се заключава въ това, че човѣкъ нѣма какво да яде, а не че не знае да яде. Това е все едно, здравенякътъ Стоянъ да каже, че не може да яде. Може да яде той, но нѣма опеченъ хлѣбъ, нѣма сготвено ядене. Я се опитай да му омѣсишъ и опечешъ прѣсенъ хлѣбъ, да му сготвишъ ядене, да видишъ, какъ може да яде. Трѣбва да му се сготви: при това, ти трѣбва да му сготвишъ. Прѣвъ ти трѣбва да дадешъ примѣръ. Искашъ нѣкой да ти се усмихне. Прѣвъ ти се усмихни. Искашъ добро ржкуване. Прѣвъ ти дай примѣръ на добро ржкуване. Вие сте забравили правилото — първи да дѣдете примѣръ. Всички знаете, какъ да се усмихвате. Нѣма човѣкъ, който да не знае това, но понеже много цените усмивката, затова не се усмихвате. За васъ усмивката е скъпа, държите я въ запасъ. Всѣкакви положенія давате на лицето си, но усмивка не давате.

Започнете съ най-хубавото, което имате. Всѣко растение, като израсте, започва да цвѣти. Най-красивото нѣщо е цвѣтътъ. После растението връзва плодъ, и най-после плодътъ узрѣва. Усмивката е цвѣтътъ на човѣшката душа. Тая усмивка ражда най-хубавия плодъ. Ако не се усмихнешъ, не можешъ да цвѣнешъ;

ако не цъвнешъ, плодъ не можешъ да вържешъ.

Сега азъ говоря за постиженията на човѣка. Много нѣща има, които се постигатъ по най-лесенъ начинъ — като работите за любовта. Навсѣкжде търсите любовта, но не я намирате. — Защо не я намирате? — Непразилно я търсите. Всѣки носи любовта въ себе си. Тя се изявява отвжтре-навънъ. — Чрезъ какво се изявява? — Чрезъ музиката: въ свирене и въ пѣене. Азъ се интересувамъ отъ музиката, като проява на любовта, затова свиря тая българска пѣсень. Ценна е тая пѣсень, нѣкой е вложилъ душата си въ нея. Има нѣщо изопачено въ нея, но има и нѣщо гениално, свѣтло. Не всичко е създадено отъ хората. Има и гениални нѣща отъ хората, но много работи сж създадени отъ Бога. Да изпълнимъ първо Божественитѣ работи, но да изпълнимъ и гениалнитѣ нѣща, създадени отъ хората. Като изучаваме и Божественото, и човѣшкото, и ние ще създадемъ нѣщо. Ония, които идатъ следъ насъ, ще изучаватъ нашитѣ работи.

Сега изберете три отъ младитѣ сестри, да прегледатъ думитѣ отъ темитѣ, да ги разпредѣлятъ и да напишатъ, кои думи се повтарятъ, по колко пжти и кои сж единични. По това ще познаете, какво най-много ви занимава. Всѣка дума внася потикъ, сила въ човѣка. Следъ това

темитѣ трѣбва да се върнатѣ назадѣ, да се па-
зятѣ. Въ тѣхѣ сж написани мощни думи. Мла-
дитѣ трѣбва да се учатѣ на работа.

18. Беседа отъ Учителя, държана на
8 ноемврий, 1944 г., срѣда, 5 ч. с.
София. — Изгрѣвъ.

Неповторими нѣща

Прочете се резюме на миналата лекция. Прочетоха се петъ страници отъ лекцията „Правилни отношения“, отъ книгата „Пътъ къмъ живота.“

Представете си, че нѣкой си направи градина при високъ планински връхъ, дето има изобилно вода. Другъ си направи градина въ пустинята, дето нѣма вода. Ще бждатъ ли щастливи и двамата градинари? Кой отъ тѣхъ ще бжде облагодетелствуванъ: който е при планината, или който е въ пустинята? Ако тоя въ пустинята каже, че Господъ го е поставилъ въ пустинята, говори ли истината? Господъ ли го е поставилъ тамъ, или той самъ?

Често лошитѣ работи въ живота сж облѣчени добре, а добритѣ сж облѣчени зле, поради което хората правятъ погрѣшки. Понѣкога за едно престѣпление плащатъ скъпо — даватъ голѣма сума. Човѣкъ извърши престѣпление, а после се чуди, защо го е направилъ. То е все едно, да си купите едно прасенце, а после да се чудите, защо стѣ го купили. Колко години може да живѣе прасето съ васъ? Защо ви е това прасе? Имате една мисль,

която е подобна на прасе, което само рови, прави пакости. Вие се занимавате съ тая мисълъ, но сте недоволни. Имате едно желание, подобно на прасето. Дето мине, все рови. Съседитѣ ви започватъ да се оплакватъ отъ него. Влѣзете въ нѣкоя къща, и прасето съ васъ — разровило всичко. Защо давате свобода на прасето? Защо го водите навсякъде съ себе си? Казвате: Нека си порови малко.

Понѣкога въ човѣка се явява желание да види богатството на своя близъкъ, да отвори касата му, да знае, съ колко злато разполага. Желанието не е лошо, но то води къмъ известно изкушение. Като погледнешъ въ касата, казвашъ: Блаженъ е тоя човѣкъ! Колко парички има въ касата си! Преди всичко, тия пари не сж благословени, тѣ носятъ престѣпни имена. Тѣ сж спечелени отъ продажбата на животни, на кожи, даже и отъ продажбата на хора. Какво блаженство е това, да притежавашъ пари за сжщества, на които е отнетъ животътъ насилствено? Паритѣ, които хората иматъ днесъ, сж опетнени. Провидението, за да очисти тия пари, скрило ги е въ касата, замѣнило ги е съ книжнитѣ пари. Тѣ сж по-чисти отъ звонковитѣ.

Казвате: Да имамъ пари! Ако имашъ пари, всичко става; като нѣмашъ пари, нищо не става. И безъ пари не може, защото, ако па-

ритъ не бѣха полѣзни, природата не би ги създа. Природата създаде паритъ и ги тури като ценностъ въ живота. Нѣкой не обича да работи. Какъ ще го накарашъ да работи? Ще го натоваришъ съ пари, ще му дадешъ една златна монета. Очитъ му ще се отворятъ, и той ще почне да работи. Ако е музикантъ, ще свири; ако е пѣвецъ, ще пѣе. Въ това отношение, златото върши добра работа. Стимулъ е златото. Понѣкога и безъ пари може. Има едно плащане, което е по-скжпо отъ златото. Една сладка дума струва повече, отколкото една английска лира. Ако единъ царъ даде на нѣкого една златна монета, или му каже една добра дума, кое струва въ дадения случай повече: парата ли, която е далъ, или думата, която е казалъ? Царската дума струва повече. Представете си, че царьтъ каже на нѣкой младежъ да следва въ всичкитъ факултети даромъ. Колко думи е казалъ? — Петъ думи. Кое е по-добре за васъ: да ви даде петъ златни монети, или да ви каже петъ такива думи?

Слушате единъ пѣвецъ, който има отличенъ гласъ, доволни сте отъ него. Той се сдружава съ приятели, които му влияятъ зле — започва да пие. Не се минава много време, гласътъ му се разваля. Той казва, че се е простудилъ, но простудата иде отъ пиенето. Ракията отнима топлината, и човѣкъ се простудява. Защо тоя пѣвецъ пие? Кое го кара

да прави това? Когато човѣкъ яде много сладки работи, въ него се явява желание да яде кисели храни, да неутрализира сладкото. Крайната сладчина поражда въ човѣка желание за кисело; дойде ли до крайния предѣлъ на киселото, въ него се явява желание за сладко. Ако по характеръ си мекъ и постоянно отстъпвашъ на тоя и на оня, най-после въ тебе се явява желание да набиешъ нѣкого, да се скарашъ, да покажешъ, че не си толкова мекъ, че съ отстъпки само не се живѣе. Защо е така, философитѣ ще разрешатъ. Досега никой философъ не е разрешилъ тоя въпросъ. Човѣкъ е жертва на различни желанія. Ако си добъръ, пожелавашъ нѣкога да станешъ лошъ; ако си лошъ и дойдешъ до крайния предѣлъ на лошавината, пожелавашъ да станешъ добъръ.

Често хората се натъкватъ на смѣна въ желаніята си. Добриятъ трѣбва да се пази, да не се подхлъзне. Лошиятъ отъ какво трѣбва да се пази? И въ лошия човѣкъ се явява желание да стане добъръ. Той прилича на оня богаташъ, който изялъ и изпилъ всичкото си богатство — останали му само два лева въ джоба. Той си казалъ: Трѣбва да купя нѣщо съ тия два лева. Ще си купя едно Евангелие, да видя, какво е писано въ него. Като започналъ да чете, разбралъ, че заслужава да се чете — има смисълъ въ него. Отъ тоя моментъ съзнанието му се пробудило, и той започналъ

да съжالياва, че изялъ всичкото си богатство. Добре е станало, че изгубилъ всичко материално, понеже въ него се събудило желание да тръгне въ правия пжть. Не е лошо човѣкъ да изгуби всичкото си богатство, но съ останалитѣ два лева да си купи Евангелие, което да го насочи въ правия пжть.

Защо богатиятъ обеднява? Представете си, че единъ силенъ човѣкъ се отнася грубо съ хората: тоя набие, оня набие, докато единъ день падне, счупи крака си и започне да се моли, да дойде нѣкой и му намѣсти крака. Когато човѣкъ наруши правилнитѣ си отношения къмъ хората, въ него се явява желание да стане добъръ. Много естествено, като счупи крака си, човѣкъ става добъръ. Като счупи крака си, като навехне ржката си или като изкриви ума си, човѣкъ става добъръ. Нѣкои хора, като забогатѣятъ, изкълчватъ ума си, но после дохождатъ до съзнание, че трѣбва да се живѣе добре. Като изгубятъ богатството си, тѣ слизатъ при обикновенитѣ хора и ставатъ добри. Знанието, което съвременнитѣ хора придобиватъ, не ги ползува много. То е дреха, която скоро остарява. Единъ день тя ще остарѣе и, като парцалъ, ще се захвърли. Следъ това ще си направятъ нова дреха. Ако днесъ си виденъ биологъ и заминешъ за другия свѣтъ, каква биология ще преподавашъ на хората? Тогава и децата ще знаятъ повече отъ

тебе. Ако си астрономъ, какво ще остане следъ сто години отъ твоята астрономия? Хората ще се смѣятъ на тая астрономия. Всички искатъ да бждатъ учени, да иматъ знания. Въ природата сжществува едно знание, което никога не се измѣня.

Единъ день светиитѣ се събрали заедно, да покажатъ знанието си. Всѣки се стремѣлъ да се представи по-ученъ отъ другитѣ. Единъ отъ тѣхъ, който минавалъ за невежа, казалъ: Азъ нѣмамъ знания, като вашитѣ. Само две нѣща мога да направя. Взелъ единъ камъкъ, стисналъ го и отгоре излѣзълъ огънь, отдолу потекло вода. Когато ви потрѣбватъ огънь и вода, азъ ще ви доставя — нищо друго не зная. Знанието се нуждае отъ прилагане. Подобре е да имате знание, чрезъ което да си добиете огънь и вода, отколкото да философствувате. Камъкътъ представя твърдото, коравото естество на човѣка. Като хване това свое естество и го стисне, да излѣзе огънь и да потече вода отъ него. Истинското знание подразбира, каквото кажешъ, да стане.

Единъ беденъ човѣкъ, който нѣкога билъ голѣмъ богаташъ, срещналъ на пѣтя си едно малко момченце, което искало милостиня. Бедниятъ го погледналъ и му казалъ: Съжалявамъ, че идешъ късно, днесъ нѣмамъ нищо. Ако бѣше дошло преди една година, щѣхъ да те подкрепя. Но сега мога да ти кажа само

нѣколко думи: Както те виждамъ, ти ще станешъ ученъ човѣкъ, ще ти провърви въ живота. Момчето се зарадвало, записало името на бедния и продължило пътя си. Следъ години той, наистина, станалъ голѣмъ, ученъ човѣкъ. Той намѣрилъ бедния, далъ му една голѣма сума и казалъ: Едно време ти не ми даде нито петъ пари, но ми каза нѣколко ободрителни думи, които ме подтикнаха къмъ работа; днесъ азъ разполагамъ съ голѣми знания и пари. Каквото каза, така стана.

Помнете: Думитѣ криятъ мощъ въ себе си. Понѣкога тѣ помагатъ на човѣка повече, отколкото паритѣ. Всѣка дума, казана на мѣсто, дава плодъ. Казвашъ: Отъ мене човѣкъ нѣма да стане. Или, отъ мене човѣкъ ще стане. Каквото кажешъ, става. Бждете внимателни въ думитѣ си. Нѣкой пжтъ се сбждватъ добритѣ думи, а нѣкой пжтъ — лошитѣ. Знаете ли, съ колко добри думи може да се поправи една лоша дума? Кажешъ на нѣкого, че е мазникъ, и той се обижда. Какъ ще поправишъ тая дума? Тя не е лоша дума, но може да обиди човѣка. Мазникъ е тоя, който е мазенъ, съ масло намазанъ. Той надниква тукъ-тамъ, да види, какво има за ядене. Уменъ е той. Когато искатъ да смекчатъ думата „мазникъ“, казватъ „мазна Гана“. Кое е отличителното качество на мазната Гана?

Преди години бѣхъ въ Варна. Единъ день слушахъ, какъ се каратъ две съседки — гагаузки. Едната отъ тѣхъ бѣше много красноречива, говори цѣли два часа. Тя изкара всички факти на лице, като нѣкой адвокатъ или като прокуроръ, който държи обвинителна речъ. Другата слуша, мълчи, уста не отваря. Тя знае, че ако каже само една дума, ще отидатъ още два часа. Като свърши своята речъ, тя запита съседката си: Можешъ ли да кажешъ нѣщо противъ това? Съседката мълчи, нищо не казва — не е красноречива. Досега не съмъ срѣщалъ друга жена, толкова красноречива. Това бѣше гагаузка.

Прочетоха се петъ страници отъ лекцията „Разумни промѣни“ отъ книгата — „Плъть къмъ живота“ — отъ първа страница нататкъ. Имате числата 1, 2, 3, 4, 5. Числата 1 и 2 образуватъ числото 12. Това число минава за щастливо. — Защо? — Защото съдържа единицата, която показва граница на числата. Числото 12 представя поле. Двойката е плоскостъта. Това поле е доста плодородно, каквото посѣнешъ, добри плодове дава. Въ всѣки денъ случай единъ човѣкъ може да бжде за васъ или граница, или поле. — Въ какъвъ случай е полезно полето? — Когато искате да съете. Двойката означава човѣкъ съ много ниви, а единицата — човѣкъ съ малко ниви, при това, съ граници. Богатиятъ представя

двойката. Въ природата нѣма по-добро число отъ двойката, но и по-лошо число отъ него нѣма. Събератъ ли се двама души на едно мѣсто, непременно ще се скарать. — Кой ще ги примири? — Оня, който представя числото три. Тройката примирява, тя е миротворецъ. Никой не може да примирява, освенъ числото три. Тройката е въ краката — образува се единъ тригълникъ. Тя показва, какъ трѣбва да вървятъ краката. Ако това число изчезне, ходътъ на човѣка се нарушава, и той престава да ходи. Докато мисли право, човѣкъ е въ числото три. Щомъ се раздвои, мисълта му отслабва. Тогава човѣкъ се разколебава и започва да мисли, кое да избере — раздвоена е мисълта му.

Представете си, че сте свършили два факултета, но мисълта ви се раздвоява. Дето отидете, никой не ви иска. Каквато работа започнете, не ви върви. Чудите се, какво да правите. Срѣща ви единъ човѣкъ и ви дава две стомни, да донесете вода. Казвашъ: До това ли положение дойдохъ? Свършилъ съмъ два факултета, а сега трѣбва да нося вода. — Това, именно, е доброто. Досега си пилъ друго нѣщо, а сега те пращатъ на Божествения изворъ, оттамъ да пиешъ вода и две стомни да напълнишъ — човѣкъ да станешъ. Това значи, да отидешъ за вода съ две стомни. Вмѣсто да пиешъ отъ човѣшкото вино, ще напълнишъ

две стомни отъ Божественото вино и отъ него ще пиешъ. Мнозина страдатъ, понеже не сж напълнили дветъ стомни съ Божествена вода. Едната стомна е главата на човѣка, а другата стомна — неговото сърдце. И дветъ стомни трѣбва да бждатъ пълни. Главата трѣбва да бжде пълна съ Божествени мисли, а сърдцето — съ Божествени чувства. Всѣки човѣкъ трѣбва да се ползува отъ своитъ стомни. Пръвъ той трѣбва да се ползува отъ тѣхъ, а после и окръжаващитъ.

Докато живѣете на земята, вие мислите, че сте бедни, че не сте даровити. Не сте даровити, защото стомнитъ ви сж праздни. Идете на Божествения изворъ, напълнете стомнитъ си, и всичко ще трѣгне на добре. Нѣма защо да се доказва това. Кой има право да доказва? Силниятъ всѣкога доказва, слабиятъ всѣкога приема. Какъ ще доказва слабиятъ? Той не може да доказва нищо, не може и да отрича — остава само да приема. Силниятъ доказва и настоява да приемешъ. Той казва: Това ще го приемешъ; иначе, не можешъ да живѣешъ. На слабия не остава нищо друго, освенъ да приема. Има ли нѣщо лошо въ приемането? И силниятъ, като стане слабъ, приема нѣщата. Ако слабиятъ стане силенъ, налага нѣщата. Кое е по-добро: да налагашъ, или да приемашъ? И дветъ сж необходими. Едно безъ друго не могатъ. Ако въ даденъ случай не

си слабъ да приемешъ една идея, и ако не си силенъ да наложишъ една идея, ти не можешъ да разберешъ живота. Първо човѣкъ е слабъ, за да приеме идеитъ; после той става силенъ, за да налага идеитъ. Първо ще приемешъ една идея въ себе си и ще я приложишъ въ себе си. Ако не разбирашъ въпроса така, ще се натъквашъ на противоречия. Ще питашъ: Защо съмъ слабъ? — За да приемешъ една идея въ себе си. — Защо съмъ силенъ? — За да приложишъ една идея въ себе си. При възприемане на идеитъ, слабъ ще бждешъ; при прилагане на идеитъ, силенъ ще бждешъ. Слабиятъ е гъвкавъ, лесне се огъва. Слабиятъ е долина, поле; силниятъ е планински връхъ.

Мнозина гледатъ на противоречията като на нѣщо излишно. Нѣма излишни нѣща въ природата. Тя е допуснала противоречията. Следователно, всичко, което съществува въ природата, и което тя е допуснала, е на мѣстото си. Тя никога не би допуснала нѣща, които нѣматъ полза. Всѣко нѣщо, колкото и да е лошо, е на мѣстото си. Всичко, което се случва въ живота ви, е за добро. Щомъ е така, радвайте се на всичко. Вие се страхувате, да не се повтарятъ страданията ви. Помнете: Въ природата нѣма повторение. Всѣко нѣщо, добро или зло, се случва само веднѣжъ въ живота ви. Само веднѣжъ можешъ да ядешъ съ разположение и любовъ. И втори пътъ мо-

жешъ да ядешъ така, но по другъ начинъ и при други условия. Затова казвамъ: Всички сладки и всички горчиви нѣща нѣматъ една и сжца стойностъ. Не се забравяйте въ радоститѣ си и не се страхувайте отъ страданията. Тѣ не се повтарятъ. Не мислете, че едно страдание, което сте преживѣли единъ пжтъ, ще ви посети и втори пжтъ. Привидно нѣщата се повтарятъ, въ сжщностъ не е така. Това, което наричате повторение, се отнася до другитѣ хора, а не до васъ. Затова, гледайте на всѣко нѣщо, като на такова, което се случва веднѣжъ въ живота ви.

Казвамъ: Ценни нѣща сж ония, които се случватъ само единъ пжтъ въ човѣшкия животъ. Ценете всѣко нѣщо, защото само веднѣжъ се случва. Само веднѣжъ ще бждешъ беденъ, и само веднѣжъ ще бждешъ богатъ. Два пжти не можешъ да осиромашеешъ — веднѣжъ само ще осиромашеешъ. Само веднѣжъ ще бждешъ младъ, и само веднѣжъ ще бждешъ старъ; само веднѣжъ ще бждешъ ученъ, и само веднѣжъ ще бждешъ простъ; само веднѣжъ ще бждешъ добъръ, и само веднѣжъ ще бждешъ лошъ. Това е законъ. Може да не сте съгласни съ мене, но ще го провѣрите. За мене е важно това, което сжществува въ природата, и което става въ нея. Щомъ сжществува нѣщо въ природата, споръ не правя. То е реално. Всѣко нѣщо,

което не съществува въ природата, не е реално. Азъ говоря за реалнитѣ нѣща, които съществуватъ.

Представете си, че нѣкой човѣкъ е свършилъ два факултета и става слуга нѣкжде. Ще бжде ли доволенъ отъ него господарьтъ му? — Ще бжде доволенъ. Слугата му знае да свири, да рисува, да лѣкува болни. Господарьтъ се чуди на неговото знание и навсѣкжде казва: Имамъ отличенъ слуга, владѣе нѣколко изкуства — знае да свири, да пѣе, да лѣкува. Лошо ли ще бжде, ако свѣтътъ е пѣленъ съ такива слуги? Сега навсѣкжде срѣщате все невежи слуги, които не владѣятъ нито едно изкуство. Въ бждеще за слуга ще приематъ само оня, който владѣе нѣкакво изкуство. Значи, слугата трѣбва да бжде или музикантъ, или художникъ, или лѣкаръ. Въ бждеще за господарь ще приематъ само оня, който не е нито музикантъ, нито художникъ, нито лѣкаръ. Който нищо не разбира отъ живота, може да бжде господарь, но не слуга. Бждещитѣ господари ще представятъ материалъ, съ който слугитѣ ще работятъ. Така, именно, слугитѣ ще повдигнатъ господаритѣ си. Безъ такива слуги господаритѣ сж изгубени. Въ бждеще между господаритѣ и слугитѣ ще има голѣма любовь. Още сега ще си изберете, какъвъ искате да бждете — господарь, или слуга. Ако си невежа, господарь ще бждешъ и ще се нуждаешъ

отъ уменъ слуга; ако си уменъ, способенъ, ще бждешъ слуга при невежа господарь, да го псвдигнешъ.

Виждате една хубава цигулка въ кутия и не знаете, какъвъ тонъ има тя. Ако я хване нѣкой майсторъ - цигуларь, хубаво нѣщо излиза отъ нея; ако я хване нѣкой невежа, нищо не излиза. Само голѣмиятъ майсторъ - цигуларь разбира хубавата цигулка. Само голѣмиятъ майсторъ разбира живота. Въ бждеще всички хора трѣбва да разбиратъ живота. Всѣки човѣкъ е инструментъ, пособие, което трѣбва да се използува. Ползувайте се отъ тия инструменти. Така трѣбва да гледате на нѣщата. Ново разбиране е нужно. Да се мисли по старъ начинъ, това е изгубено време. Старото е отживѣло своето време, не може да се повтори. Нови времена идатъ за всички.

Сега азъ ви насърчавамъ за ногого, което иде. Старото е загубено вече, за него не ви насърчавамъ, то си отива. Законъ е: Веднѣжъ печалба, веднѣжъ загуба — периодически става това. Въ бждеще пакъ ще се повторятъ нѣщата, но при други условия, въ друга система. При даденъ случай, въ дадена система нѣщата ставатъ веднѣжъ. Затова трѣбва да бждете готови, каквото ви се случи, да го приемете добре. Богатството и сиромашията ще дойдатъ само веднѣжъ — приемете ги съ разположениз — по Божественъ начинъ. Знанието

и невежеството ще дойдатъ само веднѣжъ — приемоте ги по Божественъ начинъ. Невежеството не е лошо нѣщо. Невежиятъ е слабъ, не носи никакъвъ товаръ на гърба си. Учениятъ е натоваренъ съ голѣма раница. Невежиятъ е недоволенъ, иска да носи раница. Той казва: Нека имамъ раница, мъчно се живѣе безъ нея. Въ раницата се турятъ тежеститѣ на живота. Тя служи за уравнивяване на тежеститѣ. Не се страхувайте нито отъ невежеството, нито отъ сиромашията. Като ви посетятъ единъ пжтъ, втори пжтъ нѣма да дойдатъ при васъ. И богатството нѣма да ви посети втори пжтъ. И да искате, нѣма да дойде, то бѣга. Като станете на 120 години, тогава ли ще учите?

Казватъ: Младиятъ остарява, стариятъ се подмладява. Кой старъ човѣкъ досега се е подмладилъ? Подмладяватъ се хората, но не въ една и сжща система. Досега не съмъ срещналъ нито единъ старъ човѣкъ, който е останалъ въ една и сжща система, и да се е подмладилъ. Не съмъ срѣщалъ човѣкъ, който да е остарѣвалъ два пжти. Може да е ставало нѣкъде такова нѣщо, но азъ не съмъ го виждалъ. Споредъ мене, младъ е оня, който носи сѣмена. Богъ му е далъ различни сѣмена, да ги изучава. Той посажда сѣмената и продължава пжтя си. Старъ е оня, който отглежда посѣтитѣ сѣмена. Той е градинарь. Въ

неговата градина сѣмената растатъ, цѣвтятъ и плодове даватъ. Младиятъ носи сѣмена, но плодове нѣма. Иска ли да хапне нѣкакъвъ плодъ, трѣбва да отиде при стария, който е богатъ съ плодове, има възможность да яде. Случва се, че стариятъ нѣма жби и не може да яде плодове. Тогава той вика младия и му казва: Ти имашъ сѣмена, азъ имамъ градина съ плодове. Посѣй и твоитѣ сѣмена въ моята градина, да има, какво да ядешъ. Плодоветѣ сж за тебе. Като се подмлада, тогава ти ще ми давашъ отъ своитѣ плодове. Азъ ще нося сѣмената, а ти ще ги отглеждашъ и ще ми давашъ плодове. Това е законъ на смѣна, който хората не разбирагъ, затова казватъ, че животътъ е пѣлень съ противоречия.]

Прилагане е нужно на хората. Не се иска голѣмо приложение — малкото е достатъчно, но да се прилага. Ако човѣкъ би прилагалъ всѣки день по една дума, знаете ли, колко много би направилъ? Мнозина казватъ, че нѣматъ работа. Създайте си работа сами. Ако азъ съмъ на вашето мѣсто, за една година ще посадя 360 плодни дрѣвчета. И вие може да направите това. Ще кажете, че нѣмате мѣсто. Земята е обща градина, достояние на всички. Вие имате условия да сѣете на земята — поне по едно сѣменце на день.

Сега, ако накарамъ нѣкой отъ васъ да изпѣе една пѣсень, ще се намѣри ли такъвъ

пѣвецъ? Да пѣе, безъ да му трепери гласа. Само веднѣжъ може да пѣете, както днесъ. На друга лекция нѣма да се случи сѣщото. Нѣкой ще каже, че ще пѣе вътрешно. — И това не е лошо. Другъ ще каже, че не е готовъ да пѣе. — И това не е лошо. Азъ искамъ отъ васъ такава пѣсенъ, която и децата могатъ да изпѣятъ. Напримѣръ, кой не може да изпѣе „Цвѣте мило, цвѣте красно“? Ние имаме пѣсенъта „Ходи, ходи, за водата ходи“. Кой ходи за водата? — Сутринната роса. Виждали ли сте сутринната роса да ходи за вода? Азъ не съмъ я срѣщалъ, макаръ че пѣсенъ има за нея. Интересно е да я видя. Тя е музикална и обикновено ходи, когато спя. Щомъ стана отъ сънь, тя си е донесла вече вода. Кой ще изпѣе пѣсенъта „Ходи, ходи“? (Една сестра я изпѣ). Сега да я изпѣе нѣкой теноръ, сестрата пѣ сопранъ. (Двама братя изпѣха сѣщата пѣсенъ). (Учительтъ изпѣ сѣщата пѣсенъ тихо и спокойно, а следъ това я изпѣхме всички заедно.)

Човѣкъ пѣе, само когато има вътрешенъ потикъ. Считайте за привилегия да пѣете. Като пѣе и като свиря, човѣкъ срѣща голѣми препятствия. Да се състезавашъ въ музиката, това значи, самъ да си поставяшъ препятствия. Събирайте се заедно и пѣйте съ любовъ, но безъ състезание. Подбудителната причина при пѣенето да е любовъта. Когато ви се пѣе,

пѣйте. Имате ли най-малката подбуда, пѣйте. Ако нѣма условия, не пѣйте. Като пѣете съ любовъ, ще развивате гласоветѣ си. Пазете ритѣма на всѣка пѣсень. (Учительтъ свири тихо на цигулка пѣснитѣ: „Ходи, ходи“ ... и „Тжги, скърби вдигай, слагай“ — Скръбниятъ върви бързо. — Защо бърза? — Паритѣ си загубилѣ. Ако върви бавно, полека, загубата му не е голѣча.

Учительтъ свири пѣсеньта „Грѣе, грѣе, свѣтлината.“ Всички заедно пѣемъ: „Време е да вървимъ.“

*

19. Беседа отъ Учителя, държана на
10 ноемврий, петъкъ, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Като децата

Грижи се оня, който не мисли. Човѣкъ, който мисли, не се грижи. Вие се грижите, безъ да мислите. Ще мислите, безъ да се грижите. Трѣбва да обърнете нѣщата.

Ние живѣемъ въ проявения свѣтъ, който е произлѣзълъ отъ непроявения. Какво се разбира подъ „проявения и непроявения свѣтъ“? — Проявениятъ свѣтъ е малкиятъ свѣтъ, а непроявениятъ е голѣмиятъ свѣтъ. Съвременнитѣ учени говорятъ за единъ разуменъ свѣтъ. Въ научно отношение, отъ гледището на висшата Божествена математика, разумното е сборъ отъ центрове. Разумното се събира въ единъ малъкъ центъръ — въ фокусъ. Фокусътъ е мѣсто на разумността. Отъ фокуса разумността се разпространява навсѣкжде изъ вселената, дето разумниятъ свѣтъ действува. Центърътъ на всѣки материаленъ свѣтъ е разумно начало. Разумниятъ свѣтъ не е вънъ нѣкжде, той е въ самия центъръ. Всичко се концентрира въ него. Казватъ: Разумниятъ свѣтъ е отвънъ. Не, той е отвътре, а

*) Матей 6:25—27.

не отвънъ. Външниятъ свѣтъ е поле, въ което се развива разумниятъ свѣтъ.

Сега вие се безпокоите, колко време ще трае вселената. Ученитѣ хора, като децата, се опасяватъ, че нѣкога вжглищата ще се свършатъ. Има вжглища за милиарди вѣкове. Ако е въпросъ за горене, нѣма защо да се плашимъ. Вселената е пълна съ вжглища, съ разумни вжглища, които не образуватъ димъ. Съ единъ тонъ такива вжглища може да прекаратъ хиляда години.

Сега ще ви говоря за нови нѣща. Кое е новото? Болеститѣ сж старо нѣщо, дълговетѣ сж старо нѣщо, тревогитѣ сж стари работи. Съмнението е работа, която сжществува отъ вѣкове. Безвѣрието е старостъ, подозрението е старостъ, сиромашията е сжщо старостъ. Всички отрицателни нѣща, въ какъвто и да е смисълъ, сж все стари работи. Казвамъ: Да оставимъ тия стари хора, трѣбва да си почиватъ. Тѣхнитѣ оплаквания нѣматъ край: Нѣмални пари, не имъ достигали паритѣ, безъ пари не се живѣе, хлѣбъ трѣбвало. — Хлѣбъ съ пари не се купува. Зablуждение е да се мисли, че хлѣбътъ се купува съ пари. Той иде даромъ отъ слънцето. И милиарди да му дадете, слънцето не се нуждае отъ пари. Слънцето дава хлѣба даромъ, а хората плащатъ само за превознитѣ сръдства.

И тъй, не се грижете. Тревогитѣ сж без-
 полезни. Казвате: Тревогитѣ сж необходими.
 Ако човѣкъ се тревожи и мисли, че тревогитѣ
 ще му създадатъ нѣщо, той се лъже. За уче-
 ника не е извинение, когато учителтъ препода-
 дава, той да се тревожи, че не разбира. Ще
 учишъ, както се изучава писмената и говори-
 мата речъ. Вземете, напримѣръ, съвременната
 речъ. Българитѣ говорятъ български, францу-
 зитѣ — френски. Запитайте нѣкой французинъ,
 какъ се е образувала френската речъ, ще отго-
 вори, че не знае. Той знае математика, но не
 може да каже, какъ се е образувала речъта.
 За да слѣзе речъта отъ разумния свѣтъ, пър-
 во сж се явили съюзитѣ. Тѣ сж пжтъ за ра-
 разумната речъ. Следъ съюзитѣ дошли глаголи-
 тѣ, които показватъ действие — трѣбва да се
 работи въ свѣта. Който слиза на материалното
 поле, трѣбва да работи. Който не работи, не
 трѣбва да слиза. Следъ това иде обходата —
 какъ трѣбва хората да се отнасятъ помежду
 си. Затова дошли прилагателнитѣ. Следъ тѣхъ
 — мѣстоименията. Тѣ учатъ хората на отно-
 шение между лицата азъ, ти, той. Най-послед-
 дошли сжществителнитѣ имена — господаритѣ
 на свѣта.

Човѣкъ трѣбва да знае, де да употреби
 прилагателното или глагола. Много глаголи
 има, но трѣбва да знаешъ, съ кой да си по-
 служишъ. Напримѣръ, употребишъ глагола

взимамъ. Мъчно се взима. Който взима, трѣбва да дава. Който не дава, плаща съ лихвитѣ. Нѣкой мисли, че може да взима, безъ да дава. Нека се онита да взима така. Щомъ взимашъ така, трѣбва да върнешъ, каквото си взелъ. Който дава, той има право да взима; който взима, трѣбва да дава.

Мнозина говорятъ за свѣтлината, за топлината, за силата, но малцина иматъ ясна представа за тѣхъ. Какво е отношението между свѣтлината, топлината и силата? Свѣтлината се произвежда отъ девствения мъжки принципъ. Топлината се образува отъ женския принципъ — отъ любовта. Силата е принципъ на децата. Само децата създаватъ силата. Цѣлата природа се управлява отъ деца. Тѣ даватъ енергия. Кой отъ сегашнитѣ учени има такова понятие за свѣтлината, за топлината и за силата? Когато говоря за силата, подразбирамъ небеснитѣ деца. Тѣ сж щедри и разумни. Каквото кажешъ, веднага изпълняватъ. Нѣма да ги чакашъ много — бързо се отзоваватъ.

Казвате: Не бждете като децата. А Христосъ казва: „Царството Божие е на децата“. Значи, тѣ го управляватъ, но не, както ние управляваме. Не може да управлявашъ, ако не внасяшъ мисль; не може да управлявашъ, ако не влагашъ чувства; не може да управлявашъ, ако не проявявашъ сила. Ако само взимашъ и обирашъ хората, ти си последниятъ

човѣкъ въ свѣта; ако давашъ, ти си пръвъ. Всѣки, който иска да управлява, трѣбва да носи свѣтлина, трѣбва да носи топлина и сила въ себе си. Вие мислите, че децата сж невежи. Гениални сж децата, тѣ управляватъ. Като дойдатъ на земята, бащата и майката стоятъ будни по цѣли ноци — така заповѣдватъ генералитѣ. Като кресне детето, всички скачатъ на кракъ. Кратка е речъта на децата. Тѣ си служатъ само съ една дума, която означава: Ние носимъ силата. Детето казва на майка си: Азъ внасямъ силата въ живота. Ако ме слушате, силни хора ще станете; ако не ме слушате, нѣма да ви дамъ сила. Майката, отъ своя страна, казва на детето: Азъ съмъ оная, която давамъ топлина, която нося животъ въ себе си. Ако ме слушашъ, твоята сила ще се обнови съ животъ. Детето слуша майка си. Бащата казва: Азъ съмъ, който нося свѣтлина. Никакво знание не можешъ да придобиешъ безъ мене. Ако ме слушашъ, ще имашъ знание. То се придобива постепенно — вѣчността е предъ насъ.

Сега вие не можете да се освободите отъ условията на живота и казвате, че не може да се отречете. Зима иде, вжглища трѣбватъ. Какво ще се прави? Зимата иде като майка, която кара децата да учатъ. Снѣгътъ, вѣтрътъ, студътъ сж пръчици, съ които тя ги подканва да учатъ. Вжглищата сж предметъ,

който децата изучаватъ. Тѣ разглеждатъ тѣхния съставъ.

Има единъ свѣтъ, въ който живѣятъ децата. Детето донесе единъ плодъ, тури го въ печката, и тя започва да гори. Плодътъ гори нѣколко деня, безъ да изгаря. После го извади отъ печката, и горението престава. Не е ли добре да имате по единъ такъвъ плодъ? Но сишъ плода въ джоба си, извадишъ го, туришъ го въ печката и стоплишъ хората. После го извадишъ, приберешъ го въ джоба си и си излизашъ. Казвате: Това е приказка отъ „Хиляда и една нощъ.“ Не мислете, че онова, което е писано въ приказкитѣ „Хиляда и една нощъ“, не е реално. Ако преди години кажеше нѣкой, че дѣски ще говорятъ, щѣха да го нарекатъ лудъ. Единъ турчинъ, като слушалъ радиото, казалъ: Кога дойде, кога научи турски да говори? Радиото е фокусъ, който събира човѣшката речъ и я предава на далечни разстояния.

Когато говоря за любовта, имамъ предъ видъ великата майка въ свѣта. Човѣкъ първо трѣбва да се запознае съ любовта. Следъ това ще се запознае съ истината, а най-после ще се запознае съ мъдростта—това е бащата, който предстои да дойде. Когато бащата дойде въ свѣта, вселената ще бжде нова за насъ. Не говоря за тия бащи и майки, които имате сега и които умиратъ. И тѣ сж добри, но ко-

гато мислите за великия Баща, Който живѣе въ всички бащи, за великата Майка, която живѣе въ всички майки, за великитѣ Братя и Сестри, подразбирайте Оня, Който живѣе въ истината, изявена чрезъ свободата. Ония, които наричате братъ и сестра, ще ви дадатъ свобода. Баща е тоя, който носи истинското знание. Затова е казано въ Писанието: „Всички ще бждатъ научени отъ Бога.“ Божествената майка носи вѣчния живогъ.

Какво правятъ хората, като се разболѣятъ? Веднага тичатъ при лѣкаръ. Нѣмамъ нищо противъ лѣкаритѣ — добри хора сж тѣ. Ти платишъ двеста-триста лева, но това, което лѣкарътъ дава отъ себе си, струва хиляди. Само като те пипне лѣкарътъ — отъ него излиза енергия. Като не цените енергията, казвате: Много пари ми взе. — Не взима много той. При това, вие го подозирате, гледате на него като на обирникъ. Той лѣкува тоя-оня, дава отъ себе си, но малцина му благодарятъ, както трѣбва. Въ бждеше лѣкарътъ трѣбва да пише на вратата си: Всѣки, който иде въ моята лѣчебна стая, безъ вѣра въ Бога и въ мене, да си върви. Ако носи тая вѣра — да влѣзе. Какво трѣбва да дадешъ на човѣка, който ти прави услуга? Ти се давишъ. Той хвърля едно вжже, хващашъ се за него и излизашъ отъ водата. Какъ ще послужишъ на гладния? Дай му хлѣбъ и не го учи, какъ да яде. Дай му

хубавъ хлѣбъ, хубави плодове и го остави свободенъ, самъ да яде. Той е специалистъ по яденето. Не го ограничавай, не опредѣляй, за колко време да свърши яденето. Дай му най-малко единъ часъ на разположение. Казвашъ: Чиновникъ съмъ, нѣмамъ време да чакамъ. — Какво вършатъ чиновниците? Тѣ могатъ да свършатъ работата си за единъ-два часа, а останалитѣ петъ-шестъ часа е загубено време. Това не е за упрѣкъ. Ония, които сж ни предавали възгледитѣ си за живота, криво сж ни възпитавали. Крива мисль — криви резултати. Какво значи, да мисли човѣкъ право? Какво значи, да ме обича нѣкой? Като ме обича, ще ми услужва така, както никой другъ. Той има знание — ще ми предаде отъ знанието си. Той живѣе въ истината — ще ми даде свобода. Който живѣе въ любовта, въ мъдростта, въ истината, е готовъ на всѣкакви услуги, на всички жертви.

Хората се дѣлятъ на вѣрващи и на безвѣрници. Споредъ васъ, единитѣ отъ другитѣ се различаватъ. Споредъ мене, тѣ не се различаватъ. Отъ Божествено гледище, както живѣятъ на земята, между тѣхъ нѣма никаква разлика. Оня, който не вѣрва, не диша ли по сжщия начинъ, както вѣрващиятъ? Оня, който не вѣрва, не приема ли свѣтлината, както вѣрващиятъ? Оня, който не вѣрва, не яде ли, както вѣрващиятъ? Оня, който не вѣрва, не спи

ли, както върващиятъ? Оня, който не върва, нѣма ли кжца? Ония, които не върватъ, иматъ по-хубави кжщи, по-хубаво се обличатъ отъ върващитѣ. Често върващитѣ се обличатъ по-просто, по-скромно, да подчъртаятъ своята набожностъ. Въ това отношение, върващитѣ не сж искрени. Въ сжщностъ, нѣкой не върва, а се представя за върващъ. Безъ да иска, той употребява бѣлата лъжа. Нѣкой казва, че не върва въ Бога, не Го е виждалъ. Той не Го е виждалъ отвънъ, но всѣки день Го приема въ себе си. По 20 пжти на минута Господъ влиза и излиза отъ него. Казвалъ съмъ на мнозина: Всѣки човѣкъ, който диша, може да стане отличенъ пѣвецъ. Въздухътъ съдържа музика въ себе си. Приемай въздуха съ любовъ и го изпращай съ любовъ. Приемай въздуха съ свѣтлина и го изпращай съ свѣтлина. Приемай истината свободно. Приеми истината и дай ѝ свобода да се прояви. Нѣкой приятелъ дойде при тебе и ти говори нѣщо. Вървай му. Ако ти каже, че не върва въ Бога, знай, че те изпитва. Приятелътъ ти продължава: И въ Божествения свѣтъ не вървамъ. Той пакъ те изпитва. Казва: Отъ музика нищо не разбирамъ. Изпитва те, той много знае.

Преди години, като правѣхъ своитѣ изследвания, отбихъ се въ Пловдивъ, да навестя единъ свой познатъ — полковникъ. Като се приближавахъ до вратата, едно голѣмо куче ми

налапа ржката. 'Азъ го гледамъ, и то ме гледа и казва: Да ти стисна ли ржката? Отговарямъ му: Ако ми стиснешъ ржката, нищо нѣма да спечелишъ; иначе, и ти ще влѣзешъ съ мене. Като ми отвори полковникътъ, и ти ще влѣзешъ. — Добре, тогава ще станемъ приятели. Отвори ми полковникътъ, и азъ казахъ: Пусни да влѣзе и кучето. Показа се, че то било тѣхно, ходило нѣкъде, иска да влѣзе.

Когато се говори за животнитѣ, трѣбва да се разбира смисъла на това, което се казва. Кучето е радио, т. е. единъ материаленъ апаратъ. Това, за което ви говоря, е мисълта, която иде отвънъ, чрезъ него. Въ дадения случай, азъ влѣзохъ въ връзка съ кучето и се разговаряхъ съ него. Така мога да се разговарямъ съ животнитѣ, които иматъ колективно съзнание, и сж разумни същества, но разумността е вънъ отъ тѣхъ. Движишъ ржката си на една, или на друга страна, но разумността не е въ нея. Това зависи отъ разумността на човѣка. Ако мисълта е свѣтла, ако сърдцето е нѣжно, ржката се движи по единъ начинъ. Тя се подчинява на законитѣ на мисълта и на сърдцето. Ако човѣкъ не носи свѣтлина и топлина въ себе си, ржката му е груба. Ако има свѣтлина и топлина, ржката е топла и мека. Гледайте ржцетѣ ви да станатъ меки. Това не може да се постигне, ако нѣмате свѣтлина, топлина и сила. Ржката е мека,

когато човѣкъ има свѣтлина, топлина и сила.

Христосъ казва: „Ако не станете като децата.“ Ще обичате децата, за да придобнете сила; ще обичате майката, за да придобнете топлина; ще обичате бащата, за да ви даде свѣтлина. Следователно, човѣкъ, който нѣма обичъ къмъ децата, той нѣма бждеще. Нѣкой казва: Не сж мои тия деца. — Трѣбва да обичашъ всички деца. Като видишъ малкото на нѣкое животно, ще го погалишъ; като видишъ нѣкое малко птиченце, ще го погалишъ и ще му се зарадвашъ. Колкото и да е малко, то е разуменъ центъръ, отъ който ще приемешъ нѣщо хубаво, като подарѣкъ. Това е Божественъ законъ, който трѣбва да се спазва. Ако не го спазвашъ, преждевременно ще остарѣешъ. Стариятъ иска часъ по скоро да отиде на оня свѣтъ да си почине. Досега въ оня свѣтъ едва сж могли да влѣзатъ 24 старци. Като се свърши нашата епоха, отъ създаване мира до края на вѣка, ще позволятъ само на още единъ старъ човѣкъ да влѣзе въ оня свѣтъ. А вие мислите, че всички старци иматъ достъпъ въ оня свѣтъ. Лъжете се. Затуй ви съветвамъ да се откажете отъ вашата старостъ, за да влѣзете въ другия свѣтъ. Ако сте стари, вратата е затворена за васъ.

„Блаженя ницитѣ духомъ.“ Блажени сж децата. Трѣбва да станете като децата, за да влѣзете въ оня свѣтъ. Стариятъ трѣбва още

отсега да се откаже отъ старостъта си. Кажете: Не съмъ старъ, отказвамъ се отъ старостъта, отказвамъ се отъ бѣлитѣ коси, които сж емблемъ на слабостъ на ума; отказвамъ се отъ слабитѣ крака, които сж емблемъ на безсилие; отказвамъ се отъ мисълъта, че не мога да ямъ и трѣбва да постя. Пости стариятъ човѣкъ, защото нѣма зжби и не може да яде. Той трѣбва на има зжби, да има желание да яде и тогава да пости. Постъ — ось. Ако постътъ не е ось, нищо не струва. Постъ безъ ось нищо не е. Но ако постътъ подразбира добри условия, при които зрѣщиятъ плодъ може да стане доброкачественъ, това е на мѣстото си, има цена и смисълъ. Той развива мощъ въ човѣка. Всички сте постили, за да добиете свѣтлина. Свѣтлината носи красота. Всички сте постили, за да добиете мекота. Топлината произвежда мекота, пластичность върху човѣшкото лице, върху човѣшкия организъмъ. Всички сте постили, за да добиете сила — потикъ въ васъ, да се проявите.

Помнете: Ако искате да добиете енергия, обичайте децата. Понѣкога ржцетѣ и краката ви сж студени — топлина нѣмате. Ако искате топлина, обичайте майкитѣ, обичайте женитѣ. Казвамъ: Жената жена да обича! Споредъ моитѣ изследвания, женитѣ не се обичатъ. Жена на жена вѣра не хваща. Като се омжи, жената не вѣрва на друга жена. Влѣзе ли жена

въ дома ѝ, тя започва да подозира. Но и на нея не вѣрватъ. И мжжъ на мжжъ вѣра не хваща. Трѣбва да се освободите отъ тоя атавизъмъ. Азъ не сждя свѣта, но изяснявамъ нѣщата. Трѣбва да се освободите отъ заблуденията.

Да дойде знанието и свѣтлината, които бащата носи. Да дойде любовта и мекотата, които майката носи. Да дойде силата, която децата носятъ. Въ децата нѣма изкуственостъ. Детето дойде, пригърне майка си — предава нѣщо отъ себе си. Когато детето изгуби своята пластичностъ, то губи силата си. До две години детето е князь въ дома; после го развѣнчаватъ, и то губи силата си; най-после детето губи, става обикновенъ редникъ, каратъ го да работи. Ако не слуша, има наказание.

Откажете се отъ начина, по който досега сте предавали Христовото учение. Тоя начинъ е безполезенъ. Представлението е полезно само въ даденъ случай. Нѣщата въ свѣта не ставатъ съ представление. Хубавъ е единъ портретъ, но временно. Тоя портретъ нито животъ носи, нито може да те нахрани. Хубавъ е единъ скжпоцененъ камъкъ, но какво ще ти донесе? Ако го прододешъ, ще си създадешъ нещастие. Скжпоценниятъ камъкъ не обича да го продавашъ. Докато го държишъ въ себе си, той ще ти помага. Шомъ го продадешъ, губишъ щастieto си. Докато държишъ истината въ

себе си, тя ще ти помага. — Върно ли е това? — Самъ ще опиташъ. Пъешъ, но искашъ да разберешъ отъ хората, хубаво ли пъешъ. Защо ще питашъ хората? Питай ухото си, питай сърдцето си. Щомъ пъешъ хубаво, ще бждешъ разположенъ. И окръжаващитъ ще бждатъ доволни.

Нѣкой казва: Милъ погледъ има тоя човѣкъ, мило ме погледна. Като се ржувате съ хората, познаваме, какви сж тѣ. Нѣма скрито-покрито. Всички хора иматъ желание да се проявятъ правилно, но се страхуватъ да се проявятъ. Мѣстото на страха е отвѣнъ. Той трѣбва да сжществува дотолкова, доколкото да разбира човѣкъ погрѣшкитъ си, да може да ги изправи. Не питай страха за любовни работи, нито какъ да пъешъ. Но, какъ да изправишъ едра погрѣшка, това е работа на страха. Той може да ти бжде добъръ учител. Ако питашъ страха, какво да правишъ, какъ да възпитавашъ хората, той ще ти даде кривъ съветъ.

Казвамъ: Повикайте вашия баща — свѣтлината — въ ума си. Повикайте вашата майка — топлината — въ сърдцето си. Повикайте и детето — силата — въ вашия духъ. Тѣ ще ви научатъ на всичко, което ви е нужно. Никога не казвай, че тоя или оня човѣкъ е невежа. Никога не мисли, че даденъ човѣкъ е по-невежа отъ тебе. Кажи си: Колкото азъ съмъ невежа, толкова и той е невежа. Колкото азъ

съмъ добъръ, толкова и той е добъръ. Колкото ти си добъръ, толкова и той е добъръ. Колкото ти си ученъ, толкова и той е ученъ. Подъ „ученъ човѣкъ“ разбирамъ, въ даденъ случай, да знаешъ, какъ да разрешишъ една задача. Кой човѣкъ е ученъ? Ако си боленъ, можешъ ли самъ да си помогнешъ? Можешъ ли да намѣришъ онова лѣкарство, което ще ти помогне? Силата на лѣкарството се крие въ помощта. Нѣкой употребява едно лѣкарство, второ, трето, но нито едно не помага.

Ще приведа единъ примѣръ за единъ нашъ братъ отъ с. Беброво — Еленско — набоженъ човѣкъ. Той искаше да мине презъ цѣлия градъ Търново, съ кадилница въ ржка, да кади темянъ, за да обърне хората къмъ Бога. Единъ день излѣзълъ край селото си да се разходи. Селскиятъ говедаръ изкаралъ една голѣма буга — бикъ на паша. Като чулъ силното мучене на бугата, братътъ се приближилъ до нея, вдигналъ ржце нагоре и казалъ: Въ името на Господа Исуса Христа, забранявамъ ти да мучишъ! Бугата го натиснала съ рогата си на земята, съ което искала да му каже: Кой те изпрати тукъ, да ме безпокоишъ? Братътъ се намѣрилъ въ трудно положение и си помислилъ: Тукъ не ми помогна Христосъ. Говедарътъ ударилъ бугата по гърба съ кривака си и едва спасилъ брата отъ животното, което щѣло да го смачка. Помогналъ му е Хри-

стостъ, но чрезъ кривака на говедаря. За да се бори съ бугата, братътъ трѣбваше да започне борба съ нея, още когато е била малка. Той щѣше да се упражни, че като порасне бугата, да знае, какъ да я хваща за рогата. Той започна борбата, когато бугата порасна. За такава борба се иска голѣма мускулна сила. Братътъ бѣше жененъ, имаше нѣколко деца. Жена му искаше да иматъ още едно дете, но той не се съгласяваше. Не се отглеждатъ десно деца. Малкото дете представя бугата, съ която бащата искаше да се бори. Можеше да се бори, но когато бѣше малка. Това, именно, не искаше бащата. Той искаше да постигне всичко изведнѣжъ.

Помни: Всички нѣща, опредѣлени отъ Великия Баща на вселената, трѣбва да се изпълнятъ безъ никакво противоречие. Стори пжтъ не на твоето желание, а на онова, което Богъ е опредѣлилъ да стане. Не е въпросъ до желанието да имашъ дете. Важно е, какво Богъ е опредѣлилъ. Услужвай на всички, на които е опредѣлено да послужишъ. Като постъпвашъ по тоя начинъ, всички крамоли и недоразумения ще престанатъ. — Какъ ще се оправи свѣтътъ? — Чрезъ обичьта на майкитѣ. — Какъ ще се оправи свѣтътъ? — Чрезъ обичьта на бащитѣ. — Какъ ще се оправи свѣтътъ? — Чрезъ обичьта на децата. Бащитѣ трѣбва да обикнатъ свѣта, майкитѣ трѣбва да обикнатъ свѣта и

децата трѣбва да обикнатъ свѣта. Въ това отношение, всѣки може да направи единъ малкъ опитъ. Вие възприемате въздуха, който носи скрита енергия въ себе си. Той носи и топлина, и свѣтлина. Ако не обичате въздуха, който дишате, нищо нѣма да ви даде — само ще влѣзе и ще излѣзе. Ако го обичате, ще остави нѣщо ценно въ васъ. И въздухътъ, като елементъ на живота, има съзнание. Ти ходишъ по земята, но ако стѣпвашъ безъ любовь, тя се затваря за тебе, нищо не ти дава. Ако ти е приятно да ходишъ по нея и ходишъ съ любовь, тя ще отнеме отъ тебе непотрѣбното и ще ти даде потрѣбното. Ако не обичашъ свѣтлината, и тамъ е сжщиятъ законъ. Свѣтлината има скрито богатство въ себе си. Ако не я обичашъ, тя нѣма да ти даде онова, което искашъ. Всѣко нѣщо, което правишъ, да е проникнато или отъ любовь къмъ майка си, или отъ любовь къмъ баща си, или отъ любовь къмъ децата си. Има известни мисли въ насъ, които идатъ отъ първия центъръ въ свѣта — отъ свѣтлината като баща; има известни чувства, които идатъ отъ втория центъръ — отъ топлината като майка. Дето и да бждете, има известни постѣпки, които идатъ отъ истината, която носи свободата.

Това, което ви говоря сега, мъчно може да се приложи. Разправяше ми единъ професоръ следното: Младъ човѣкъ съмъ, но единъ

денъ ме хвана задухъ. Половинъ часъ употребихъ, докато се кача на стълбата, едва се качвахъ отъ стъпало на стъпало. Чудя се, де ми отиде силата! Заприличахъ на дѣдо, краката ми не държатъ. Казвамъ: Младостята не е достойние на замята, т. е. на материята. Както радиото възприема, безъ то само да създава мисълта, сжщо така и тѣлото само не произвежда, но събира енергия, която проявява. Тѣлото събира всичко онова, което иде отвънъ. А любовта служи само като връзка, която трѣбва да опитате. Чрезъ любовта идатъ Божиитѣ блага. Трѣбва да имате прѣко общение съ Бога. Има една беседа „Общение съ Бога.“ Чудни сж хората, като питатъ, какъ да служатъ на Бога. Ти възприемашъ въздуха, безъ да благодаришъ на Бога. Възприемашъ топлината, безъ да Му благодаришъ. Възприемашъ свѣтлината, безъ да Му благодаришъ. Сила ти е далъ, пакъ не благодаришъ. Всичко приемашъ, за нищо не плащашъ. Така не се служи. Казвашъ: Азъ съмъ свободенъ духъ, свободна душа съмъ. Кой е свободенъ духъ? Кой е свободенъ човѣкъ? Свободенъ е оня, който носи любовта; свободенъ е оня, който обича свѣтлината; свободенъ е оня, който обича свободата; свободенъ е оня, който обича живота; свободенъ е оня, който обича знанието; свободенъ е оня, който обича движе-

нието; свободенъ е оня, който приема учението; свободенъ е оня, който работи.

Имахъ единъ познатъ, който се занимаваше съ окултната наука. Преди да се ожени, сърдцето му горѣше отъ любовъ къмъ всичко. Като говорѣше за възлюбената си, за науката, азъ само го слушахъ. Щомъ се ожени, изчезна поезията въ живота, къмъ всичко красиво. Питавъ го: Де отиде поезията ти? Да не си обралъ жена си? Той каза: Направихъ една погрѣшка. Жена ми обичаше накититѣ. Азъ бѣхъ ѝ подарилъ единъ накитъ. По едно време нѣмахъ пари и продадохъ тоя накитъ. Казахъ, че ще ѝ купя другъ. Казахъ му: Това, което си подарилъ на жена си, не го взимай назадъ. Не е добре да взимате назадъ това, което веднѣжъ сте дали. Трѣбва да си създадете характеръ! Не взимай назадъ онова, което си далъ. Не взимай отъ човѣка онова, което Богъ му е далъ. Нѣкой се грѣе на слънце — не заставай предъ него, да закривашъ слънцето.

Единъ день Александъръ Велики отишълъ при Диогена и го запиталъ: „Каква услуга искашъ да ти направя?“ Диогенъ му отговорилъ: „Моля те, не ми закривай слънцето. Не ми отнимай това, което не можешъ да ми дадешъ.“ Като отидешъ при единъ човѣкъ, постави се така, както той обича. Като срещнешъ нѣкого, трѣбва да знаешъ, отъ коя

страна да се отбиешъ. Той иска да минешъ налъво, а ти се отбивашъ надъсно. Или, той иска да се отбиешъ надъсно, а ти се отбивашъ налъво. Всѣки трѣбва да разбира, какво обича другиятъ. Нѣкой не обича да говори много. Недей му разправя, че си жененъ, че имашъ деца, че си страдалъ. Остави тия работи настрана. Говори му конкретно, като на разуменъ човѣкъ. Тоя е правилниятъ методъ, който трѣбва да прилагате.

Сега всички слушате и си казвате: Особена е тая работа. Попитали едного, знае ли, де има вода. Той отговорилъ: Въ она баиръ или има вода, или нѣма. И азъ мога да кажа, че даденъ човѣкъ или живѣе добре, или не живѣе. Виждамъ, че нѣкоя жена не живѣе добре, но мжжътъ живѣе добре. Значи, обмѣнятъ се. Ако жената живѣе добре, мжжътъ не живѣе добре. Единъ другъ си даватъ на заемъ и се хармонизиратъ. Въ първия случай жената е бедна, а мжжътъ — богатъ. Мжжътъ е бакалинъ, отъ когото жената купува и го обиква повече. Ако жената живѣе добре, а мжжътъ не живѣе добре, той купува отъ нея и повече я обича. Значи, ако жената живѣе добре, тя не обича мжжа си; ако мжжътъ живѣе добре, той не обича жена си. Не ме разбирайте криво! Жената обича мжжа, ако той носи свѣтлина и просвѣта за ума ѝ, ако възприема нѣщата широко. Жената обича мжжъ, който ѝ дава топ-

лина, т. е. който я облича съ хубави и топли дрехи. Жената обича мъжъ, който носи сила и е гъвкавъ. А така, мъжътъ не ѝ дава сила, не я облича съ топли дрехи, невъзможно е тогава тя да го обича. Сжщиятъ законъ е и за жената, и за мъжа.

Сега при новия редъ уреждатъ комитетъ отъ жени — новъ редъ иде на земята. Стариятъ редъ — фашизмътъ си отива, гонятъ го. Фашизмътъ наричамъ „затворенитъ интервали“. Българскиятъ народъ отъ години е съ затворени интервали. Едва сега се явяватъ отворени интервали на хармонията. Образувайте единъ комитетъ отъ десетъ жени. Първата — председателката, ще иде да каже на мъжа, който е недоволенъ отъ жена си: Много добра жена имашъ, цена нѣма тя. На другия денъ ще отиде друга, и тя ще му каже: Много разумна е жена ти, нѣма подобна на нея. Ако се изредятъ десетъ жени да му говорятъ по тоя начинъ, той ще започне да вижда тия качества въ жена си. Днесъ мъжътъ воюва срещу жената; жената воюва срещу мъжа. Какъ ще се оправи свѣтътъ? — Чрезъ комитетъ отъ десетъ разумни мъже и десетъ разумни жени. Нѣма да бжде, както е било досега: да намѣришъ слабата страна на другия и да го въртишъ. Да нѣма вече въртене! Земята се движи около слънцето, но то ѝ дава нѣщо. Слънцето привлича земята съ своята свѣтлина и животъ.

Земята привлича луната, която се движи около нея. Въ земята има повече животъ, отколкото въ луната. Въ луната има голъма мода, тя е промѣнлива. Всички, които служатъ на любовта по пжтя на луната, сж непостоянни хора, както тия, които служатъ на модата. Въ модата нѣма нищо лошо. Животътъ на луната е лишенъ отъ условия за развитие. Фантазии, романи, небивалици може да си създадете, колкото искате, но не и нѣщо реално, конкретно. Единственото нѣщо, което дава конкретенъ резултатъ, е слънцето. Задъ туй слънце има друго слънце, което хората не познаватъ.

Виждалъ съмъ, пъкъ и при мене сж идвали жени, да се оплакватъ отъ мъжетъ си. Веднѣжъ дойде при мене една жена и ми каза, че срещнала единъ благороденъ мъжъ, който още на пжтя билъ готовъ да ѝ помогне. Благодарение на него, азъ приехъ тая жена. Ако той не бѣше я срещналъ, нѣмаше защо да я приемамъ. Тоя благороденъ човѣкъ ми казва: Бждете добъръ, дайте ѝ единъ съветъ. Мъжътъ ѝ има отлични качества, много добъръ човѣкъ е той. А жената казва: Съ външнитъ хора е много добъръ, само съ мене не е добъръ. Азъ ѝ казахъ: Щомъ е добъръ съ другитъ, ще бжде добъръ и съ тебе. Ако съ външнитъ хора не е добъръ, и съ тебе не може да бжде добъръ. Когато всички хора сж

здрави, а само единъ е боленъ, тая болестъ, се лѣкува. Когато всички сж болни, а само единъ е здравъ, тая болестъ не се лѣкува. Докато цѣлиятъ свѣтъ е добъръ, и хората здрави, а само ти си боленъ, болестъта е на мѣсто, цѣръ има за нея. Ако цѣлиятъ свѣтъ е здравъ, а строятъ се смѣня, и това е на мѣсто.

Днешниятъ день показва, че небето е разположено къмъ насъ. Всички разумни същества по свѣта търсятъ нѣкакъвъ начинъ да убедятъ хората да се обичатъ. Тѣ казватъ: Безпредметна е войната; безпредметни сж тия ежби; безпредметни сж умиранията; безпредметни сж операциитѣ, които се вършатъ всѣки день; безпредметни сж спороветѣ. Ново нѣщо трѣбва на човѣчеството. А така — на хромела, нѣма никакъвъ смисълъ. Хората казватъ: Дали е реално това? Дали сж реални мислитѣ, които имаме? Хиляди страдания ни донесоха тия мисли! — Не сж лоши мислитѣ, но хората не ги разбраха. Женишъ се за една жена. За колко години ти е дадена? Може да ти е дадена за една година, може да ти е дадена за петъ години, за 20 години, или най-много за 120 години. Следъ това тя трѣбва да се освободи отъ тебе. Ти ѝ туряшъ юларъ и казвашъ: Тя е моя жена. Дето отиде, ти пращашъ дедективи подиръ нея, да не би да ходи съ други мъже. Ако твоята жена не се запознае съ любовта на другитѣ мъже, тя не може да

живѣе съ тебе. Всичкитѣ мъже сж единъ мъжъ. Ако единъ мъжъ не се запознае съ любовта на всички жени, той не може да обича своята жена. Всички жени представятъ една жена, и всички мъже — единъ мъжъ. Когато казвамъ „всички“, не разбирамъ раздробяване, но единъ фокусъ, единъ центъръ. Да обичашъ всички, значи, тоя малкъ фокусъ да събира всичко въ себе си. Обичай малкия фокусъ на разумността, а не голѣмия свѣтъ. Питате: Какъ ще обичамъ цѣлия свѣтъ? Всички хора въ свѣта образуватъ единъ малкъ фокусъ. Ще обичашъ тоя фокусъ на любовта, въ който всичко се концентрира. Това е най-лесната работа. Всички хора на земята не можешъ да обичашъ, ще обичашъ фокуса, въ който тѣ се събиратъ.

Днесъ ви говоря така, за да ви услужа. Често страдате отъ главоболие. То произтича отъ факта, че нѣмате правилно отношение къмъ свѣтлината. Често ви боли коремъ — нѣмате правилно отношение къмъ любовта. Болятъ ви ржцетѣ, краката — нѣмате правилно отношение къмъ истината и свободата. Това сж три отклонения, които раждатъ болеститѣ. Стреми се къмъ вътрешна хармония съ свѣтлината, за да не страдашъ отъ главоболие. Стреми се къмъ вътрешна хармония съ любовта, за да не страдашъ отъ коремоболие. Стреми се къмъ вътрешна хармония съ исти-

ната, за да не страдашъ отъ болки въ ржцетъ и въ краката.

Да приложимъ любовта и да дойдемъ въ съгласие съ нея. Поне теоретически да я приемемъ, да кажемъ: Можемъ да обичаме хората! Единъ математикъ може да умножи едно число п пжти. Това не става изведнъжъ, но постепенно. — Защо е невъзможно да стане изведнъжъ? — Защото умътъ ти не работи, сърдцето ти не работи, волята ти не работи. Ако умътъ ти работи, ако сърдцето ти работи, ако волята ти работи, всички нѣща сж възможни. Това значи приложение.

Мнозина запитватъ: Коя религия е права? Това не ме интересува. Въ даденъ случай, азъ се интересувамъ отъ въздуха, който има отношение къмъ мене, къмъ който и азъ имамъ отношение. Интересува ме свѣтлината, която има отношение къмъ мене, къмъ която и азъ имамъ отношение. И вие се интересувате отъ свѣтлината, която се интересува отъ васъ; отъ топлината, която се интересува отъ васъ; отъ силата, която се интересува отъ васъ. Не се интересуйте отъ далечни, отвлѣчени нѣща за васъ. Коя религия е права — оставете тия работи! Религиитъ нека живѣятъ за себе си. Отива единъ свещеникъ, съ китка босилекъ въ ржка, въ единъ домъ да ръси. Домакинътъ му казва: Дѣдо попе, не искамъ мене да ръсишъ; детето ми е болно, него поръси.

Нали носишъ здраве, поръси детето ми да оздравѣе. Колкото искашъ, толкова ще ти платя. И на васъ казвамъ : Като тръгнете съ своята босилекова китка да ръсите, търсете болни хора, на тѣхъ да помагате. Като оздравѣятъ, тѣ сами ще ви намѣрятъ. Нѣма човѣкъ въ свѣта, на когото да направите добро, да не се отплати. Всички хора иматъ благородни чѣрти. Всички души се отплащатъ за доброто, което имъ е направено. Нека това ви насърдчава.

Да мислимъ добре за ония, за които Богъ мисли добре. Богъ, Който живѣе въ насъ, мисли добре за всички. Да подържаме Неговата мисль въ насъ. Да подържаме Неговата свѣтлина въ насъ. Да подържаме Неговата топлина въ насъ. Да подържаме Неговата сила въ насъ. Това е реалното, това е новото вѣрую. — Каква ще бжде новата религия? — Любовта. — Каква ще бжде новата религия? — Обичъ къмъ любовта, отъ която животътъ произтича; обичъ къмъ мъдростта, отъ която знанието иде; обичъ къмъ истината, отъ която свободата иде. Що е истина? Истината е свѣтъ на безсмъртие. Любовта е свѣтъ на безсмъртие. Мъдростта е свѣтъ на безсмъртие. Това е блаженъ свѣтъ, въ който нѣма смъртъ. Щомъ влѣземъ въ обикновения животъ, тамъ има възможности за проява на смъртъта. Божествениятъ животъ не носи смъртъ, но чо-

вѣшниятъ животъ, въ който не сж спазени великитѣ закони, носи смъртъ. Смъртъта винаги ограбва човѣка. Христосъ, Който бѣше много богатъ, всичко раздаде — обраха Му и последното, което имаше.

Казвате: Да дойде Христосъ втори пжть на земята. Христосъ не иска да дойде втори пжть между хората, да Го обератъ. Като обератъ човѣка веднѣжъ, нѣма смисълъ втори пжть да го обирагъ. За да слѣзе Христосъ на земята, трѣбва да имаме любовь. Ако не сме готови да любимъ Христа, да Го виждаме въ всѣки братъ, въ всѣка сестра, въ всѣко дете, какъ ще дойде Той? Христосъ пострада веднѣжъ. — Защо? — Не Го обичаха хората. Кървавъ потъ потече отъ Него. Всички хора страдаме, носимъ дѣлъ отъ страданията на Христа. Цѣлиятъ свѣтъ днесъ пролива своята кръвъ. Милиони хора умиратъ. Милиони килограми кръвъ е пролѣта. Да не съжаляваме за това. То е неизбѣжно. Всичката пролѣта кръвъ е събрана, капка отъ нея не отива напраздно. Тя ще се употреби. Казано е въ Писанието: „Съблазнитѣ неизбѣжно ще дойдатъ, но горко на оногова, чрезъ когото дойдатъ“. Кръвта е пролѣта, но горко на ония, които станаха причина да се пролѣе. Азъ държа за оная кръвъ, която изтича преждевременно. Докато не си свърши работата, кръвта трѣбва да е на мѣстото си. Казвамъ: Пазете вашата

кръв, да свърши работата си добре. Пазете вашитѣ хубави мисли, да свършатъ работата си добре. Пазете вашитѣ чувства и постѣпки, да свършатъ оная благородна работа, за която сте дошли на земята. Предъ васъ ще се отвори единъ великъ свѣтъ, да влѣзете въ него. Той е свѣтътъ на децата. Всички имате тая възможность. Ако не станете като децата, да минете презъ Божествената сила, вие нѣмате истинско разбиране. Ползвайте се отъ Божествената сила. Всички имате нужда отъ нея.

Обичай свѣтлината! Приеми свѣтлината чрезъ очитѣ си и кажи: Колко е добъръ нашиятъ небесенъ Баща! Приеми въздуха и кажи: Колко е хубавъ! Приеми водата и кажи: Колко е хубава! Погледни човѣка и вижъ красивото въ него. Навсѣкжде да виждашъ красивото. Срещнешъ боленъ човѣкъ, кажи: Колко е добъръ Господъ! Веднага ще се промѣни състоянието на болния. Какъ може? Магія е това. Какъ действува магіята?

Разправяше ми единъ приятель: Срѣцналъ единъ младъ човѣкъ, обезсърденъ, не иска да живѣе. Челъ нѣкои философи и разбралъ, че животътъ нѣма смисълъ, ще си тегли куршума. Той не му казва нищо, не го разубеждава, но туря въ джоба му една кесия съ нѣколко златни монети. Младиятъ човѣкъ усѣща нѣщо тежко въ джоба си. Бръква, изважда кесията. Изведнѣжъ състоянието му се измѣня, става

разположенъ, не мисли вече да се самоубива. Пита се: Отде дойде това? Започва да чете монетитѣ и си казва: Имало добри хора! Ще ида сега да се нахраня добре, да си сръбна малко винце. Ето ма̀гията. Дай на човѣка нѣколко златни монети и ще спасишъ живота му.

Преди години дойде при мене единъ, който взимаше пари на заемъ. Казва ми: Искамъ да се самоубия. — Защо? — Имамъ дългове, не мога да ги изплатя. — Колко имашъ да плащашъ? — Две хиляди. — Ако се убиешъ, ти ще продадешъ душата си на дявола. — Продавамъ я, измжчихъ се вече! — Тогава продай я на мене. За две хиляди лева продавашъ ли душата си? — Продавамъ я. Какъ нѣма да я продамъ? Дай паритѣ. Дадохъ му две хиляди лева и купихъ една душа. Не се уби човѣкътъ. Казвате: Глупава работа. — Не е глупаво, това е примѣръ отъ живота. Направи най-малкото добро. Не се стѣснявай да вдигнешъ единъ косъмъ отъ земята. Не се срамувай да вдигнешъ една сламка. Стори пжть и на мравката. Услужвай на мравката. Услужвай и на сухитѣ листа, и на падналитѣ плодове. Нѣкой хвърлилъ единъ плодъ — не го отминавай. Вземи го, измий го, тури го настрана, или дай го на нѣкое животно. Хорзта обичатъ да правятъ добро на видни лица. Като пишатъ писмо до нѣкой голѣмъ човѣкъ, почеркътъ имъ е красивъ, издържанъ. Ако е за обикновенъ човѣкъ,

пишатъ, както попадне. Нѣкой захвърлилъ една ябълка — тя е едно любовно писмо. Вземи я, измий я, занеси я вкъщи, да се запознае съ децата ти, ако имашъ деца; ако нѣмашъ деца, запознай я съ своята възлюбена. Ако нѣмашъ възлюбена, запознай ябълката съ нѣкое говедо. За предпочитане е да я изяде нѣкое животно, отколкото да се търкаля по земята.

Съвременнитѣ хора не сж дошли още до прилагане на любовта. Трѣбва да се образува общество за прилагане на любовта. За председател се избира най-силниятъ. — Кой е най-силенъ? — Който има най-голѣма свѣтлина, най-голѣма топлина, най-голѣма сила. Другитѣ идатъ следъ него. Това е правилото. Не туряйте слаби хора за учители. Ония, които иматъ най-голѣмата свѣтлина, най-голѣмата топлина и най-голѣмата сила, могатъ да бждатъ майки. Ако си слабъ, не взимай високо мѣсто — слѣзъ по-низко. Когато станешъ силенъ, качи се на височината. Ако си силенъ, ще работишъ. Силнитѣ хора трѣбва да работятъ на нивитѣ, да се благословятъ. Силнитѣ хора, които иматъ топлина, трѣбва да отопляватъ къщитѣ на слабитѣ. Магия е това. Всички разполагате съ магическото сръдство — да отоплявате къщитѣ си. Какъ ще ги отоплявате? Ще направите една електрическа инсталация, ще си поставите електрически печки. Като стане студено, ще

завъртите ключа, и ще поканите замръзналитъ хора въ дома си да се стоплятъ. Тъ ще ви благословятъ и ще кажатъ: Господъ да ви даде животъ и здраве! Това значи, да бждатъ кжщитъ ви съ топлина и свѣтина. Ако умоветъ, сърдцата и тѣлата ви бждатъ инсталирани, всичко ще тръгне по медъ и масло.

Помнете: Когато злото иде, настава мракъ и тъмнина; когато доброто иде, навсѣкжде е свѣтло и ясно.

— Божията Любовь носи изобилния и пълень животъ.

✽

20. Беседа отъ Учителя, държана на 12 ноемврий, недѣля, 10 ч. с. 1944 г.

София. — Изгрѣвъ.

На фокусъ

Кои сж новитѣ идеи отъ миналата лекция? За какво говорихъ? Какви бѣха въпроситѣ, които разгледахме?

Ако нѣкой ви зададе въпроса, защо въ умѣренитѣ пояси листата на дърветата падатъ презъ есеньта, а презъ пролѣтѣта израстватъ нови, какво ще отговорите? Дърветата въ умѣренитѣ пояси презъ пролѣтѣта се обличатъ, а презъ есеньта се събличатъ. Въ тропическитѣ страни това не е така. Тамъ нѣма такава мода, тоя процесъ става незабелязано. Всѣко нѣщо е ценно, когато става естествено.

Хората се стремятъ къмъ първенство. Отъ десетъ милиона българи, колцина иматъ шансъ да станатъ министри? Какъвъ е процентътъ? Какво е отношението? На петъ милиона мъже и на петъ милиона жени, ако всички българи сж десетъ милиона, може ли всѣки българинъ да стане министъръ? Това е заблуждение. Всѣки българинъ може да стане министъръ на себе си. Не е лесно да станешъ днесъ министъръ. Голѣмо нещастие те очаква. Често министърътъ намира затвора. После пакъ ще излѣзе отъ затвора и пакъ

може да го назначатъ за министъръ. Сега вече се ликвидира съ стария порядъкъ. Бждете будни и досѣтливи. Каквото желаете, не се стремете да стане скоро. Оставете нѣщата да ставатъ, както е опредѣлено. Оставете дървото свободно да се облѣче, както иска — не го насилвайте. Ако искате да облѣчете едно цвѣте преждевременно, ще направите цвѣтарникъ, ще турите печка, ще го отоплявате. Това е частично подобрене. Въ естествения ходъ на растителното царство това не се прилага. Растенията сами се обличатъ и събличатъ, безъ никакви разноси. Така е по-добре. Като култивирате нѣкое плодно дърво, плодоветѣ ставатъ по-големи, но изгубватъ отъ своята сладчина и ароматъ. Увеличаваме формата, но увеличаваме и соковетѣ. За да бждатъ плодоветѣ сладки, природата е работила дълги години. Тя не се влияе отъ научнитѣ теории.

Хората се влияятъ много. Дори въ една страна, като Америка, и тамъ хората се влияятъ. Въ единъ отъ щатитѣ имало единъ епископъ, който държалъ главата си наклонена налѣво. Впоследствие, всички негови проповѣдници наклонявали главитѣ си налѣво, подражавали му. Да наклонявашъ главата си налѣво, това подразбира, че лѣвото полушарие на мозъка е по-тежко.

Кое е най-важно споредъ васъ? Понеже сте учили и сте доста способни ученици, ка-

жете, кое е най-важното споредъ васъ? До какво заключение сте дошли въ живота? Кое е по-добре: да се подмладява човѣкъ, възрастень да си остане, или да остарѣе? Да се подмладавашъ, това е най-хубавото нѣщо. Който се подмладява, прави една пакостъ. — Защо? — Когато младиятъ иде на земята, стариятъ умира. Уволняватъ стария, а младиятъ заема неговото мѣсто. Понѣкога детето, което се ражда, казва: Ще махнете стария, не мога да го търпя! Има случаи, когато дѣдото се заинатява, не дава мѣстото си — тогава младиятъ умира. Нѣкога лесно се споразумяватъ. Младиятъ казва: Отъ богатството, което нося, ще дамъ и на тебе. Дѣдото, отъ своя страна, казва: Не ме пжди, каквото спечелихъ, половината ще ти дамъ. Тогавя младиятъ се съгласява да останатъ и двамата на земята. Законътъ е сжщъ и за бабата. При подобно споразумение, бабата и дѣдото се радватъ на своя внукъ, или внучка.

Прочетоха се три страници отъ 1 — 3 отъ лекцията „Влизане и излизане“ отъ книгата „Пжть къмъ живота“. Сега и вие сте вече въ тоя замъкъ, за който се говори въ книгата. Тукъ прониква една обща идея. Понѣкога искате цѣлъ народъ да вземе участие въ дадена работа. Нѣкога човѣкъ трѣбва самъ да вземе участие въ работата, за която се е ангажиралъ. Има случаи, когато на-

родътъ може да вземе участие, а нѣкога не се интересува. Сега въ Америка, респективно въ Съединенитѣ Щати, имаше избори за председателъ. Двама души се състезаваха: единиятъ представяше демократичната партия, а другиятъ — републиканската. Сегашниятъ председателъ, Рузвелтъ, се избра пакъ, за четвърти пжтъ вече. Това е изключително явление. Изобщо, мъчно е въ Америка, два пжти подъ редъ да бждешъ председателъ. Тоя човѣкъ четири пжти последователно го избиратъ. Рузвелтъ има отлична глава. Като се сравняватъ Сталинъ и Рузвелтъ, тѣ си приличатъ въ веждитѣ. Права линия иматъ веждитѣ имъ. На Сталинъ веждитѣ сж по-дебели, на Рузвелтъ челото е по-високо. Рузвелтъ, освенъ че е практиченъ, но има и нѣщо идейно. Сталинъ е много практиченъ човѣкъ, никога не се занимава съ отвлѣчени работи. Той наподобява практичния българинъ. Ако едно нововъведение може да развали неговата градина, той нѣма да го приеме. Въ вестника сж помѣстени портретитѣ на Сталинъ, Рузвелтъ и Чърчилъ. Сталинъ е отлѣво, Чърчилъ е отдѣсно, а Рузвелтъ — въ срѣдата. Той ги примирява. Веждитѣ на Сталинъ изразяватъ неговата непоколебима самоувѣреностъ. Той мъчно се убеждава, защото предварително е убеденъ.

И вие понѣкога приличате, било на Сталинъ, било на Чърчилъ или на Рузвелтъ. Всич-

ки хора иматъ нѣщо недоразвито въ себе си. Тѣ мислятъ, че, като дойдатъ на земята, ще придобиятъ всичко изведнѣжъ. Ще придобиешъ всичко, ако си отъ щастливитѣ, на които и на лотария върви. Нѣкой взима 20 години наредъ билети и не му върви, никаква печалба не му се пада. Мислите ли, че ако единъ жителъ отъ луната вземе лотариенъ билетъ, ще му се падне печалба? Има хора, на които луната влияе и измѣня хода на мислитѣ. Това имъ причинява известни страдания. Напримѣръ, ти искашъ да си купишъ лотариенъ билетъ. Луната ти посочва голѣмъ номеръ, но съ малка печалба, а нѣкога и безъ печалба. Така, именно, тя изправя погрѣшкитѣ на хората. Когато човѣкъ нѣма широки възгледи въ живота си, той прави погрѣшки. Който иска да изправи погрѣшкитѣ си, трѣбва да служи на луната. Който иска да забогатява, да не се подава на влиянието на луната. Тя ще му даде лошъ съветъ. Тя ще му каже: Не ти трѣбва да работишъ съ мотика, остави това за проститѣ хора. А при това, тя може да те накара цѣли 20 години да очаквашъ печалба отъ лотарийни билети. Презъ тия 20 години ти все взимашъ билети и накрая печелишъ толкова, колкото пари си далъ за билети. Това не е ли изгубено време?

Представете си, че двама души свършватъ заедно университетъ. За тѣхъ нѣма вакантно мѣсто нито въ гимназия, нито въ прогимна-

зия. Поради ценза си, тѣ ще чакатъ може би години, докато се отвори мѣсто за учители. Въ това време, не могатъ ли да станатъ учители въ нѣкое основно училище? Въ първоначалното училище тѣ все ще научатъ нѣщо, понеже малкитѣ деца сж чистосърдечни, не критикуватъ учителитѣ си. Обаче, въ гимназията и университета критиката между ученицитѣ е голѣма. Тамъ учителтъ трѣбва да бжде много внимателенъ. Като критикувате, какъвъ характеръ имате предъ видъ? Срѣщате човѣкъ съ кошница грозде. Искате единъ гроздъ. Той ви дава малкъкъ гроздъ, но вие не сте доволенъ, искате по-голѣмъ гроздъ. Който види това, ще ви критикува. А оня, който бърка въ кошницата, търси най-малкия гроздъ. Ти критикувашъ, че ти дали малкъкъ гроздъ, но и тебе критикуватъ. Де е погрѣшката? Въ него ли е погрѣшката, или въ тебе? Ако искашъ голѣмъ гроздъ, насади си лозе, което да ти дава такива гроздове, каквито желашъ. Когато искашъ отъ хората, не критикувай, колко даватъ. Човѣкъ дава толкова, колкото се е откъснало отъ сърдцето му. Де е сега погрѣшката? Въ това, че паритѣ не се размножаватъ. Ако и тѣ се размножаваха, както гроздето, работата щѣше да върви по-добре. Но ето, че паритѣ не вървятъ по закона на размножаването.

Всички хора започватъ работитѣ си оттамъ, отдето не трѣбва. Напримѣръ, майкитѣ

учатъ децата си да се молятъ на Господа. Не е лошо това, но тѣ трѣбва да учатъ децата си да изпълняватъ Божията воля, а не само да се молятъ. Преди да си направилъ нѣкаква погрѣшка, изпълни волята Му. Отъ какво се нуждае Господъ? Нѣкоя баба вдигнала ржце къмъ Господа, моли се. — Защо се моли? — Да ѝ прати Богъ нѣкой, да ѝ донесе вода. Малкото дете, което е до бабата, трѣбва да разбере, отъ какво се нуждае тя, да вземе стомната и да ѝ донесе вода. Тогава Господъ ще бжде доволенъ отъ детето, че е разбрало молитвата на баба си. Казвате: Да се молимъ! Господъ ще изпълни молитвата ни. Казвамъ: Господъ е предвидѣлъ работитѣ отъ самото начало. Нѣма защо отсега нататъкъ да се нареждатъ. Всичко е наредилъ, всичко ни е далъ, трѣбва само да търсимъ онова, което е дадено.

Здравето, което търсимъ, е въ насъ; знанието е нѣкъде въ насъ; всички добри мисли и чувства сж пакъ въ насъ. Питамъ: Ако си музикантъ, какво би желалъ — да свиришь, или диригентъ да бждешъ? Споредъ мене, диригентътъ не е голѣмъ музикантъ. Голѣмитѣ диригенти, като разбиратъ музиката, иматъ способностъ, щомъ влѣзатъ между музикантитѣ, да предизвикатъ въ тѣхъ музикалното чувство. Знаменитиятъ диригентъ, само съ мръдване на прѣститѣ си, посочва на добритѣ музиканти

начина на изпълнението. Ако музикантите сж новаци, какво изпълнение ще дадат? И при отличенъ диригентъ, тѣ нищо не могатъ да направятъ. Като знаете това, не разчитайте само на пръчицата на диригента; не разчитайте само и на вашата тояжка. Разчитайте на музикантите. Когато раздвижите тояжката си предъ добрите музиканти, работата върви вече. Ако музикантите сж глухи и неспособни, нищо не излиза. Понѣкога и вие махате съ пръчица, но нищо не излиза.

Двама души говорятъ върху търпението, но и двамата не обичатъ да отстъпватъ. Понеже говорятъ за търпение, трѣбва да бждатъ търпеливи и взаимно да си отстъпватъ. Наближаватъ вратата, единиятъ иска да влѣзе, и другиятъ иска да влѣзе. Да отстъпятъ, да приложатъ търпението. Не, единиятъ като шило си пробива пътъ и взима мѣстото на другия. Това не е разрешение. Като отидешъ нѣкжде, вземи последното мѣсто. Нали искашъ да учишъ търпение? Нѣкжде се събрали 400—500 души — вземи последното мѣсто и чакай реда си. Все ще научишъ нѣщо. Въ живота първородните синове много патятъ. Христосъ бѣше първороденъ. Че първородните страдатъ много, мога да ви приведа различни примѣри. Много се изисква отъ тѣхъ. Ако искашъ да бждешъ виденъ човѣкъ, трѣбва да се вѣоружишъ. Ако не искашъ, вземи последното мѣсто. То е най-

безопасното. Ако можешъ да давашъ, вземи първото мѣсто. Ако искашъ съ малко даване голѣмъ човѣкъ да станешъ, на кривъ пѣтъ си. Голѣмитѣ търговци разполагатъ съ голѣми капитали, а малкитѣ търговци — съ малки капитали.

Първитѣ наши приятели, като ученици, очакваха да приематъ Духа Божия, както презъ времето на Христа, и да обърнатъ свѣта. Не сж ученицитѣ, които ще обърнатъ свѣта Казвате: Тоя обърканъ свѣтъ не може да се обърне! Кое бихте предпочели: стариятъ да изгони младия, младиятъ да изгони стария, или и младиятъ, и стариятъ да останатъ? Значи, три положения имате: младиятъ да приемемъ, стариятъ да изпждимъ; младиятъ да изпждимъ, стариятъ да приемемъ; или и двамата да приемемъ. Какъ ще постъпите, за да останатъ и двамата? Гледалъ съмъ ония, които танцуватъ — играйтъ полка или кадритъ. Нѣкой момъкъ, преди да играе съ мома, вземе столъ и се върти въ стаята. Той си въобразява, че столътъ е млада мома, съ която може да се върти. И вие трѣбва да се въртите съ столъ. Това е доста практично. Не е приятно да ви види нѣкой. Затворете прозорцитѣ, въртете се съ стола и така ще се научите да играете. Една добра чърта има въ стола, никога не се обижда. Каквато погрѣшка и да направите, той ви извинява. Ако е мома, при най-малката по-

грѣшка, може да очаквашъ цѣлъ скандалъ. Ако въ играта случайно настѣпишъ госпожичата, какво ще стане? Ако я хванешъ грубо за рамото, ще се оплаква, че я боли. Деликатно, нѣжно ще държишъ ржката на момата, съ която играешъ. Да играе човѣкъ, но хубаво да играе. Всѣка добра игра е на мѣсто. Ако столътъ, съ който играешъ, е отъ букъ, чамъ, или джбъ, ще имашъ три различни разположения.

Сега ще ви запитамъ, кой хлѣбъ е по-хранителенъ — ечемичниятъ, рѣжениятъ или житениятъ? Житениятъ хлѣбъ е за предпочитане. Когато нѣма жито, или рѣжъ, ще ядете ечемикъ. Когато нѣма рѣжъ и ечемикъ, ще ядете жито. Който иска да се угои, да яде ечемикъ. Казватъ, че човѣкъ затлъстява отъ ечемика. Често съмъ слушалъ да казватъ за нѣкого, че не е пълничъкъ. Хлѣбътъ прави човѣка пълень. За да не е хлътнало лицето, какво трѣбва да се прави? Това зависи напълно отъ яденето, отъ пиенето на вода, отъ дишането, отъ приемането на свѣтлината. Хлътналото лице показва, че въ всичко бързашъ. На всѣки човѣкъ е опредѣлено да живѣе 120 години. Че умирашъ по-рано, това значи, че си бързалъ.

Ще ви дамъ единъ примѣръ за търпение. Срѣщатъ се въ Лондонъ, въ една тѣсна уличка, единъ руски князь и единъ английски

лордъ, съ своитѣ кабриолети, но не могли да се разминатъ. Спира се англичанинътъ, спира се и руснакътъ. Той отваря вестникъ „Таймсъ“ — 16 голѣми страници, и започва да чете. Англичанинътъ изпраща слугата си при руснака, да му каже: Като прочетете вестника, моля, дайте го, и господарьтъ иска да го прочете. Следъ като и двамата прочели вестника, дошла имъ идеята да размѣнятъ кабриолетитѣ си. Англичанинътъ се качилъ въ колата на руснака, руснакътъ въ колата на англичанина и продължили пътя си. Това сж изключителни случаи. Търпение е нужно на тоя свѣтъ.

Случва се, че нѣкой день искамъ да си почина. Тогава, именно, ще се събератъ трима-четирма души да ме чакатъ. Тогава ще се случатъ най-голѣмитѣ неприятности. Азъ ги извинявамъ. Мисля си: Не разбиратъ тия хора, не знаятъ положението. При това, всѣки човѣкъ има свои разбирания. Веднъжъ една мома искаше да говори нѣщо съ мене. За да се освободя отъ нея, казахъ ѝ: Ти нали имашъ срѣща съ нѣкого? Ако не стане тая срѣща, ще изгубишъ 20 години отъ живота си. Не я пращамъ за зло. Тя трѣбва да си отиде. Така ще спечели повече. Ако остане при мене да се разправяме, нѣма повече да спечели. Тя иска да ѝ гадае. Чудни сж хората понѣкога! Единъ момъкъ си харесалъ една мома. Иде да ме пита, дали ще може да живѣе съ

нея. Казвамъ: Самъ ще разберешъ това. Една мома може да живѣе съ единъ момъкъ, ако той е на фокусъ. Това е законъ. Ако е вънъ отъ фокуса, или вътре въ фокуса, ще се явятъ голѣми недоразумения. Всѣка мисль, която ви безпокои, не е на фокусъ. Всѣка мисль, която ви радва, е на фокусъ. Всѣко желание, което ви радва, е на фокусъ. Всѣка разумна постѣпка е на фокусъ. Всички нѣща, които не сж на фокусъ, произвеждатъ отрицателни резултати.

Въ бждеще всѣки учителъ може да възпитава децата. Но и вие може да се самовъзпитавате. Единъ братъ ми казва: Учителю, толкова години говоришъ за подмладяване. Азъ, освенъ, че не се подмладихъ, но главата ми побѣлѣ. Това знание може ли да се приложи? — Може да се подмладишъ. Най лесната работа е да се подмладишъ. Ако искашъ да не остарѣешъ, не допускай противоречия въ ума си, не допускай противоречия въ сърдцето си, не допускай противоречия въ душата си. Ти идешъ и допускашъ противоречия. Казвашъ: Соль има много; не е сготвено, както трѣбва; хлѣбътъ не е мекъ; кърпата не е сложена на мѣсто; чинията не е добре измита. Тия нѣща състаряватъ човѣка. Върнешъ се вкѣщи, погледнешъ кревата, възглавницата — не сж на мѣсто. Безпокоишъ се за всичко. Ядосвашъ се, защо, напримѣръ, жена ти не е лъснала

обущата. Ако тя не ги е лъснала, лъсни ги ти — твой е редътъ. Казвамъ: Започни да служишъ на ближнитъ съзнателно и съ любовь. Ето единъ отъ законитъ за подмладяването.

Когато умниятъ човѣкъ започне да служи на ближнитъ си, той е вече на пѣтъ да се подмлади. Даже нѣкои отъ васъ сте подмладени, най-малко съ 15—20 години. Хората отъ свѣта сж по-стари отъ васъ. Да ядешъ съ разположение, това значи, да си младъ. За да ядешъ сладко, трѣбва да бждешъ младъ. Трина души въ свѣта ядатъ съ разположение. Първиятъ е младиятъ, който се е училъ и носи любовта въ себе си. Вториятъ е възрастниятъ, който има сила. Третиятъ е стариятъ, който е придобилъ разумността. Всички останали, вънъ отъ тия категории, не ядатъ добре.

Сега вече сте дали програмата си, имате два комитета. И женитъ сж образували комитетъ. Трѣбва да знаете, какъ да прилагате, да бждете предвидливи. Ако една отъ другаркитъ не знае, какъ да направи нѣщо, комитетътъ ще я упѣти, да върви работата. Ако съмъ милионеръ, отъ американскитъ милионери, и ако разполагамъ съ сто милиона долари, лесно ще подмладявамъ хората. Срећна нѣкого, виждамъ, че се е замислилъ — давамъ му единъ доларъ. Втори пѣтъ пакъ го виждамъ замисленъ — давамъ му два долара. Той се насърдчава,

Постепенно увеличавамъ доларитѣ: за 365 дня му давамъ 365 долара — още повете се насърдчава. Който го види така насърдченъ, казва: Тоя човѣкъ е късметлия, ще го извикамъ да направи полезъ. Добритѣ хора сж полезни, тѣ сж широки души. Дето отидатъ, пожелаватъ щастие и на другитѣ. Оня, който не е късметлия, на никого не пожелава щастие. Той казва: Достатъчно е, което имашъ — повече не ти трѣбва. Късметлията, като те види въ една стая, пожелава ти още една. Не е лошо да имашъ две-три стаи. Човѣкъ трѣбва да има три стаи, както главата: горенъ етажъ, сръденъ етажъ и доленъ етажъ. На земята най-скжпитѣ етажи сж долнитѣ.

Запитвали ли сте се, съ какво можете да заинтересувате невидимия свѣтъ? Вие искате да отидете въ оня свѣтъ, но съ какво ще се представите тамъ? Българитѣ иматъ обичай, когато нѣкой умира, започватъ да се изреждатъ цѣлото село, да пращатъ поздравъ на своитѣ покойници. Тѣ му казватъ: Хайде, носи много здраве на баща ми, на майка ми. Той носи поржкитѣ на цѣлото село. Трѣбва да търси тоя-оня, да имъ предаде поздравитѣ.

Знайте, че нѣщата не се постигатъ лесно. Знание, съсръдоточеностъ се иска отъ човѣка. Да пострадашъ, да сгрѣшишъ, това е лесно. Да изправишъ погрѣшката си е мжно. Една отъ сестритѣ вървѣла по сръдата на улицата.

Настигналъ я автомобилъ и, докато да се отбие налѣво, или надѣсно, той я засегналъ по ржката и рамото и силно я контузилъ. Едно невнимание ѝ донесе голѣмо страдание. Като вървите по улицитѣ, дръжте лѣвата или дѣсната страна. Срѣдата е опредѣлена за коли, автомобили и камиони.

Като ставашъ сутринъ отъ сънь, първо се спри върху мисълта, какво иска днесъ Богъ отъ тебе. За себе си азъ зная това. Нѣкой денъ се иска нѣщо малко отъ мене — да нахраня една птичка. Предварително турямъ трошици въ джоба си, че като срещна птичката, да съмъ готовъ. Давамъ ѝ трошицитѣ и си заминавамъ. Нѣкога мога да срещна пѣтелъ. Като ме види, той ще ми изкукурига. Ще дамъ трошици и на него. Съ кукуригането си, пѣтелътъ ми казва: Онова, което мислишъ да правишъ, ще стане. Срѣщамъ човѣкъ, който се оплаква, че нѣма пари, гладенъ е, не може да си купи хлѣбъ. Поканвамъ тоя човѣкъ въ дома си и му давамъ единъ хубавъ обѣдъ. Нѣкой денъ се изисква отъ тебе да посѣешъ едно дърво — слива, круша или ябълка. Посѣй първо дървото и, ако ти остане време, свърши и друга нѣкаква работа.

Днесъ повечето хора сж натоварени съ своята карма, поради което правятъ това, което не искатъ, а не това, което искатъ. После става нужда да изправятъ погрѣшкитѣ си. На-

блюдавалъ съмъ, какво правятъ кучетата съ хората. Нѣкои хора ги лаятъ кучетата, и тѣ викатъ, крѣскагъ, но не могатъ да се освободятъ отъ тѣхъ. Колкото повече викатъ, толкова повече ги лаятъ. Нѣкои хора, като кажатъ на кучето „шѣтъ“, то отстъпва, престава да лае. Сжщото става и съ вашитѣ мисли. Колкото повече крѣските на мислитѣ си, толкова повече ви безпокоятъ. Кажешъ имъ „шѣтъ“, и тѣ утихватъ. Сричката „шѣтъ“ е много материална. Като я чуе, кучето лѣга на земята и млѣква. То си казва: Господарѣтъ ми заповѣдва.

Вървишъ по нѣкоя улица, увлѣченъ въ мисълъта си. Нѣкой се приближи при тебе, извади кесията отъ джоба ти. Търсишъ паритѣ си, нѣма ги — взелъ ги нѣкой. Казващъ си: Трѣва да бжда търпеливъ, да понасямъ всичко. Тукъ не е въпросъ за търпение. Ако си въ гората, и тамъ може да те срещне човѣкъ съ револверъ въ ржка и да вземе кесията ти насила. Кое е по-добре: насила да взематъ паритѣ ти, или доброволно да ги дадешъ? Въ първия случай Провидението те поставя при благоприятни условия — човѣкъ се приближава до джоба ти и изважда незабелязано паритѣ. Въ втория случай, револверѣтъ те заставя да дадешъ паритѣ. Най-добре е, когато срещнешъ човѣкъ, който има намѣрение да те обере, още отдалечъ да му кажешъ: Ще ти дамъ не само хиляда лева, но и

две хиляди даже. Ако българинътъ постъпва така, одобрявамъ го. Българинътъ харесва хора, които даватъ нѣщо отъ себе си; тѣ оставятъ нѣщо въ дома ти. Дойде ли нѣкой въшливъ човѣкъ въ дома му, той казва: Поне нѣщо живо остави. Късметлия е тоя човѣкъ. Следъ това посещение работитѣ на домакина се уреждатъ. Въшката е бавна, едва се движи, но е хитра, мекитѣ мѣста избира, подъ мишцитѣ. Бѣлата въшка никога не излиза навънъ, тя се крие вътре. Черната въшка влиза въ косата, като въ гора. Тя знае, кжде да лази — по главитѣ, дето е мисълта на хората. Това показва, че е умна. Защо нѣкой е допусналъ въшка въ главата си, не е твоя работа. Не сжди хората, не търси погрѣшкитѣ имъ.

„Не сждете, за да не бждете сждени“, казва Христосъ. Нѣма по-лошо нѣщо отъ това, да търсишъ погрѣшкитѣ на хората. Другъ е въпросътъ, ако си готовъ да платишъ за тѣхъ. Вие още не сте готови да плащате за погрѣшкитѣ. Казвате, че нѣкой човѣкъ е добъръ, а другъ — лошъ. Де е добрината на единия, и де — лошавината на другия? Посочете мѣстото на доброто и на лошото въ човѣка. Отъ мое гледище, нито добриятъ е много добъръ, нито лошиятъ е много лошъ. Оня, когото считате лошъ човѣкъ, не е толкова лошъ, колкото е честолюбивъ. Главата му отзадъ е издадена. Оня, за когото казвате, че е добъръ, главата

му отпредъ е малко издадена. Добритѣ хора сж милосърдни, челото имъ е добре развито. Въ това отношение, окултнитѣ науки сж опасни, нищо не може да се скрие отъ тѣхъ. Още като видишъ човѣка, ще познаешъ, добъръ ли е, милосърденъ ли е, има ли любовъ къмъ Бога. Всичко е написано на лицето и на главата му. И лошото се познава, както и доброто. За да се ползува отъ тия науки, човѣкъ трѣбва да бжде просвѣтенъ. Тѣ не сж за обикновенитѣ хора.

Добриятъ човѣкъ има добре оформена глава. Честолюбивиятъ трѣбва да развива милосърдието си, да оформи своята глава. Добриятъ, разумниятъ човѣкъ е щедъръ. Каквото е придобилъ отъ баща си, щедро го дава. И отъ онова, което самъ е спечелилъ, пакъ дава. Ние се ползуваме, както отъ своитѣ придобивки, така и отъ придобивкитѣ на миналитѣ поколѣния. Ако дѣдитѣ и прадѣдитѣ на нѣкого сж работили върху известна дарба или способностъ, и той може да я придобие, да ѝ даде пътъ да се прояви. Талантливиятъ, гениалниятъ човѣкъ е резултатъ на много опити въ полето на живота, дето сж работили хиляди хора преди него.

Всѣко постижение е резултатъ на усилие и работа. Ето, вие се събирате сутринъ, преди изгрѣване на слънцето. Въ раннитѣ часове слънцето има специфично отношение къмъ

хората. Преди години се събирахме вечерь, изпрацахме слънцето, а сега го посрѣщаме. За пръвъ пътъ въ живота си започвате работата си сутринь, когато слънцето изгрѣва. Въ бждеще животътъ ви ще се измѣни благо-приятно за васъ. Така си създавате добъръ навикъ. Ако искашъ да ти се изяви свѣтли-ната, посрѣщай слънцето. Има въ какво да по-дражаваме на слънцето. Да бждемъ така точни, както изгрѣващето слънце. Да се движимъ като него, въ точно опредѣления за насъ пътъ, безъ никакво отклоняване. Слънцето не ходи по гости. То казва: Когато свърша работата си, тогава ще ви посещавамъ.

Задачата на човѣка е да свърши работа-та, за която е изпратенъ. После ще урежда угощения, вечеринки, театри и концерти. Въ свѣта има много театри и концерти, но тѣ сж свързани съ голѣми противоречия. Често се казва, че Господъ говори на хората. И на мене говори Господъ, но чрезъ хората. Когато иска да ми каже нѣщо за милосърдието, ще избере единъ милосърденъ човѣкъ и чрезъ него ще ми говори. Въ никой случай Богъ не може да ми говори за милосърдието чрезъ човѣкъ, въ когото това чувство не е развито. Ако ми го-вори за музиката, ще избере човѣкъ, въ когото музикалното чувство е силно развито. Не го-ворете на човѣка за онова, което не разбирате. Ако сте милосърденъ, говорете за милосър-

дието. Нѣкой минава за милосърденъ, говори на нѣкого за милосърдието, но успѣва да го убеди да даде само десетъ лева. Такова е неговото милосърдие. Какъвто си ти, такъвъ е и човѣкътъ, на когото си говорилъ. Той не може да даде повече отъ десетъ лева. Говоришъ на хората за щедростъ, но тѣ не могатъ да дадатъ повече отъ това, което ти си имъ далъ. Колкото ти си далъ, толкова и тѣ ще дадатъ. Принципътъ на многото се крие въ живото сѣме. Една идея може да е организирана, жива, да расте и да се развива, а може да е и механична, да не расте и да не се развива. Житното и пѣсъчното зърна се различаватъ. Житното зърно, като се посѣе, расте, увеличава се и плодъ дава, а пѣсъчното остава едно и сжщо — то може да се намали и разпрѣсне; то не расте и не се увеличава.

Казвате: Толкова години следваме Школата, нищо ли не сме придобили? Ако сте пѣсъчно зърно, освенъ, че нищо нѣма да придобиете, но ще изгубите и това, което имате. Ако сте житно зърно, ще растете и ще се развивате. Законътъ е такъвъ. Виждамъ, че въ всички има желание да придобиете нѣщо. Кой отъ васъ не иска да свири хубаво? Като рече да свири, вижда, че не може. Всѣки иска да даде много, но нѣма какво да даде. Нѣкой иска да държи речъ, но не може. Всички дохождате тукъ, да чуете нѣщо. Сестритѣ казватъ: Оста-

рѣхмѣ вече, главитѣ ни побѣлѣха. Радвамъ се, че ви побѣлѣха главитѣ. Щѣше да бжде нещастие, ако на старитѣ жени коситѣ бѣха черни. Нещастие е, ако главата на малкото дете побѣлѣе. Черната коса събира капиталъ въ себе си. Не е лошъ черниятъ цвѣтъ. Бѣлото харчи, пилѣе. Ти не можешъ да харчишъ, ако черното не е събирало. Бѣлото като похарчи всичко, черното отива отново да събира. Черното събира, бѣлото изразходва събраното. Това е процесъ. Единиятъ изнася, другиятъ внася. Добре е, когато разумно се внася и разумно се изнася. Когато неразумно се внася и неразумно се изнася, тогава е лошо.

Сега какво трѣбва да правите? Не сте млади, не сте на 15 години, нито на 20; нѣкои отъ васъ сж по на 40 лазарника, а други — на 50. Какво трѣбва да правите, ако сте на 40, или на 50 години? Ако сте на 40 години, дърводѣлецъ трѣбва да станете, да правите четвъртити врати. Ако сте на 50 години, може да станете шивачъ, да шиете хубави дрехи. Които сте на 30 години, стоката ще теглите на везни. Това е работа на 30 годишния човѣкъ, да мѣри, кой е взелъ повече, кой е взелъ по-малко. Ако сте на 20 години, сами ще разрешите, какво трѣбва да правите. Ако сте на 20 години, ще се учите да впрѣгате воловетѣ. Който иска да се подмлади, да дойде при мене. Въ срокъ отъ петъ години ще се

подмлади. Първата година ще впрѣгате воловетъ; втората година ще теглите стоката; третата година ще правите врати; четвъртата година ще кроите и шиете. Тия занаяти сж почитени и въ духовния свѣтъ. Шивачътъ, кроячътъ, дърводѣлецътъ, както и тегленето на стоката, сж все почитени занаяти. На 20 годишна възраст хората се научиха да оратъ нивитъ си, защото впрѣгаха вече воловетъ.

За идната седмица намислете нѣкакъвъ проектъ за работа. Всѣки да измисли по единъ проектъ възможенъ за васъ, за вашия животъ. Кой каквото може да помисли и да го постигне, нека даде проекта си. Може нѣкой да ни разкаже накратко, какъвъ е проектътъ му. Нѣкой може би иска да си направи къща. Другъ — да си насади лозе, да си направи градина, да пжтува изъ странство. Нѣкой може да се занимава съ музика, съ изкуство, съ различни нѣща. Каквото ви дойде на ума, мислете върху него. Може проектътъ ви да се отнася къмъ нѣщо отвлѣчено — да отидете на луната. Всички хора, които сж ходили на луната, челата имъ сж широки. Ако ти не си ходилъ, твоитѣ дѣди и баби сж ходили на луната. Тѣ сж оставили известни белези и на твоята глава. Помнете: Когато ти си нещастенъ, другъ нѣкой е щастливъ. Това да ти служи за насърчение. Ти губишъ нѣщо, а другъ нѣкой печели. И това да ти служи за насърчение. Нѣкой те обралъ,

а другъ човѣкъ доброволно дава паритѣ си. Има хора, които работятъ най-добре, когато сж скръбни, а други — когато сж радостни. Слушалъ съмъ нѣкой раненъ войникъ да казва: Откъснаха ми едната ржка, но добре, че не отидоха и дветѣ! И при това положение, благодаря на Господа.

Казвамъ: Окултниятъ ученикъ трѣбва да вижда Божия промисълъ, т. е. проявитѣ на любовта навсѣкжде. Тя се проявява, както въ голѣмитѣ, така и въ малкитѣ нѣща. Че косата ти побѣлѣла — радвай се на това. Ако цѣла година ядешъ коприва, косата ти ще почернѣе. Това е лесна работа. Но да изправишъ окото си, това не е лесна работа. Да изправишъ лицето си, не е лесна работа. Да изправишъ веждитѣ си, не е лесна работа. Да изправишъ устата си, не е лесна работа. Нѣкои неджзи се исправятъ трудно. Еволюцията на човѣка се заключава въ това, да изправи своитѣ неджзи, и то тия, които сж унаследени отъ миналото.

Времето е напреднало вече, трѣбва да прекратя, защото ще плащамъ за електричество, ще ме глобятъ. Моята работа прилича на тая на единъ американски проповѣдникъ. Тоя даровитъ проповѣдникъ, отишълъ на единъ отъ курортитѣ въ Америка, съ желание да проповѣдва на хората. Църквата била затворена. Той взелъ ключа отъ църквата и започ-

наль да проповѣдва. Американцитѣ останали доволни отъ него. Проповѣдвалъ цѣли два месеца. Като свършилъ проповѣдитѣ си, той очаквалъ, че ще му изкажатъ благодарността си, но останалъ излѣганъ. Каква била изненадата му, когато му поднесли една покана, да плати за изразходваното електричество. Той си казалъ: Даромъ говорихъ, но трѣбва да си платя за свѣтлината! Когато правишъ добро, ~~направи го по всички правила,~~ наполовина не го оставяй. Азъ съжалявамъ, че като ученици на окултната школа, не ви заставихъ да посѣтите на Витоша плодни дървета. Досега щѣше да има най-малко 20,000 плодни дървета. Отивашъ на разходка, посѣй едно сѣменце, дете може да расте. Толкова сѣмена оставихме на произвола. Въ бждеще ще посѣдимъ всички непосѣти сѣмена.

Желая ви всички да бждете красиви. На красивия човѣкъ навсѣкжде му върви. Ако е грозенъ, не му върви. Желая всички да сте богати, да имате хубави гласове, да сте добри пѣвци — като запѣете, на единъ километъръ най-малко да се чува гласътъ ви.

— Божията Любовь носи изобилния и пълненъ животъ.

*

21. Беседа отъ Учителя, държана на
15 ноемврий, срѣда, 5 ч. с., 1944 г.
София. — Изгрѣвъ,

Най-малкото приложение

— Божията Любовъ носи изобилния и пълненъ животъ.

Изпѣйте пѣсеньта „Азъ ще се подмладя“. Де се крие силата на тая пѣсень? Ще кажете, че силата ѝ се крие въ подмладяването. Какъ се подмладява човѣкъ, т. е. по колко начина? За подмладяването има само единъ начинъ — пжтьтъ на доброто. Който влѣзе въ пжтя на доброто, само той ще се подмлади. Безъ доброто подмладяване не става. Злото състарява човѣка, а доброто го подмладява. Който служи на злото, преждевременно остарява.

Имате буквитѣ „а, п“ и „б, п“. Буквата „а“ означава изворъ, който извира непрестанно — п пжти; или, човѣкъ, натоваренъ безброй пжти. Буквитѣ „б, п“ означаватъ посѣване на нѣщо хиляди пжти. Като влѣзешъ въ пжтя на доброто, да се подмладишъ п пжти. Доброто подмладява, знанието товари. Да придобивашъ знание, това значи, да се товаришъ. Да се подобрявашъ, това значи, да се посаждашъ. Въ тоя смисълъ, чувството е посаждане, знанието е товарене. Ще кажете, че това се нуждае отъ обяснение. Обаче, силата не е въ обясняването

на нѣщата. Ти може да обяснишъ една работа, но това още не е истината. Подъ „истина“ разбираме това, което можешъ да направишъ. Ти можешъ да обяснишъ нѣщо, можещъ да свиришъ, но силата още не е въ свиренето. Силата е въ начина, по който свиришъ. Нѣкой взима лжка, започва да свири, маха лжка на една и друга страна. Казватъ за него, че има широкъ замахъ. Широко замахва съ лжка, но не знае да свири. Отъ неговия широкъ замахъ нищо не излиза. Ако цигуларьтъ не вложи мисълъта си въ цигулката и въ струнитѣ, никакъвъ тонъ не може да изкара.

. Казватъ за нѣкого, че е добъръ човѣкъ. Добъръ е той, но нѣма енергия, нищо не може да изкара. Кой човѣкъ е добъръ? — Който има енергия. Като стисне единъ камъкъ, отгоре огънь излиза, отдолу вода потича. А тѣй, само да пренесе камъка отъ едно мѣсто на друго, това още не е доброта. Добъръ човѣкъ е, казватъ, хвърля камъкътъ надалечъ. Съячтъ не прави ли сжщото? И той взима житото отъ крината и го хвърля на нивата. — Защо го хвърля? — Идея има. Всѣки може да хвърля житото, но трѣбва да вложи поне малкъ потикъ въ него. Ще хвърлишъ житото на нивата, а не извѣнъ нея. При това, нѣма да сѣнешъ два пжти на едно и сжщо мѣсто, все на нови мѣста ще сѣнешъ. Ще сѣнешъ, и доброто ще проявяващъ.

Кжде грѣшатъ хората? — Въ повтарянето на нѣщата. Карашъ се на нѣкого, това не е погрѣшка. Карашъ му се втори, трети пжть — тамъ е погрѣшката. Това каране вече не е на мѣсто. Карай се единъ пжть и кажи: Азъ посѣхъ вече мѣстото. Презъ лѣтото ще отидемъ двамата заедно да ожънемъ нивата. Думата „карамъ“ има нѣщо общо съ турската дума „кара“ — черно. Кара и карамъ това е обѣркана работа. Кара, черно — значи, човѣкъ може да се кара само вечеръ, когато е тъмно вѣнъ. Но, да се карашъ презъ деня, на свѣтло, не върви тая работа. Виз трѣбва да се обоснове, да знаете, защо се карате. Защо се кара човѣкъ най-много? Кое е най-хубавото каране? Кажете ми една хубава караница.

Двама студенти по музика се каратъ. Единиятъ казва на другия: Ти си невежа, нищо не разбирашъ. Той отговаря: Вѣрно е, едно време нищо не разбирахъ; сега започнахъ малко да разбирамъ, а въ бждеще ще разбирамъ още повече. Благодаря, че се скара съ мене. Отъ тоя моментъ започнахъ повече да разбирамъ. Ако не бѣше се скаралъ съ мене, щѣхъ да си остана простакъ. Когато двама приятели се каратъ, по-учени ставатъ. Какво означава думата „простакъ“? Тя съдържа нѣколко елемента въ себе си: завързване на плода, узрѣване на плода и пласирането

му. Простакътъ има условия да завърже, да узрѣе плода му, да намѣри търговецъ, който да купи плодътъ и да го натовари на конь, да го занесе нѣкъде да се продава. Лошо е, когато простакътъ нѣма условия да върже и узрѣе, или не може да използва условията. Простотията дава сладки плодове, но тѣ скоро згниватъ и ставатъ горчиви. Ще ядешъ тия плодове, докато сж прѣсни, току-що откъснати. Нѣкой пжтъ искате да се карате съ нѣкого, по цѣли дни и месеци мислите, какво да му кажете. Това ще кажете, онова ще кажете, и времето минава напраздно. Изгубено е това време. Като си намислилъ да се карашъ, скарай се единъ пжтъ и свърши по тоя въпросъ.

Всичко, което става въ свѣта, е добро и на мѣсто. Ако не бѣше така, природата нѣмаше да го допусне. Щомъ го е допуснала, на мѣсто е. Лошо е за ония, които не го разбиратъ. За ония, които разбиратъ, всичко е добро. Напримѣръ, презъ лѣтото ставатъ голѣми, непоносими горещини. Лошо ли е това? Ако нѣма такава топлина, плодоветѣ не можеха да зрѣятъ. Презъ зимата има голѣми студове. Лошо ли е това? Ако нѣмаше голѣми студове, микробитѣ щѣха да се развиватъ. А така, студътъ ограничава развиването на микробитѣ. Нѣкой казва, ча сърдцето му е истинало. Радвай се, че е истинало сърдцето ти — микроби нѣмашъ. Ако е много горещо, ще има микро-

би и ще се явятъ различни болести. При голѣмата любовъ се развиватъ различни болезнени състояния. Следователно, като се казва, че сърдцето на човѣка е много горещо, или много студено, това сж само твърдения. Лошъ е свѣтътъ — това е твърдение; добъръ е свѣтътъ — и това е твърдение. Значи „п“ пжти давате и „п“ пжти взимате. Като давате, трѣбва да знаете, какъ да взимате.

Въ Провадийско имало двама съседи — българинъ и турчинъ. Българинътъ далъ на турчина осемъ крини жито на заемъ. Следъ като плащалъ турчинътъ десетъ години жито, останалъ да дължи на българина още 80 крини. Работата излѣзла много сложна. Турчинътъ плащалъ дълга си съ сложна лихва. За да не попадате въ затруднения, следвайте пжтя на природата: Взимайте по възможность най-малкото. Само малкитѣ величини не се даватъ на закона на сложнитѣ лихви. И въ придобиване на знанието, следвайте природата. Не се стремете къмъ придобиване на много знания. Малко знание, но сигурно. Кое е малкото? — Това, което носишъ съ приятность. — Ког е голѣмото? — Което носишъ съ неприятность. Може ли вселената да се повтори „п“ пжти? — Не може. Обаче, атомътъ и молекулата могатъ да се повторятъ „п“ пжти. Значи, дългътъ трѣбва да се плаща на време, за да не се олихвява. Иначе, задачата остава нераз-

решена. — Докога една задача остава неразрешена? — Докато човѣкъ се научи да дава. Щомъ се научи да дава, той решава задачата си правилно. Ако само взима, безъ да дава, той прави погрѣшки. Въ взимането се иска голѣмо знание. Изкуство е да знаешъ, какъ да взимашъ.

Сега, какво остана въ васъ следъ тия обяснения? Какво разбрахте отъ лекцията досега? На какво прилича тая лекция? На чаша вода, която изливамъ въ езеро. Ще забележите ли, че водата отъ чашата е излѣта въ езерото? Станала ли е нѣкаква промѣна съ езерото? Съ колко се е увеличила водата му? Станало е нѣкакво увеличение, но почти незабелязано, микроскопическо. Малцина обръщатъ внимание на такива числа. И вие, като слушате една лекция, не се интересувате, да направите поне единъ микроскопиченъ опитъ. Обръщайте внимание на най-малкото, което се влива въ васъ. То ще ви ползува. Каквото правите, всичко се отразява върху васъ. То се отпечатва върху лицето ви, както рисунката върху листа, на който художникътъ работи.

Мнозина се занимаватъ съ рисуване, но малцина сж истински художници. Нѣкой рисува човѣшкото лице съ кжсъ носъ. Безъ да дозира, той си създава нещастие. Рисувай лице съ дългъ носъ. И за себе си пожелай дългъ носъ. Природата, като види твоето же-

лание, ще ти даде дълъгъ носъ. На кого дава природата кжсъ носъ? — На децата. Какъвъ е клонътъ на щъркела? — Дълъгъ. — Коя е причината, че птичката има кжсъ клонъ, а щъркелътъ — дълъгъ? Дълго време е мислилъ щъркелътъ, какъвъ клонъ да си създаде, за да може свободно да хваща змии, влѣчуги, жаби. Най после природата му помогнала да си направи дълъгъ клонъ. Въ това отношение, природата е крайно изобретателна. Тя нагажда всѣка форма споредъ условията.

Често разисквате върху проявитѣ на обикновения и на гениалния поетъ. Коя е отличителната чѣрта на гениалния поетъ? Той познава добре законитѣ на речъта и ги прилага. Той съчетава думитѣ правилно, затова и мисълта му е лека и логична. Нѣкой обича да поетизира и казва: „Планини високи, долини дълбоки.“ Това е логично съчетание на думитѣ, защото само при високитѣ планини има дълбоки долини, и при дълбокитѣ долини има високи планини. Срѣщали ли сте голѣмъ човѣкъ съ кжси крака, или малъкъ човѣкъ съ дълги крака? Това сж неестествени съчетания, които рѣдко се срѣщатъ въ природата. Искате ли да имате малко тѣло съ дълги крака? Защо ви сж дългитѣ крака? Това е все едно, да искате книжни обувки презъ зимата. Земята може да е суха, но вънъ е студено — зима е вече. Искайте нѣща реални, които могатъ да се при-

ложатъ. При това, знайте, че последното впечатление, последната идея, последната мисль оказватъ силно влияние върху човѣкъ.

Нѣкой е недоволенъ отъ себе си, намира, че е грозенъ. — Защо е грозенъ? — Когато майка му го раждала, последниятъ човѣкъ, когото видѣла, билъ грозенъ. Ако последниятъ човѣкъ, когото е видѣла при раждането на детето си, билъ красивъ, и то ще бжде красиво. Ако нѣкой е ученъ, причината е сжщата: като го раждала майка му, последниятъ човѣкъ, когото видѣла, билъ ученъ. Всѣко нѣщо, което човѣкъ срѣща или вижда въ последния часъ или последната минута на деня, оказва силно влияние върху него. Доброто оказва добро влияние върху човѣка, злото — лошо влияние. Ако срещнешъ милосърденъ човѣкъ, милосърдието се отпечатва въ съзнанието ти. Всѣка добродетель оказва съответно влияние върху човѣшкото тѣло. Казвашъ за нѣкого, че е лошъ човѣкъ. Не говори така, защото самъ си причинявашъ нещастие. Не търси неджзитѣ на човѣка. Това е последна работа. Само учениятъ, само силниятъ човѣкъ има право да се занимава съ погрѣшките на хората. Като станешъ сждия, тогава разглеждай погрѣшките. Докато не си сждия, нѣмашъ право.

Често разглеждате въпроса, кой е правъ и кой — кривъ. Нѣкой отишълъ на лозе, набралъ грозде и оставилъ кошницата си на-

страна. Миналъ другъ, видѣлъ кошницата, седналъ спокойно и се наялъ съ грозде. Ще кажете, че той направилъ престъпление. Въ какво се заключава престъплението му? Той облекчилъ товара на другия, кошницата му олекнала. Отъ друга страна, дава му възможностъ още единъ път да отиде на лозето, да си набере, колкото иска. Оня, който ялъ отъ гроздето въ кошницата, се задължава къмъ природата. Никой не може да го освободи отъ задължението. Външно никой не знае, че си сгрѣшилъ, но природата те е хванала вече. Тя гледа, какво правишъ, и те държи отговоренъ. Ти трѣбва да изправишъ погрѣшката си и да се хармонизирашъ съ нея. Природата е прочела, колко зърна си изялъ, и очаква да съчинишъ отъ тѣхъ една пѣсень. Всѣко зърно е нота. Природата те пита: Каква пѣсень съчини? Всѣки носи кошница съ неразрешени задачи. Всѣка сѣмка е една задача. Тя трѣбва да се посади, да израсте и да даде плодъ. Отъ плода се познава сѣмката. Сжщо така и мисълта е сѣмка. Като се посади, дава плодъ. Отъ плода опредѣляме, каква е мисълта. Казано е въ Писанието: „Отъ плодетѣ имъ ще ги познаете.“ Искате ли да познаете, каква е дадена мисълъ, посѣйте я. Хората страдатъ все отъ неизпитани работи, отъ неразрешени задачи.

Често хората, съ своитѣ мисли и чувства, обременяватъ тѣлото си. Въпрѣки това, казъ

вать за нѣкого, че е добъръ човѣкъ. За да познаете, кой човѣкъ е добъръ, вижте прѣститѣ на краката му. Отъ отношението между прѣститѣ на краката се познава добротата и разумността на човѣка. Съвременнитѣ физиономисти разглеждатъ краката, изобщо, а не отношението между прѣститѣ. Вижте, какъ сж устроени прѣститѣ на краката. Тѣ не сж устроени, както прѣститѣ на рѣцетѣ — отличаватъ се. Човѣшкитѣ крака сж построени на друга гама, различна отъ тая, по която сж построени рѣцетѣ. Ако приятельтъ ви е сприхавъ, причината за това се крие въ прѣститѣ на краката. Искашъ ли да се сприятелишъ съ нѣкой човѣкъ, иди на баня заедно съ него, да видишъ устройството на прѣститѣ на краката му. Вие дружите съ нѣкого, безъ да знаете, какви сж прѣститѣ му. Ако палецьтъ му е добре устроенъ, можешъ да разчиташъ на него. Ако е скжперникъ или щедъръ, ще го познаешъ по малкия прѣстъ. Безименниятъ прѣстъ показва отношението на човѣка къмъ красотата. Срѣдниятъ прѣстъ показва, какъвъ е човѣкъ въ взимането и даването, т. е. неговата съвѣсть. Показалецьтъ опредѣля обходата на човѣка. Палецьтъ показва възгледа на човѣка, дали въ всичкитѣ си работи се ржководи отъ идеята за Бога, т. е. има ли нѣкакъвъ висшъ законъ, който го ржководи, или живѣе по свои закони. Въ бждеще сждията,

преди да издаде присъда за обвиняемия, ще прегледа пръститѣ на краката му. Той нѣма да търси свидетели, както сега. Петъ пръста, петъ души свидетели. Тѣ ще опредѣлятъ сѣдбата на човѣка. Некултурнитѣ народи ще решаватъ дѣлатѣ си по сегашния начинъ, а културнитѣ — по новия начинъ, по пръститѣ.

Въ турско време дѣлата се решавали бързо, по простъ начинъ. Сѣддията питалъ обвиняемия: Иване, имашъ ли да дѣлжишъ? — Имамъ. — Колко? — Сто лева. — Плати ги! Иванъ вади паритѣ отъ кесията си и плаща. Така се свършва дѣлото. Днесъ дѣлата се протакатъ съ месеци и години. Сегашниятъ човѣкъ разглежда своитѣ вътрешни дѣла по сегашното сѣдопроизводство: първо ще види, въ какво се заключава работата; после ще разисква върху нея, ще отлага месеци и години, докато най после издаде едно решение. Работата е проста. Имашъ да давашъ пари. Дай ги и свърши. Какво ти струва, като минавашъ край сестрата, съ която имашъ нѣщо неправилно въ отношенията си, да спрешъ за моментъ предъ нея и да кажешъ: Имахъ къмъ тебе лоша обхода, мислѣхъ лошо за тебе, но измѣнихъ мнението си вече, искамъ да се подобримъ. Кажи така, подай ржката си и отмени напредъ. Срещнешъ друга сестра, къмъ която имашъ лоши отношения, спри и нея, кажи ѝ нѣколко добри думи и забрави лошото. Кажи ѝ, че въ

лицето ѝ виждешъ една добра сестра. — Върно ли е това? — Върно е. Досега ти си виждалъ лошото въ човѣка. Започни да виждашъ доброто. Живѣешъ десетки години съ брата си, роденъ огъ сжщитѣ майка и баща, както и ти, и казвашъ, че е лошъ човѣкъ. Ако братъ ти е лошъ, тогава и майка ти и баща ти сж като него. Тѣ сж го родили, но и тебе сж родили. Кажи за брата си и за сестра си, че сж добри. Кажи, и не се съмнявай въ думитѣ си.

Ще обясня идеята си. Минавамъ презъ едно пѣсѣчливо мѣсто. Изваждамъ отъ джоба си три сѣмки отъ плодни дръвчета и ги посаждамъ. Турямъ имъ малко торъ и си заминавамъ. Следъ една година тѣ сж израстнали вече. Поивамъ ги, наглеждамъ ги — тѣ се развиватъ добре. Който мине край мене, казва: Защо нареди тия дръвчета тукъ, да ги тѣпчатъ говедата? Тѣ иѣматъ основанне да говорятъ така. Мѣстото, дето съмъ посадилъ сѣмената, не е пустиня. Изобщо, тамъ, дето човѣкъ посажда сѣмена, рай става. Мѣсто, което не се обработва, пустиня става. Мислишъ да направишъ едно добро, но отлагашъ и се отказвашъ най-после отъ него. Ти самъ си причинявашъ нещастие — доброто мѣсто превръщашъ въ пустиня. Всички хора, които не реализиратъ своитѣ мисли и чувства, причиняватъ голѣми пакости на човѣчеството. Приложи най-малкото! Иначе, ще направишъ пустиня въ се-

бе си. Посѣй най-малкото сѣменце, тури го въ действие въ себе си. Каквото добро намислишъ, приложи го безъ отлагане. Отлагашъ ли, ти самъ си създавашъ нещастие.

Разговарятъ се двама християни. Единиятъ пита другия: Кажи ми, защо дяволътъ е богатъ? Ще ти кажа. Всѣки християнинъ, който намисли да даде милостиня и отложи, дяволътъ я взима за себе си. Това, което хората обещаваатъ и не изпълняватъ, става капиталъ на дявола. Кой каквото не изпълни, отива въ банката на дявола. Затова той е богатъ. Ако хората започнатъ да живѣятъ добре, ако прилагатъ доброто, дяволътъ ще осиромашее. А вие какво правите? Постоянно внасяте въ неговата банка, и той забогатява. Той ви залъгва, че ще ви даде, и все нищо не дава. Погледнешъ единъ день, банката ти фалирала. Азъ съмъ виждалъ, нѣкой отчупи парче хлѣбъ да даде на нѣкого, но му се вижда малко, отчупи по-голѣмо парче. Другъ нѣкой отчупи голѣмо парче, вижда му се голѣмо, отчупва отъ него половината, и тогава го дава. Първиятъ създава своето щастие, вториятъ — своето нещастие. Който отчупва голѣмо парче, а дава малко, той създава своето нещастие; който отчупва малко парче, а дава голѣмо, той създава своето щастие. И първиятъ корегира погрѣшката си, и вториятъ я корегира, но въ обратна посока.

Допуснете, че нѣкой отъ васъ е раздавачъ на писма. Следъ като е слушалъ лекцията, какво трѣбва да прави. Трѣбва да раздаде писмата. Ще занесе писмото на човѣка и ще каже: Имате едно писмо, заповѣдайте. Значи, следъ лекцията, ще раздаде писмата на приятелитѣ. Представете си, че нѣкой е получилъ писмо, въ което му казватъ да вземе първия тренъ и да трѣгне. Раздавачтъ не дава на време писмото. Близкитѣ му го чакатъ, виждатъ, че той не пристига още. Какво трѣбва да направишъ? Да изпълнишъ задачата си безъ отлагане.

Сега ще ви дамъ единъ съветъ: Когато имате нѣкакви проекти, не ги съобщавайте на никого. Кажешъ ли проекта си на нѣкого, веднага ще ти отговорятъ: Тая работа нѣма да стане. Защо не ставатъ нѣкои работи? Какъ ще станатъ? Казвашъ, че искашъ да бждешъ кротъкъ човѣкъ. Знаешъ ли, какво е кротость? Искашъ да бждешъ мекъ човѣкъ. Знаешъ ли, какво е мекота? Искашъ да говоришъ разумно. Знаешъ ли, какво е разумно говорене? Не е лесна работа да говоришъ разумно. Това, въ което ти не вѣрвашъ, не можешъ да убедишъ и другитѣ да ти повѣрватъ. Въ природата нѣщата винаги ставатъ, защото, каквото замисли тя, вѣрва въ него и го прилага. Свѣтътъ може да се обърне съ главата надолу, но това, което тя е решила да направи, ще стане. Въ нея нѣма отрицателни мисли,

че това нѣма да стане, или онова нѣма да стане. Тамъ е нейната сила. Че нѣщо е закѣснѣло, че не се изпълнило на време, нищо не значи. Тя не се отказва отъ решенията си.

Мнозина обичатъ да фантазиратъ, стремятъ се къмъ нѣща, които не могатъ да реализиратъ. Напримѣръ, нѣкой си въобразява, че може да премѣсти Витоша. Преди всичко, това е невъзможно. При това, хората нѣма да бждатъ доволни отъ премѣстването на Витоша. Де ще я премѣстите? Правилно е човѣкъ да се стреми къмъ нѣща, които могатъ да се реализиратъ, ако не на физическия свѣтъ, поне въ духовния. Имате единъ скжпоцененъ камъкъ, трѣбва да знаете, де ще го турите. На кой прѣстъ ще турите камъка? Ако скжпоценниятъ камъкъ е на прѣстенъ, лесно ще му намѣрите мѣстото. Нѣкой туря прѣстена си на показалеца. Това показва, че трѣбва да бжде благороденъ, да има благородство. Ако туришъ прѣстена на сръдния си прѣстъ, трѣбва да бждешъ справедливъ. Ако го туришъ на безименния си прѣстъ, трѣбва да се стремишъ къмъ красотата. Ако туряшъ прѣстена на малкия си прѣстъ, трѣбва да имашъ правилни отношения къмъ взимането и къмъ даването. Нѣкой човѣкъ туря прѣстени и на дветѣ си рѣце — на всичкитѣ си прѣсти.

И тъй, не пренасяйте Витоша. Ако направите това мислено, все ще научите нѣщо,

Ще се научите да пренасяте желанията си. Отивате нейде на гости и ви полазва една въшка. Какво ще направите съ нея? Турцитѣ иматъ обичай, като хванатъ въшка, хвърлятъ я на пода въ стаята, или на земята. Но така въшките започватъ да лазятъ по човѣка. Хванешъ ли една въшка, занеси я на полето, да пасе трева. Кажй ѝ, че си много-заеетъ, нѣмашъ време да се занимавашъ съ нея. Въшката, като паразитъ, представя непотрѣбната човѣшка мисълъ, или непотрѣбното човѣшко желание, които трѣбва да изнесешъ на полето да пасатъ трева. Само така ще се освободишъ отъ непотрѣбното въ себе си. Иначе, трѣбва да го хванешъ съ двата си прѣста — палецътъ и показалецътъ, т. е. между Божественото и човѣшкото, да го чукнешъ и да му дадешъ единъ добъръ урокъ. И на васъ казвамъ: Хванете ли една ваша погрѣшка на врата или на главата си, занесете я на нѣкое поле, да се научи да пасе трева. Като постъпите така, работата ви ще се нареди добре.

Прочетете лекцията „Езикътъ на природата“ отъ книгата „Пътъ къмъ живота“. Следниятъ пѣтъ ще направимъ разборъ върху нея.

Изпѣйте „Благостъ“. Колко образа има въ тая пѣсенъ? Говори се за благостта, която носи свѣтлина и радостъ. Какво прави тя? — Стари и млади вдига. — Старитѣ и младитѣ еднакво ли ставатъ? Още какво прави

благостта? — Болни милва, здрави радва. Като пѣете, трѣбва да предавате известна динамика, да изпъкнатъ образитѣ.

Често се говори за справедливостъ, за милосърдие. Справедливостта има единъ ритъмъ, а милосърдието — другъ ритъмъ. Справедливиятъ човѣкъ безъ милосърдие е сухъ, костеливъ; безъ мазнина, устнитѣ му сж прибрани, опнати. Ако справедливостта и милосърдието се събератъ заедно, образуватъ красиви форми. Нѣкой иска да напѣлиѣ малко. За да постигне това, трѣбва му милосърдие. Ако си само справедливъ, ти си сухъ, костеливъ. Сухотата е неразбрана справедливостъ. Тя прави човѣка строгъ, взискателенъ. Да бждешъ само справедливъ, това значи, да пѣешъ една пѣсенъ, като дете, безъ изпълнение, безъ чувство, по буква. Ако детето пѣе като възрастенъ, това е неестествено; и ако възрастниятъ пѣе като дете, пакъ е неестествено. Ще пѣешъ и като младъ, и като възрастенъ, и като старъ. Пишешъ съ три прѣста. Следователно, ще вложишъ три елемента въ пѣенето.

Какъ започвате пѣсенята „Благост“? — Тихо, много тихо. Като пѣете „радостъ носи за душата“, ще измѣните тона, ще станете весели. Въ радостта има свѣтлина. „Болни вдига“ — подъ „боленъ“ разбираме още и недоволенъ. Недоволенъ е, защото работитѣ му не вървятъ добре. Човѣкъ трѣбва да внесе една

нова идея въ себе си, да стане и да оживѣе. Болниятъ трѣбва да си каже: Достатъчно съмъ лежалъ на това легло. Бѣхъ здравъ, нѣмаше какво да правя, станахъ боленъ. Сега пакъ мога да бъда здравъ. Внасяйте нови идеи въ умоветъ си. Пѣйте пѣсенята по новъ начинъ, съ нови образи.

Има единъ ритъмъ въ природата, който действува отрицателно върху човѣка. Тоя ритъмъ се срѣща и въ турски, и въ български пѣсни. Като чуя такава пѣсенъ, трѣбва да ми не доста време, докато се освободя отъ нея. Има нѣщо изопачено, криво въ музиката, отъ което тя трѣбва да се очисти. Нѣкои български пѣсни сж живи, активни, бързи. Въ класичната музика има едно продължаване, забавяне. И това е хубаво, но време е нужно, а сега нѣма време. Нѣкой има да плаща, полицата не чака. Какъ ще пѣе: алегро, или анданте?

(Учительтъ свири на цигулка веселъ, красивъ мотивъ. Съдържанието на мотива: „Младъ съмъ; имамъ да давамъ, не зная, какъ да платя; гости имамъ, не зная, какъ да ги посрещна.“

— Божията Любовь носи изобилния и пълненъ животъ.

*

22. Беседа отъ Учителя, държана на
17 ноемврий, петъкъ, 5 ч. с. 1944 г.
София. — Изгрѣвъ.

Съдържание

	стр.
1. Милиятъ погледъ	3
2. Служители	27
3. Измѣнена посока	50
4. Слабиятъ и силниятъ	74
5. Факти, закони и причини	103
6. Скрито богатство	128
7. Реалности въ живота	141
8. Най-лесната работа	165
9. Неповторими нѣща	182
10. Като децата	200
11. На фокусъ	231
12. Най-малкото приложение	255